LISSA PRICE

YOUNG

Starters

SUPRAVIEȚUIREA ESTE
DOAR ÎNCEPUTUL.

FICTION CONNECTION

TREI

Bine ați venit într-un Los Angeles al viitorului!

Un război biologic a decimat populația de vârstă medie. Au supraviețuit doar cei care apucaseră să fie vaccinați: tinerii și bătrânii.

Callie, în vârstă de șaisprezece ani, descoperă Banca de Corpuri unde adolescenții își închiriază trupurile adulților înstăriți ce își permit luxul de a redeveni tineri.

Dar neurochipul ei funcționează greșit, iar Callie ajunge să afle lucruri pe care nu trebuia să le știe și ia cunoștință de planul diabolic al Băncii de Corpuri...

Lissa Price a fost distinsă cu multe premii și deține un record de vânzări peste tot în lume. Cartea sa de debut, Starters, este publicată în peste 30 de țări. O puteți vizita pe Twitter (@Lissa_Price) sau pe lissaprice.com. Locuiește cu soțul ei în California de Sud.

Autoarea lucrează în prezent la continuarea cărții. Următorul volum, Enders, va apărea la începutul anului viitor.

LISSA PRICE

YOUNG 12+

O fată trebuie să facă o alegere cumplită.
Părinții ei? Morți.
Fratele ei? Bolnav.
Salvarea? Este posibilă... Cu prețul de a fi altcineva!
În cine poate să aibă încredere?
În nimeni.

Fanii seriei Jocurile foamei vor îndrăgi acest roman.

KAMI GARCIA, COAUTOAREA SERIEI CRONICILE CASTERILOR

Îmbinând literatura science-fiction cu o viziune fantasy asupra viitorului, Starters reprezintă un debut de senzație, în care miza e tot mai mare pe măsură ce suspansul crește.

THE LOS ANGELES TIMES

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-973-707-736-3



FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lissa Price

Starters

Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu



Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta: Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Oana Luciana Vlad

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Roxana Samoilescu
Sînziana Doman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PRICE, LISSA
Starters / Lissa Price ; trad.: Mihai-Dan Pavelescu. –
București : Editura Trei, 2013
ISBN 978-973-707-736-3

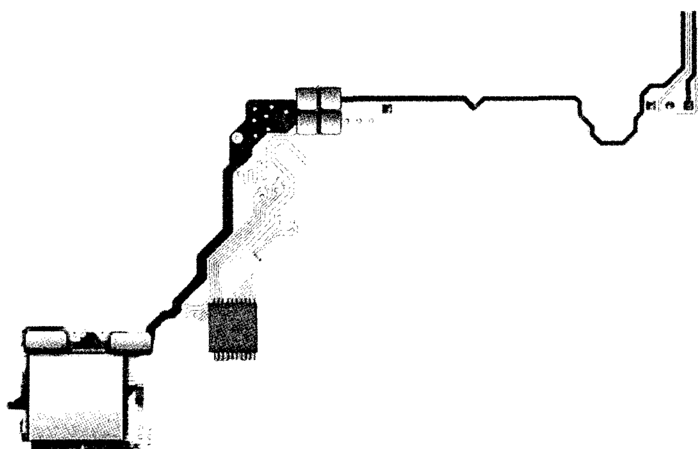
I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

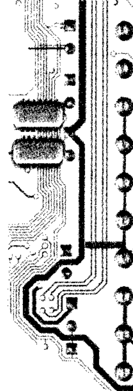
Titlul original: STARTERS
Autor: Lissa Price

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-736-3

Pentru Dennis, care a crezut mereu.





Capitolul 1

La vederea unui Ender, mă apuca tremuriciul. Portarul mi-a aruncat un zâmbet îndelung exersat şi m-a lăsat să intru în banca de corpuri. Nu era chiar aşa bătrân, vreo 110 ani, dar m-am înfiorat din cap până în picioare. Ca majoritatea Enderilor, avea părul argintiu, un fals însemn de onoare al vârstei. Spaţiul dinăuntru, ultramodern şi cu plafoane înalte, m-a făcut să mă simt neînsemnată. Am străbătut holul de la intrare parcă lunecând într-un vis, cu tălpile abia atingând pardoseala din marmură.

Portarul m-a îndrumat către recepţionera cu păr alb şi ruj roşu-mat, care îi păta dinţii din faţă când surâdea. Trebuiau să fie amabili cu mine aici, în banca de corpuri. Dar dacă ne-am fi întâlnit pe stradă, aş fi fost invizibilă. Nu conta faptul că fusesem cea mai bună din clasă... pe vremea când existaseră şcoli. Aveam şaisprezece ani. Pentru ei eram o copiliţă.

Tocurile recepţionerei au tropăit şi au reverberat în spaţiul auster, când m-a condus într-o sală de aşteptare, goală cu excepţia scaunelor din colţuri, tapisate în brocart argintiu. Păreau de epocă, însă izul chimic provenea de la vopseaua recentă şi materialele sintetice. La fel de

artificiale erau şi aşa-zisele sunete din natură ale păsărilor de pădure. Mi-am privit pantalonii jerpeliţi şi pantofii uzaţi. Îi periasem pe cât putusem de bine, totuşi petele tot nu dispăruseră. Şi pentru că venisem pe jos tocmai din Beverly Hills sub bura dimineţii, eram udă ca o pisică pierdută.

Picioarele mă dureau. M-aş fi prăbuşit pe un scaun, dar nu cutezam să-mi las urma fundului ud pe brocart. Un Ender înalt a intrat pe uşă, întrerupându-mi neînsemnata dilemă protocolară.

— Callie Woodland? Şi-a privit ceasul. Ai întârziat.

— Îmi pare rău. Ploaia...

— Este în regulă. Eşti aici.

A întins mâna.

În contrast cu bronzul artificial al pielii, părul lui argintiu părea mai alb. Odată cu lăţirea zâmbetului, i s-au dilatat şi ochii, ceea ce m-a făcut să mă simt mai neliniştită decât de obicei în prezenţa unui Ender. Hodorogii ăştia lacomi, aflaţi la capătul vieţii, nu meritau să fie numiţi „seniori", aşa cum preferau. M-am silit să-i strâng mâna zbârcită.

— Numele meu este Tinnenbaum. Bun venit la Destinaţii Splendide!

Şi-a pus şi cealaltă palmă peste mâna mea.

— Am venit doar ca să văd...

Am privit împrejurul pereţilor, de parcă sosisem pentru a inspecta designul interior.

— Cum funcţionează totul? Sigur că da. Aşa ceva este gratuit. A surâs larg şi mi-a eliberat în cele din urmă mâna. Urmează-mă, te rog.

Şi-a întins braţul, ca şi cum nu mi-aş fi putut găsi şi singură drumul afară din săliţă. Dinţii îi erau atât de

orbitori, încât m-am înfiorat puţin când a zâmbit. Am străbătut un coridor scurt până la cabinetul lui.

— Intră, Callie. Ia loc.

A închis uşa.

Mi-am muşcat limba, ca să nu rămân cu gura căscată înaintea extravaganţei absolute dinăuntru. Lângă un perete se afla o fântână masivă din bronz în care curgerea apei era perpetuă. După cum lăsau să curgă şi să stropească apa aceea limpede şi curată, ai fi zis că era gratuită.

Un birou din sticlă presărat cu leduri domina centrul încăperii. La treizeci de centimetri deasupra lui plutea un display gonflabil care afişa imaginea unei fete de vârsta mea, cu păr lung şi roşu, în echipament de gimnastică. Deşi zâmbea, fotografia avea un aer sever, ca o poză oficială, dar în mărime naturală. Expresia fetei era fericită. Plină de speranţe.

M-am aşezat pe un scaun metalic modern, iar domnul Tinnenbaum s-a instalat înapoia biroului şi a indicat display-ul gonflabil:

— Una dintre membrele noastre cele mai recente. Ca şi tine, a auzit despre noi de la un prieten. Femeile cărora le-a închiriat corpul s-au declarat destul de încântate.

A atins colţul ecranului şi imaginea s-a schimbat, prezentând un adolescent în costum de înotător de performanţă, cu abdomenul numai pătrăţele de muşchi.

— Referinţa i-a fost oferită de băiatul acesta, Adam, care ştie să schieze, să se dea cu placa şi să facă ascensiuni montane. Este popular pentru închirieri în rândul bărbaţilor pasionaţi de activităţile în aer liber, dar care nu s-au mai putut bucura de sporturile acestea de câteva decenii.

Auzirea cuvintelor lui a conferit substanţă realităţii. Enderi bătrâni şi cu membre artritice aveau să-mi ocupe

corpul de adolescentă pentru o săptămână, aveau să trăiască în interiorul pielii mele. Ideea îmi întorcea stomacul pe dos. Am fost gata să mă reped afară din cabinet, însă un gând m-a ţinut în loc.

Tyler.

Am strâns marginile scaunului cu ambele mâini. Stomacul mi-a protestat. Tinnenbaum a întins un platou din cositor pe care se găseau Supertrufe în ceşcuţe din hârtie. Părinţii mei avuseseră un platou identic, cândva.

— Te rog să iei una.

Am luat în tăcere o trufă supradimensionată. După aceea mi-am reamintit de vechile maniere.

— Mulţumesc.

— Mai ia.

Tinnenbaum a clătinat platoul, pentru a mă ispiti.

Am luat-o pe a doua şi pe a treia, fiindcă platoul continua să rămână lângă mâna mea. Le-am învelit în ambalajele lor şi le-am băgat în buzunarul bluzei de trening. Bărbatul a părut dezamăgit să nu mă vadă mâncându-le, ca şi cum urma să fiu divertismentul lui din ziua aceea. Înapoia scaunului meu, fântâna a clipocit şi a susurat, chinuindu-mă. Dacă nu-mi oferea ceva de băut, risca să mă vadă cu capul vârât sub jet, leorpăind ca un câine.

— Pot să capăt un pahar cu apă? Vă rog?

— Sigur că da. A pocnit din degete, apoi a ridicat glasul de parcă s-ar fi adresat unui microfon ascuns: Un pahar cu apă pentru domnişoara!

Peste o clipă, a intrat o Enderă cu chip de manechin, balansând un pahar pe o tavă. Era învelit într-un şervet din pânză. L-am luat şi am văzut cubuleţe care sclipeau aidoma diamantelor. Gheaţă. Endera a lăsat tava lângă mine şi a ieşit.

Am dat capul pe spate şi am deşertat apa minunată, toată dintr-odată, simţind cum lichidul rece îmi lunecă pe gât. Am închis ochii şi am savurat apa cea mai curată pe care o gustasem de la sfârşitul războiului. Când am terminat, am lăsat un cub de gheaţă să-mi cadă în gură. Am muşcat din el şi a trosnit. Când am redeschis ochii, l-am văzut pe Tinnenbaum urmărindu-mă.

— Mai vrei? m-a întrebat.

Aş mai fi vrut, dar privirea lui mi-a spus că nu fusese o întrebare serioasă. Am clătinat din cap şi am terminat cubul. Unghiile mi-au părut încă şi mai murdare pe sticla paharului, când l-am pus înapoi pe tavă. Vederea cuburilor care se topeau în pahar mi-a reamintit de ultima dată când băusem apă cu gheaţă. Părea că trecuse o eternitate de atunci, însă se întâmplase cu numai un an în urmă, în ultima zi petrecută în casa noastră înainte de venirea şerifilor federali.

— Vrei să ştii cum funcţionează totul? a întrebat Tinnenbaum. Aici, la Destinaţii Splendide?

M-am stăpânit să nu dau ochii peste cap. Ăştia erau Enderii. De ce altceva aş fi fost acolo? Am schiţat un zâmbet şi am încuviinţat din cap.

El a atins un colţ al display-ului gonflabil pentru a goli ecranul, după care l-a atins încă o dată, apelând holomaţiile. Prima dintre ele prezenta o senioară întinsă pe un fotoliu cu spătar rabatabil, cu ceafa acoperită de o calotă micuţă. Din calotă ieşeau sârme colorate care duceau la un computer.

— Chiriaşa este conectată la o ICC — Interfaţă Corp-Computer — într-o cameră deservită permanent de asistente medicale cu experienţă, a rostit el. După aceea este supusă unei narcoze superficiale.

— Ca la dentist?

— Da. Toţi parametrii vitali îi sunt monitorizaţi pe durata călătoriei. (În cealaltă parte a ecranului, o adolescentă se întindea pe un pat capitonat.) Tu vei fi supusă de asemenea unei anestezii. Complet nedureroasă şi nepericuloasă. Te vei trezi după o săptămână, puţin ameţită, dar mult mai bogată.

Şi-a afişat din nou dinţii sclipitori.

M-am străduit să nu fac o grimasă.

— Ce se-ntâmplă în săptămâna aceea?

— Ea va deveni tu. Şi-a răşchirat degetele şi a rotit palmele: Ai auzit despre protezele asistate de computere, care-i ajută pe amputaţi să-şi poată mişca membrele artificiale? Oamenii se gândesc pur şi simplu la mişcarea pe care ar face-o, iar proteza îi ascultă. Principiul utilizat în cazul acesta este foarte similar.

— Adică ea se vizualizează ca fiind eu şi dacă vrea să ia ceva, ajunge să se gândească la asta şi mâna îi ascultă gândul?

— Da, ca şi cum ar fi în corpul tău. Îşi foloseşte mintea pentru a ieşi cu corpul tău de aici şi a redeveni tânără.

Şi-a cuprins un cot în palma celeilalte mâini şi a adăugat:

— Pentru scurtă vreme.

— Dar cum...?

Tinnenbaum a indicat din cap spre cealaltă parte a ecranului.

— Aici, în altă cameră, donoarea — adică tu — este conectată la computer prin intermediul unei ICC wireless.

— Wireless?

— O să-ţi implantăm în ceafă un neurocip minuscul. Nu vei simţi absolut nimic. Total nedureros. Cipul ne va

permite să te conectăm permanent la computer. După aceea cuplăm undele tale cerebrale la computer, care vă conectează pe voi două.

— Ne „conectează"...

Fruntea mi s-a încruntat, încercând să-mi imaginez două minţi legate între ele în felul acela. ICC... Neurocip... Implantare... Cu fiecare clipă, totul devenea mai straniu şi mai neplăcut. Impulsul de a o lua la fugă revenea înzecit. În acelaşi timp însă doream să aflu mai multe.

— Ştiu, totul este foarte nou, a rânjit el condescendent. Ne asigurăm că eşti complet adormită. Mintea chiriaşei îţi preia controlul corpului, apoi este verificată, pentru a ne asigura că totul funcţionează aşa cum trebuie, după care este liberă să plece şi să se bucure de corpul pe care l-a închiriat.

Ecranul arăta imagini ale corpului închiriat care juca golf, juca tenis, făcea scufundări subacvatice.

— Muşchii corpului îşi păstrează memoria, aşa încât va fi capabilă să practice orice sporturi ai practicat tu. La terminarea perioadei, chiriaşa revine aici şi conexiunea este dezactivată potrivit procedurii specificate. Chiriaşa este decuplată de la narcoza superficială, este controlată medical, apoi pleacă. Donoarei, adică ţie, i se restabilesc funcţiile cerebrale integrale, prin intermediul computerului. Te trezeşti în corpul tău, ca şi cum ai fi dormit câteva zile.

— Şi dacă mi se-ntâmplă ceva când ea este în corpul meu? Când se dă cu placa sau sare cu paraşuta? Dacă sunt rănită?

— În Destinaţii Splendide nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Chiriaşii noştri semnează un contract care-i

face răspunzători financiar. Ei depun ca garanție o sumă, care, crede-mă, este îndeajuns de mare pentru a dori s-o recupereze.

Vorbea despre mine ca despre un automobil de închiriat. M-a străbătut un fior, de parcă cineva îmi trecuse un cub de gheață pe șira spinării. Asta mi-a reamintit de Tyler — singurul lucru care mă ținea pe scaunul ăsta.

— Și cum este cu cipul? am întrebat.

— Îți va fi înlăturat după a treia închiriere. Mi-a întins o foaie de hârtie: Poftim. Asta te-ar putea liniști.

Obligațiile chiriașilor la Destinații Splendide

1. Este interzisă modificarea în orice fel a aspectului corpului închiriat, incluzând — dar fără a se limita la ele — următoarele: piercing, tatuaje, tăierea sau vopsirea părului, utilizarea lentilelor de contact și orice fel de proceduri chirurgicale, inclusiv augmentarea.

2. Este interzisă modificarea dinților, incluzând plombe, extracții și incrustarea de pietre prețioase.

3. Este obligatorie rămânerea în interiorul unei raze de optzeci de kilometri față de Destinații Splendide. La cerere, sunt disponibile hărți.

4. Orice tentativă de intervenție asupra cipului va duce la anularea imediată a închirierii fără rambursarea garanției și la aplicarea de amenzi.

5. Dacă aveți probleme cu corpul închiriat, reveniți în cel mai scurt timp la Destinații Splendide. Vă rugăm să tratați corpul închiriat cu grijă și să nu uitați nicio clipă că este o persoană tânără reală.

Atenție: prin construcție, neurocipurile opresc chiriașii să se angajeze în activități ilegale.

Regulile acelea nu m-au făcut să mă simt mai bine. Dimpotrivă, au ridicat o serie de probleme la care nici măcar nu mă gândisem.

— Și ce-i cu... celelalte chestii? am întrebat.

— Cum ar fi?

— Nu știu.

Aș fi dorit să nu mă silească s-o spun. Dar n-am avut încotro.

— Sexul?

— Ce-i cu el?

— Nu-i menționat în reguli.

În niciun caz nu doream ca prima mea experiență sexuală să se petreacă într-un moment când nu eram de față.

A clătinat din cap.

— Este interzis și interdicția respectivă este subliniată clar chiriașilor.

Da, cum să nu! Măcar nu puteam rămâne gravidă. Toți știau că acesta era un efect secundar, pe care-l speram temporar, al vaccinului.

Mușchii abdomenului mi s-au contractat. Mi-am îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte și m-am ridicat.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, domnule Tinnenbaum. Și pentru demonstrație.

Buza i-a zvâcnit. A încercat s-o mascheze cu un zâmbet strâmb.

— Dacă semnezi azi, poți beneficia de o bonificație. A scos din sertar o hârtie, a mâzgălit ceva pe ea și a împins-o peste birou: Asta-i pentru trei închirieri.

A înșurubat la loc capacul stiloului.

Am ridicat contractul. Banii aceia ne-ar fi putut cumpăra o casă și mâncare pentru un an. M-am așezat înapoi pe scaun și am inspirat adânc.

El mi-a întins stiloul. L-am luat.

— Trei închirieri? am repetat.

— Da. Şi vei fi plătită la terminare.

Hârtia s-a mişcat. Mi-am dat seama că-mi tremura mâna.

— Este o ofertă foarte generoasă, a urmat el. Se datorează bonificaţiei, dacă semnezi azi.

Aveam nevoie de banii aceia. Tyler avea nevoie de ei.

Am strâns stiloul între degete şi susurul fântânii mi s-a înteţit în cap. Priveam fix hârtia, însă nu vedeam decât fulgerări de ruj roşu-mat, ochii portarului, dinţii ireali ai domnului Tinnenbaum. Am pus vârful peniţei pe hârtie, dar, înainte de a trage o linie, m-am uitat la el. Poate că doream o ultimă asigurare. A încuviinţat din cap şi a surâs. Costumul îi era perfect, cu excepţia unui fir de mătreaţă pe rever. Avea forma unui semn de întrebare.

Era prea nerăbdător. Fără să-mi dau seama, am lăsat stiloul din mână.

Ochii i s-au îngustat.

— S-a întâmplat ceva?

— Mama avea o vorbă.

— Da?

— Înainte de a lua o decizie importantă, lasă să treacă o noapte. Trebuie să mă mai gândesc.

Ochii i-au îngheţat.

— Nu pot garanta că oferta aceasta va mai fi valabilă ulterior.

— Trebuie să-mi asum riscul respectiv.

Am împăturit contractul, l-am pus în buzunar şi m-am sculat. M-am silit să-i surâd scurt.

— Îţi poţi permite să faci asta?

Mi-a blocat calea cu corpul.

— Probabil că nu. Trebuie totuşi să mă gândesc cu grijă.

L-am ocolit şi m-am îndreptat spre uşă.

— Telefonează dacă ai întrebări, a spus el pe un ton puţin cam prea tare.

Am trecut iute pe lângă recepţioneră, care a părut agitată să mă vadă plecând aşa curând. M-a urmărit cu ochii, în timp ce a apăsat probabil un buton de alarmă. Nu m-am oprit. Portarul s-a holbat la mine prin uşa din sticlă înainte s-o deschidă.

— Pleci deja?

Chipul lui scofâlcit părea al unui spectru.

M-am repezit pe lângă el.

Când am ajuns afară, aerul rece de toamnă m-a izbit în plin. L-am inspirat adânc şi m-am strecurat prin mulţimea de Enderi care ticsea trotuarul. Probabil că fusesem singura care-l refuzase vreodată pe Tinnenbaum, singura care nu căzuse în mrejele ofertei lui. Învăţasem însă să nu mă încred în Enderi.

Am mers prin Beverly Hills, clătinând din cap faţă de colţişoarele de bogăţie care rămăseseră, la mai bine de un an după terminarea războiului. Aici numai o vitrină din trei era pustie. Haine de firmă, videoelectronice şi bot-magazine, toate pentru dependenţa de shopping a Enderilor bogaţi. Era un cartier bun de scormonit. Dacă un produs se strica, erau siliţi să-l arunce fiindcă nu mai exista nimeni care să-l repare şi era imposibil să faci rost de piese de schimb.

M-am străduit să trec cât mai neobservată. Deşi nu făceam nimic ilegal în clipa asta, dacă mă oprea un şerif federal nu puteam arăta documentele necesare pe care trebuiau să le aibă asupra lor minorii revendicaţi.

Pe când aşteptam la un semafor, s-a oprit un camion în a cărui remorcă se afla un grup de Starteri posaci, murdari şi jerpeliţi, cu picioarele încrucişate, având în mijloc un maldăr de târnăcoape şi hârleţe. O fată cu capul bandajat m-a privit cu ochi lipsiţi de viaţă.

Am zărit în ei un licăr de invidie, de parcă viaţa mea ar fi fost cu ceva mai bună. Când camionul s-a urnit, îndepărtându-se, fata şi-a cuprins umerii cu palmele, parcă îmbrăţişându-se. Oricât de rea mi-ar fi fost viaţa, a ei era mult mai rea. Trebuia să existe o cale de ieşire din nebunia asta. O cale care să nu implice banca aia de corpuri care mă înfiora sau sclavia legalizată.

Am mers pe străzi lăturalnice, evitând bulevardul Wilshire, care era un magnet pentru şerifii federali. Doi Enderi, oameni de afaceri în fulgarine negre, veneau pe trotuar spre mine. Mi-am ferit ochii şi mi-am vârât mâinile în buzunare. În cel din stânga aveam contractul. În cel din dreapta, bomboanele învelite în hârtie.

Amar şi dulce.

Cu cât mă îndepărtam de Beverly Hills, cartierele deveneau mai dure. Am ocolit mormane de gunoaie care aşteptau cine ştie de când să fie ridicate. Am înălţat ochii şi am văzut că treceam pe lângă o clădire vopsită în roşu. Contaminare. Trecuse peste un an de la ultimele rachete cu spori, totuşi echipele pentru evacuarea materialelor periculoase nu apucaseră să decontamineze casa asta. Sau nu voiseră. Mi-am acoperit nasul şi gura cu mâneca, aşa cum mă învăţase tata, şi am iuţit pasul.

Lumina zilei pălea şi puteam merge mai relaxat. Mi-am scos branterna şi am fixat-o pe dosul mâinii stângi, însă n-am aprins-o. Chiar noi spărseserăm felinarele stradale de pe-aici. Aveam nevoie de protecţia întunericului

pentru ca autorităţile să nu ne poată ridica în baza vreunui pretext jalnic. Ar fi fost foarte încântate să ne închidă într-o instituţie. Nu văzusem niciodată interiorul vreuneia, dar auzisem despre ele. Una dintre cele mai groaznice, Instituţia 37, se găsea la numai câţiva kilometri depărtare. Îi auzisem pe alţi Starteri şuşotind despre ea.

Până să ajung la două cvartale de locuinţa noastră, se făcuse complet beznă. Am aprins branterna. Peste un minut am întrezărit dârele mişcătoare a două branterne ce se apropiau de pe partea opusă. Întrucât cei care veneau către mine le păstraseră aprinse, am sperat că erau pretenari. Dar apoi, în secunda următoare, ambele lumini s-au stins.

Renegaţi!

Am simţit un ghem în stomac şi inima mi-a sărit în gâtlej. N-am avut timp să gândesc. Instinctul m-a purtat spre clădirea mea. Unul dintre ei, o fată înaltă cu picioare lungi şi un tatuaj pe obraz, m-a prins din urmă. A ajuns imediat în spatele meu şi a întins mâna să mă înhaţe de trening.

Am sprintat şi mai energic. Uşa laterală a clădirii mele se afla la jumătatea cvartalului şi mă aştepta. Renegata a încercat din nou şi de data aceasta mi-a apucat gluga.

Am simţit când m-a smucit şi am căzut violent pe trotuar. Am simţit o durere în spate şi o usturime pe faţă. Fata m-a încălecat şi a început să-mi scotocească buzunarele. Prietenul ei, un băiat mai mărunţel, şi-a reaprins branterna şi mi-a vârât-o în ochi.

— N-am niciun bănuţ.

Am mijit ochii şi am încercat să împing mâinile renegatei.

Ea mi-a izbit simultan obrajii cu palmele şi urechile mi-au ţiuit. Un truc murdar din încăierările de stradă, care face capul să-ţi vibreze de durere.

— N-ai mălai pentru mine? Cuvintele ei înăbuşite mi-au reverberat prin craniu. Atunci eşti în budă rău de tot.

Un val de adrenalină mi-a năvălit prin braţ şi am pocnit-o în falcă. S-a dezechilibrat, după care s-a redresat înainte de a mă putea elibera.

— Acu' chiar că eşti moartă, fetiţo!

M-am zvârcolit şi m-am zbătut, dar m-a prins între coapsele ei de oţel. Şi-a tras pumnul înapoi şi a izbit cu toată puterea. Mi-am ferit capul în ultima clipă şi a lovit pavajul. A urlat de durere.

Zbieretul acela mi-a dat putere să mă smulg de sub ea, în timp ce-şi strângea la piept degetele. Inima îmi bubuia mai-mai să-mi sară din piept. Celălalt puşti s-a apropiat cu o piatră în mână. Gâfâiam din greu când m-am ridicat în picioare.

Ceva mi-a căzut din buzunar. Toţi s-au oprit să privească.

Una dintre Supertrufele nepreţuite.

— Haleală! a răcnit prietenul ei şi şi-a îndreptat lumina într-acolo.

Fata s-a târât spre bomboană, continuând să-şi protejeze la piept mâna lovită. Prietenul ei a plonjat pe pavaj şi a înhăţat-o. Ea i-a prins mâna, a rupt o bucată din trufă şi a hăpăit-o. El a devorat restul. Am alergat către intrarea laterală a clădirii mele. Am împins uşa, uşa mea, şi am năvălit înăuntru.

M-am rugat cerului ca ei să nu intre în clădire. Trebuia să mă bizui pe faptul că vor fi prea speriaţi de pretenarii mei şi de orice capcane aş fi putut avea pe aici. Am

ridicat branterna, ca să verific scările. Nu se vedea nimic. Am suit la etajul al doilea şi m-am uitat printr-o fereastră murdară. Dedesubt, hoţii renegaţi mişunau ca viermii. Mi-am făcut un inventar rapid. Ceafa mă durea după izbitura de asfalt, dar scăpasem fără tăieturi urâte sau oase rupte. Mi-am lipit palma pe piept şi am încercat să-mi liniştesc respiraţia. Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra interiorului clădirii şi am efectuat scanările obişnuite. Am ascultat pe cât am putut de bine, însă urechile continuau să-mi ţiuie de pe urma luptei. Am scuturat din cap, încercând să alung ţiuiturile.

Niciun alt sunet. Niciun ocupant nou. Niciun pericol. Încăperea din capăt mă atrăgea ca un far, promiţând somn. Tabăra noastră de birouri baricada colţul, izolând o secţiune a camerei goale şi cavernoase, şi oferea iluzia confortului. Probabil că Tyler dormea deja. Am pipăit Supertrufele care-mi rămăseseră în buzunar. Poate că ar fi trebuit să-i fac o surpriză mâine-dimineaţă.

Dar nu puteam aştepta.

— Hei, scoală-te! Am ceva pentru tine.

Când am ocolit birourile, n-am găsit nimic. Nici păturile, nici pe fratele meu. Nimic. Puţinele bunuri pe care le lăsasem acolo dispăruseră.

— Tyler? am strigat.

Am simţit un nod în gât. M-am repezit spre uşă şi exact în clipa când am ajuns acolo, un chip a apărut în prag.

— Michael!

Michael şi-a scuturat pe spate părul blond vâlvoi.

— Ce faci, Callie?

Şi-a ridicat branterna sub bărbie şi a simulat un chip îngrozit. N-a putut însă menţine expresia şi a izbucnit în râs.

Dacă el râdea, însemna că Tyler era bine. L-am îmbrâncit uşor.

— Unde-i Tyler? l-am întrebat.

— A trebuit să vă mut în camera mea. Aici a-nceput să curgă apă prin acoperiş. Şi-a îndreptat 'terna către o pată întunecată de pe tavan. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— Nu ştiu. Depinde de talentul tău de decorator.

L-am urmat în camera aflată de cealaltă parte a coridorului. La interior, birourile formau separeuri intime, protectoare, în două colțuri. Când m-am apropiat, am văzut că recrease dispunerea exactă a obiectelor noastre. Am intrat în separeul din colțul îndepărtat şi l-am văzut pe Tyler rezemat de perete, cu pătura peste picioare. Părea mult prea mic pentru cei şapte ani ai săi. Poate că de vină era gândul de moment că-l pierdusem sau faptul că lipsisem toată ziua, dar parcă-l vedeam pentru prima dată. Slăbise de când fusesem pe străzi. Părul i-ar fi trebuit tuns. Umbre îi întunecau pielea de sub ochi.

— Unde-ai fost, Maimuțico?

Glasul îi era răguşit.

M-am străduit să-mi alung expresia de îngrijorare.

— P-afară.

— Ai lipsit mult.

— Însă tu l-ai avut pe Michael lângă tine. Am îngenuncheat lângă el. Şi mi-a luat ceva timp să-ți găsesc ceva special.

O urmă de zâmbet i-a înflorit pe buze.

— Ce mi-ai adus?

Am scos una dintre chesele din hârtie şi am desfăcut ciocolata cu vitamine. Era de mărimea unei brioşe. Ochii lui s-au lărgit.

— Supertrufă? S-a uitat la Michael care stătea lângă mine: Uau!

— Am două. I-am arătat-o şi pe cealaltă. Amândouă sunt pentru tine.

A scuturat din cap.

— Una-i a ta.

— Tu ai nevoie de vitamine, am spus.

— Ai mâncat azi? m-a întrebat.

L-am privit fix. Aş fi putut scăpa cu o minciună? Nu, el mă cunoştea prea bine.

— Pe una o împărțiți voi doi, a zis Tyler.

Michael a strâns din umeri şi părul i-a căzut peste un ochi în felul acela minunat şi lipsit de efort care-l definea.

— Nu mă-mpotrivesc în privința asta.

Tyler a zâmbit şi m-a prins de mână.

— Mulțumesc, Callie.

***

Am mâncat Supertrufele, aşezați în jurul unui birou plasat în mijlocul camerei. Ne-a slujit drept masă, cu branterna lui Michael în centru, setată pe mod lumânare. Am tăiat bomboanele de ciocolată în bucăți mici şi am glumit, spunând că prima muşcătura era aperitivul, a doua felul principal şi a treia desertul. Ciocolatele acelea dulci şi dense au fost dumnezeieşti, o combinație între negrese şi caramele, care îți lăsa pe limbă un gust bogat şi cu iz vag de fum. Au dispărut din păcate prea repede.

Tyler s-a înviorat după ce a mâncat. A fredonat un cântecel în şoaptă, în timp ce Michael şi-a sprijinit bărbia într-o mână şi m-a privit din partea opusă a biroului. Ştiam că murea de nerăbdare să mă întrebe despre banca

de corpuri. Şi poate şi despre altele. I-am văzut ochii cercetându-mi juliturile şi tăieturile noi.

— Mi-au făcut sete trufele astea, am spus.

— Şi mie, a zis Tyler.

Michael s-a sculat.

— Atunci cred c-ar fi cazul să umplu sticlele.

A luat sticlele noastre, care atârnau de curele lângă uşă, şi găleata în care ne spălam, apoi a ieşit.

Tyler a lăsat capul pe birou. Agitaţia cauzată de ciocolată îşi spunea cuvântul. I-am mângâiat părul moale ca de prunc, după aceea ceafa. Bluza cu glugă îi lunecase de pe un umăr, dezvelindu-i cicatricea vaccinului. Mi-am trecut un deget peste ea, recunoscătoare pentru semnul acela micuţ. Dacă n-ar fi fost el, am fi fost morţi la fel ca părinţii noştri. La fel ca toţi cei între douăzeci şi şaizeci de ani. Precum Enderii bătrâni, noi eram cei mai vulnerabili şi de aceea fuseserăm primii vaccinaţi împotriva sporilor genocidali. Acum eram singurii rămaşi. Nu era cu adevărat o ironie a sorţii?

După câteva minute, Michael a revenit cu sticlele pline cu apă şi m-am dus la baie, unde lăsase găleata. Instalaţia de apă a clădirii încă mai funcţionase în prima săptămână în care locuiserăm aici. Am oftat. Fusese mult mai simplu decât să furăm apă din conductele de afară, când nu ne vedea nimeni.

Apa rece mi s-a părut înviorătoare, deşi era noiembrie şi în clădire nu exista nicio sursă de căldură. Mi-am stropit tăieturile de pe braţe şi faţă.

Când m-am întors în cameră, Tyler revenise în colţul nostru. Michael era întins în colţul opus, în fortăreaţa pe care şi-o înjghebase acolo. M-am simţit mai în siguranţă fiindcă ne găseam toţi în aceeaşi cameră. Dacă cineva ar

fi intrat pe neaşteptate aici, cel puţin unul dintre noi îi putea sări intrusului în spate. Michael avea o ţeavă de metal. Eu aveam un mini-ZipTaser, care fusese al tatei. Nu era la fel de puternic ca al unui şerif, dar mă bizuiam pe el. *Era trist că în aşa ceva îmi găseam alinarea.*

M-am aşezat pe sacul de dormit şi mi-am scos ciorapii. Am dat jos bluza de trening şi m-am strecurat în sac, de parcă m-aş fi dus la culcare într-un pat adevărat. Am adăugat pijamaua pe lista mintală de lucruri cărora le duceam dorul. O pijama din flanel, caldă, tocmai scoasă din uscător. Obosisem să fiu permanent îmbrăcată, permanent gata de fugă, ori de bătaie. Îmi lipsea tare mult pijamăluţa moale şi un somn profund, în care să uit de tot şi de toate.

— Michael ne-a mutat lucrurile.

Tyler a luminat cu 'terna cărţile şi comorile noastre de pe birourile care ne înconjurau.

— Ştiu. A fost drăguţ din partea lui.

Şi-a îndreptat 'terna către un căţel de jucărie.

— Exact ca-nainte.

La început m-am gândit că se referise la fosta noastră casă, însă după aceea mi-am dat seama că se referise la ziua anterioară. Michael avusese grijă să ne aranjeze obiectele exact aşa cum fuseseră — ştia cât de preţioase erau pentru noi.

Tyler a luat holorama. Făcea asta la fiecare câteva nopţi, când se simţea foarte trist. A ţinut-o în mână şi a trecut prin holouri: familia noastră pe plajă, noi jucându-ne în nisip, tata în poligonul de antrenament, părinţii noştri la nuntă. S-a oprit în acelaşi loc ca întotdeauna: o imagine a părinţilor noştri într-o croazieră, făcută acum trei ani, imediat înaintea începerii luptelor

din Pacific. Ca de fiecare dată, îmi venea greu să le aud vocile.

— Ne este dor de tine, Tyler. Te iubim, Callie. Ai grijă de fratele tău.

În prima lună plânsesem de câte ori îi auzisem. Apoi lacrimile încetaseră. Acum îmi sunau găunos, ca nişte actori anonimi.

Tyler nu plângea niciodată. Continua să le absoarbă cuvintele, mereu şi mereu. Pentru el, erau Mami şi Tati, acum.

— Gata, ajunge. E timpul să te culci.

M-am întins spre ramă.

— Nu, vreau să-mi reamintesc.

Ochii îi erau rugători.

— Ţi-e teamă c-o să uiţi?

— Poate că da.

I-am atins branterna de pe încheietură.

— Mai ştii cine-a inventat-o?

A încuviinţat solemn, răsfrângându-şi buza inferioară.

— Tati!

— Exact. El şi alţi savanţi. Aşa că de câte ori îi vezi lumina, gândeşte-te că te priveşte Tati.

— Aşa faci tu?

— În fiecare zi. L-am mângâiat pe cap. Nu-ţi fie frică. Îţi promit. N-o să-i uităm niciodată, niciodată.

Am înlocuit rama cu jucăria lui favorită, singura lui jucărie acum, un câinebot mic. A îndesat-o sub braţ şi a intrat în modul soft, părând exact ca un câine adevărat. Cu excepţia ochilor cu luciri verzui.

Am pus rama înapoi pe biroul de deasupra noastră. Tyler a tuşit. I-am ridicat sacul de dormit în jurul gâtului.

De fiecare dată când tuşea, mă străduiam să nu-mi amintesc cuvintele doctorului de la clinică: „Afecţiune pulmonară rară... Se poate vindeca sau nu". Am privit pieptul lui Tyler ridicându-se şi coborând şi am auzit cum se instaura răsuflarea regulată a somnului. M-am târât afară din sacul de dormit şi am privit pe după birouri.

Branterna lui Michael strălucea lângă un perete. Mi-am pus bluza de trening pe umeri şi m-am furişat într-acolo.

— Michael? am şoptit.

— Vino, a răspuns el tot în şoaptă.

Am intrat în mica lui fortăreaţă. Îmi plăcea să fiu acolo, înconjurată de desenele lui în creion şi cărbune, cu sculele de artist care umpleau toate colţişoarele. Desena scene din oraş, interpretând peisajul nostru de clădiri pustii, pretenari şi renegaţi, până la detalii de felul branternelor, straturilor de haine zdrenţuite şi sticlelor de apă atârnate în bandulieră peste trunchiuri slăbite.

A lăsat cartea şi s-a rezemat cu spatele de perete, făcându-mi semn să mă aşez lângă el pe pătura cazonă.

— Deci... ce ai păţit la faţă?

Am ridicat mâna la obraz. Mă ardea.

— Arată urât?

— Tyler nu şi-a dat seama.

— Doar pentru că aici este întuneric.

M-am aşezat turceşte în faţa lui.

— Renegaţi?

Am încuviinţat din cap.

— Da. Dar n-am păţit nimic.

— Cum a fost acolo?

— Ciudat rău.

A tăcut. A plecat capul.

— Ce-i? am întrebat.

Michael şi-a ridicat privirea.

— Mi-a fost teamă că n-o să te mai întorci.

— Am promis, nu?

— Da, a încuviinţat el. M-am întrebat totuşi... dar dacă n-o să te mai poţi întoarce?

Nu am avut niciun răspuns. Am tăcut amândoi o vreme, după care el a vorbit din nou:

— Cum ţi s-a părut?

— Ştiai că-ţi implantează un neurocip aici?

Mi-am indicat ceafa.

— Unde? Ia să văd.

Mi-a atins părul.

— Ţi-am spus, m-am dus doar ca să văd despre ce-i vorba.

I-am văzut îngrijorarea de pe chip şi blândeţea din ochi. În mod curios, nu-l prea băgasem în seamă când locuise pe aceeaşi stradă cu noi. Ciudat că fusese nevoie de Războiul Sporilor ca să devenim prieteni.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare şi am simţit ceva. O hârtie. Am scos-o.

— Ce-i aia? m-a întrebat.

— Un contract. Mi l-a dat bărbatul de la bancă.

Michael s-a aplecat mai aproape.

— Atâta vor plăti?

Mi-a luat hârtia dintre degete.

— Dă-mi-o-napoi.

A citit contractul.

— „...pentru trei conectări."

— N-o s-o fac.

— Foarte bine. A tăcut câteva clipe: Totuşi, de ce? Te cunosc bine. Nu eşti fricoasă.

— Nu-mi vor plăti niciodată atâţia bani. Este ireal. Asta m-a pus pe gânduri.

— Dar cum ocolesc legea? Cum pot închiria Starteri?

Am strâns din umeri.

— Trebuie să existe vreo portiţă pe care o exploatează.

— Este oricum ceva ilegal. Nu apelează la anunţuri publicitare.

Avea dreptate.

— Eu am aflat despre asta cu totul întâmplător, de la tipu-ăla care locuia la parter.

— Probabil că are comision pentru fiecare Starter pe care-l aduce.

— De la mine n-o să aibă aşa ceva. M-am întins pe o parte, rezemându-mi capul în palmă. N-am încredere-n locu-ăla.

— Cred că eşti obosită, a spus el. Ai avut mult de mers.

— Mi-a trecut oboseala.

— Haide să mergem mâine pe docuri, să vedem dacă putem face rost de nişte fructe.

Cuvintele i s-au pierdut în depărtare şi mi-am simţit pleoapele grele. Când le-am redeschis, el îmi zâmbea.

— Aly, a rostit cu blândeţe, du-te la culcare.

Am încuviinţat din cap. Am îndesat contractul în buzunar şi m-am întors la Tyler. Corpul mi s-a topit în sacul de dormit.

Mi-am setat 'terna pe modul somn. A licărit.

Iarna nu era grea în California de Sud, totuşi avea să fie prea rece pentru Tyler. Trebuia să-l duc într-un loc cald, într-o casă adevărată. Dar cum? Aceasta era grija mea rituală din fiecare seară. Sperasem că banca de corpuri va oferi un răspuns, însă nu se întâmplase aşa. Pe când lunecam spre somn, 'terna mi s-a stins.

***

Somnul mi-a fost zdrenţuit de ţipătul detectoarelor de fum. O duhoare amară mi-a umplut nările. L-am simţit pe Tyler, lângă mine, ridicându-se în capul oaselor şi tuşind.

— Michael? am strigat.

— Foc! a răcnit el din cealaltă parte a camerei.

Banda de pe încheietura mâinii arăta ora 5. Am bâjbâit după sticla cu apă şi am deschis-o. Am scotocit în sertarul de deasupra mea şi am scos un tricou. L-am stropit cu apă.

— Ţine asta sub nas, i-am zis lui Tyler.

Raza 'ternei lui Michael a apărut prin fum.

— Haidem! a strigat el.

Mi-am întrepătruns braţul cu al frăţiorului meu. Branternele noastre au străpuns fumul, iar noi ne-am ghemuit şi am pornit spre uşă.

Michael şi-a pus palma pe spatele meu, călăuzindu-mă către scară. Fumul înnegura treptele. A părut să dureze o veşnicie, dar în cele din urmă am coborât. Până am ajuns afară, picioarele îmi tremurau ca şi cum ar fi fost făcute din cauciuc.

Ne-am îndepărtat repede de clădire, temându-ne de flăcări şi de sfărâmăturile care puteau cădea de sus. În întunericul de dinaintea zorilor am văzut ieşind alţi pretenari — doi pe care-i cunoşteam şi alţi trei care fuseseră probabil la etaje inferioare.

Toţi se holbau şocaţi la clădire. M-am răsucit.

— Unde-s flăcările? am întrebat.

— Unde-i focul? a zis Michael.

— Sunt toţi? a răcnit un glas de bărbat.

— Da.

De noi s-a apropiat un Ender de vreo sută de ani într-un costum impecabil.

— Eşti sigur?

Enderul s-a uitat la pretenari, care au încuviinţat.

— Bun.

A ridicat braţul şi au apărut alţi trei Enderi, îmbrăcaţi în uniforme de constructori.

Unul dintre ei a smuls banda adezivă care acoperea încuietoarea de pe intrarea laterală. Altul a utilizat o sculă manuală ca să afişeze o înştiinţare. Costumatul ne-a înmânat o copie a înştiinţării.

Michael a citit cu glas tare:

— „Accesul interzis. Din dispoziţia noilor proprietari."

— Ne-au afumat, a spus un pretenar.

— Trebuie să părăsiţi zona imediat, a rostit costumatul cu glas calm, dar autoritar.

Când nimeni nu s-a clintit, a adăugat:

— Aveţi un minut la dispoziţie.

— Şi lucrurile noastre...

Am păşit spre clădire.

— Nu vă pot lăsa să mai intraţi. Încălcaţi clauzele de asigurare, a replicat costumatul.

— Nu puteţi pune stăpânire pe bunurile noastre, a zis Michael.

— Locuirea într-un imobil care nu vă aparţine este un delict, a replicat Enderul. Vă avertizez pentru propriul vostru bine. Treizeci de secunde.

Am simţit cum mi se opreşte inima.

— Puţinele noastre lucruri, tot ce ne-a mai rămas, sunt înăuntru. Dacă nu mai putem intra, vă rugăm să ni le aduceţi dumneavoastră.

A clătinat din cap.

— Nu mai este timp. Trebuie să plecați. Șerifii federali au pornit încoace.

Asta i-a făcut pe ceilalți pretenari s-o ia la fugă. Mi-am trecut brațul în jurul lui Tyler, însă ceva m-a făcut să mă opresc. Bărbatul în costum ne întorsese deja spatele, dar cel din construcții ne-a văzut și i-a făcut semn. El s-a întors.

— Vă rugăm. Părinții noștri au murit. Ochii mă usturau de lacrimi. Ultimele lor fotografii au rămas în clădirea asta. La etajul al doilea, în capătul coridorului. N-ar putea cineva să ne dea măcar rama? Chiar dacă ne-o aruncă pe fereastră?

A rămas tăcut o clipă, de parcă mi-ar fi examinat cererea.

— Aș fi vrut s-o pot face. Nu pot însă. Îmi pare rău.

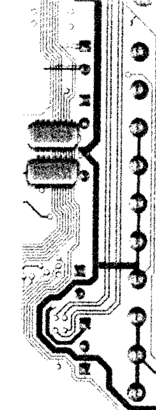
S-a întors cu spatele. Nu mă simțisem niciodată atât de pustiită pe dinăuntru. Era zadarnic să încerc să-l conving. Ne despărțeau mai bine de o sută de ani; el n-ar fi putut înțelege niciodată prin ce trecuserăm noi.

— Nu-i nimic, Callie, m-a tras Tyler de mână. Ni-i putem aminti și fără fotografii. N-o să-i uităm.

Sirene au început să urle.

— Șerifii, a spus Michael. Fugiți!

N-am avut de ales. Am fugit în semiîntunericul zorilor, lăsând în urmă ultimele legături materiale cu familia noastră și cu viața pe care o trăiserăm laolaltă acum numai un an.



Capitolul 2

Am alergat pe stradă, îndepărtându-ne de sirenele șerifilor. Am privit îndărăt, doar atât cât să văd părul argintiu și uniformele gri-oțeliu năpustindu-se afară din automobilul lor. Michael l-a luat pe Tyler în brațe și am fugit cât am putut de iute. Ne-am repezit printr-un pasaj îngust dintre fosta noastră clădire și alt bloc de birouri abandonat.

I-am auzit pe șerifi urmărindu-ne, dar am ieșit din pasaj înainte ca ei să fi putut ajunge la intrare, așa încât n-au văzut încotro am pornit după aceea. Aveau arme și peste o sută de ani de experiență, însă noi aveam picioare tinere.

Ne-am ascuns într-un șir lung de tufe din curtea interioară aflată între clădiri. Frunzele începuseră să se usuce și ramurile erau pline de ghimpi, totuși tufele erau îndeajuns de dese pentru a ne camufla în negurile revărsatului de zori. Fusese bine că cercetaserăm terenul, căutând posibile ascunzători imediat după ce ne mutaserăm aici. Am tras crengile într-o parte și le-am ținut depărtate, în timp ce Michael l-a lăsat pe Tyler pe jos, apoi ne-am ghemuit laolaltă.

Şerifii federali au apărut din pasaj. I-am privit cu atenţie printr-o deschidere din tufiş, urmărindu-le mişcările. Unul a pornit spre stânga. Celălalt a venit direct către noi.

Tyler a scos un sunet, şuieratul acela care era urmat întotdeauna de o tuse. Am simţit cum mi se zbârlesc firişoarele de păr de pe braţe. Michael i-a acoperit gura cu palma.

Şeriful se apropia. Oare ne descoperise? S-a gârbovit uşor şi a încetinit pasul, cu arma scoasă. Bătăile inimii îmi răsunau în urechi. Am prins cămaşa lui Michael în pumn şi mi-am apăsat obrazul de umărul lui.

Mâna şerifului a bâjbâit prin frunzele din faţa ochilor mei. Era atât de aproape, încât îi puteam simţi izul de piele al mănuşilor. Mi-am ţinut respiraţia.

— I-aici! a strigat glasul celuilalt şerif.

După care sunetul care ne înfiora spinările, pârâitul electronic prelungit, a străpuns noaptea rece.

Un ZipTaser.

Pârâitul a fost urmat de ţipete îngrozitoare. Ne-au sfâşiat, răsunându-ne dureros în dinţi şi sfârtecându-ne sufletul. Frunzele tufişului au tremurat când şeriful din faţa noastră le-a dat drumul şi s-a îndepărtat în fugă.

Mi-am apropiat ochii de deschiderea din tufiş, ca să privesc. Un băiat zăcea cu faţa în jos pe sol. Zbieretele lui se stingeau treptat în gemete.

Un şerif i-a pus cătuşe autoblocante şi l-a răsucit cu faţa în sus. L-am recunoscut, era unul dintre tipii cei noi din clădirea noastră. Partea laterală a gâtului îi era înnegrită, arsă de ZipTaser. Asta se întâmplă când arma trage prea de aproape sau este setată pe intensitate prea mare. Ei procedează aşa în mod premeditat, ca să ne însemneze ca pe vite.

Băiatul a început să urle când i-au trecut o curea în jurul cătuşelor şi peste piept. I-a implorat să-l lase. I-au ignorat rugăminţile, l-au întors pe o parte şi au trecut cureaua peste umerii lor ca să-l târască. Călcâiele băiatului brăzdau pământul şi fiecare zdruncinătură era punctată de un ţipăt.

Parcă ar fi prins un animal în capcană.

Erau nişte laşi, fiindcă desfăşurau raidurile astea în toiul nopţii, departe de ochii oricăror Enderi compătimitori, care ar fi putut interveni.

Înlăuntrul adăpostului nostru din frunze, ne-am strâns toţi în braţe, transformându-ne într-un ghem. În felul acesta îi ţineam căldură lui Tyler, împiedicându-l să tuşească, şi în acelaşi timp ne oprea să facem orice zgomot. Tresăream la fiecare zbieret. Dacă am mai fi avut alături de noi alţi câţiva pretenari, am fi putut sări în spinările şerifilor, muşcându-i, lovindu-i, zgâriindu-i, până ce băiatul ar fi putut fugi.

Urletele s-au stins, când au pătruns în pasaj. După aceea am auzit pornind motorul maşinii. Plecau, mulţumindu-se cu o captură. Îşi prinseseră prada, care le asigura cota zilnică. Dar aveau să revină mâine.

Tyler şi-a eliberat în cele din urmă tusea, care a continuat cu şuierături astmatice şi alte tusete. Ne-am târât afară din tufişuri, ca să-l îndepărtăm de solul umed. Michael şi-a scos bluza de trening şi a pus-o peste a lui Tyler, astfel încât avea un strat dublu. S-au ghemuit unul în braţele celuilalt pe o jardinieră stradală din beton, în timp ce eu mă plimbam înainte şi înapoi.

— Ce facem acum? a întrebat Michael. Ne-am pierdut sacii de dormit.

— Şi eu mi-am pierdut ZipTaserul. Am înghiţit un nod dureros, amintindu-mi de arma şerifului. Şi sticlele de

apă, am adăugat. Şi tot ce am mai economisit, recuperat sau construit.

Cuvintele îmi atârnau în aerul rece al dimineţii cu o irevocabilitate copleşitoare. Apoi Tyler şi-a adus contribuţia.

— Căţelbotul meu, a spus el.

Buza inferioară i s-a răsfrânt şi a tremurat, în timp ce s-a străduit să şi-o retragă înapoi. Nu era doar o simplă jucărie sau ultima lui jucărie — era ultima jucărie pe care i-o dăduse mama. Dacă aş fi fost altă persoană, aş fi mărturisit că-l înţelegeam, că eu însămi mă simţeam distrusă de pierderea fotografiilor părinţilor noştri. Acelea erau declanşatoare de amintiri şi dispăruseră pentru totdeauna. Vechile noastre vieţi, de la care nu trecuse decât un an, erau acum istorie... istorie fără dovezi. Ultima legătură fusese retezată.

Am ţinut însă totul în mine. Colapsul nu era o opţiune.

— Ce-o să facem? a întrebat Tyler. Unde-o să mergem?

A izbucnit într-o criză de tuse seacă.

— Nu mai putem rămâne aici, am rostit încet. Acum, după ce au făcut o captură, se vor întoarce cu mai mulţi oameni, chiar mâine.

— Ştiu altă clădire, a zis Michael. Nu-i departe — la douăzeci de minute.

Altă clădire. Altă pardoseală rece şi tare. Alt loc temporar în care să ne aciuăm ilegal. Ceva dinlăuntrul meu s-a frânt.

— Desenează-mi o hartă.

Am scotocit în buzunarul bluzei de trening şi am scos contractul. Am rupt un sfert din el.

— De ce? a întrebat Michael.

— O să lipsesc niţel.

I-am întins hârtia şi Michael a început să deseneze.

— Unde pleci? a întrebat Tyler cu glas răguşit.

— O să lipsesc o zi sau două. M-am uitat la Michael: Ştiu de unde să fac rost de nişte bani.

El a ridicat privirea de la hartă. M-a pironit cu ochii.

— Eşti sigură, Aly?

M-am uitat la chipul obosit al lui Tyler, la obrajii scofâlciţi şi ochii încercănaţi. Fumul îi înrăutăţise starea. Dacă avea să continue aşa şi nu se mai redresa, n-aveam să mi-o iert niciodată.

— Nu. Dar mă duc oricum.

***

Când am ajuns în Beverly Hills se făcuse ora 8.45. Magazinele erau încă închise. Am trecut pe lângă câteva Endere care purtau bijuterii masive şi mult prea mult fard. Medicina modernă putea prelungi cu uşurinţă speranţa de viaţă a Enderilor la două sute de ani, dar nu-i putea învăţa să evite a deveni penibili în modă. Enderele grăsune au deschis uşa unui local şi aromele de şuncă prăjită şi ouă mi-au chinuit nările. Stomacul mi-a chiorăit.

Enderii bogaţi se comportau de parcă uitaseră că fusese cândva război. Aş fi dorit să-i zgâlţâi şi să-i întreb: „Nu mai ţineţi minte? Nimeni nu câştiga bătăliile maritime de pe Centura Pacificului, aşa că şi-au trimis rachetele cu spori spre noi. Iar noi ne-am utilizat arma EMP, care le-a distrus computerele, avioanele şi bursele. A fost război, oameni buni. N-a câştigat nimeni. Nici noi, nici ţările de pe Centura Pacificului. În mai puţin de un an, faţa Americii s-a schimbat într-o mână de Starteri ca

mine într-un ocean de Enderi cu păr argintiu, fără griji, bine hrăniți și uituci".

Nu toți erau bogați, însă niciunul nu era la fel de sărac ca noi, fiindcă nouă nu ni se îngăduia să muncim sau să votăm. Reglementarea asta mizerabilă existase dinainte de război, ca urmare a creșterii numărului de cetățeni vârstnici, totuși devenise o problemă reală după război. Am scuturat din cap. Detestam să mă gândesc la război.

Am trecut pe lângă o pizzerie. Era închisă. Holograma din fereastră arăta perfect reală, detaliind până și bolboroselile cașcavalului topit. Valurile de arome false mă înnebuneau. Mi-am reamintit gustul ei, mozzarella fierbinte și lipicioasă, sosul de tomate acrișor. Un an de existență pe străzi însemna că eram permanent flămândă. Dar mai cu seamă duceam dorul unei mâncări calde.

Când am ajuns la Destinații Splendide, am ezitat. Clădirea înaltă de patru etaje, placată cu panouri din oglinzi argintii, era izolată de cele din jur. Mi-am privit reflexia în ele. Haine zdrențuite și chip murdar. Păr lung, atârnând ca niște frânghiuțe încâlcite. Oare eu mai existam acolo, undeva pe sub toate astea?

Reflexia mi-a dispărut când portarul a deschis ușa.

— Bine ai revenit.

Rânjea mulțumit de sine.

Pe când îl așteptam pe Tinnenbaum la recepția din hol, am văzut doi bărbați care discutau animat într-o sală învecinată. Unul dintre ei, cu fața spre ușa deschisă, era chiar Tinnenbaum. Pe celălalt nu-l puteam zări decât din spate. Era mai înalt și purta un pardesiu elegant din lână neagră. Doar câțiva centimetri din părul argintiu îi ieșeau de sub pălăria din fetru. A lovit de câteva ori cu perechea

de mănuși în palma celeilalte mâini, după care le-a izbit de masă, făcându-l pe Tinnenbaum să tresară.

Tinnenbaum s-a deplasat în stânga și a dispărut din raza mea vizuală. Bărbatul înalt s-a uitat la vitrina din sticlă în care se aflau echipamente electronice. Nu i-am putut distinge fața în reflexie, dar am avut senzația că mă fixa cu privirea, ca și când m-ar fi zărit perfect acolo. Firișoarele de păr de pe ceafă mi s-au zbârlit. Părea să mă cântărească din ochi.

De ce?

În clipa următoare Tinnenbaum a ieșit din sală și a închis ușa în urma lui. A venit să mă salute cu surâsul lui caracteristic, artificial.

— Callie, să știi că sperasem că te voi revedea. Mi-a strâns mâna. Iartă-mă pentru că te-am lăsat să aștepți, însă am avut ceva de discutat cu bossul meu.

A indicat din cap către sala de conferințe.

— Nu-i nicio problemă, am replicat. Probabil că-i o persoană importantă.

— Ai putea spune că el este însuși „Domnul Destinații Splendide". A gesticulat dintr-un braț: Totul este opera lui.

L-am urmat în cabinet și m-am așezat de cealaltă parte a biroului, în timp ce el apăsa cu vârfurile degetelor pe display-ul gonflabil. În dreapta mea se găsea o oglindă în ramă. Am bănuit că era o fereastră unisens, prin care eram observată.

— Așadar, cine spuneai că ți-a vorbit despre noi? m-a întrebat.

— Dennis Lynch.

— De unde vă cunoașteți?

— Am fost colegi de clasă. Înainte de război.

Tinnenbaum m-a privit în tăcere, parcă aşteptând să continui.

— După terminarea războiului, ne-am întâlnit întâmplător pe stradă. El mi-a povestit despre locul ăsta.

Nu doream să recunosc că mă întâlnisem cu Dennis pe când stăteam amândoi clandestin într-un bloc. Tinnenbaum ştia că nu aveam o locuinţă stabilă, dar nu intenţionam s-o recunosc oficial.

A părut mulţumit.

— La ce sporturi te pricepi?

— Tir cu arcul. Scrimă, înot, tir cu arme de foc.

A ridicat o sprânceană.

— Tir cu arme de foc?

— Tata se pricepea la arme. Făcea parte din Trupele Ştiinţifice. El m-a învăţat.

— A decedat, presupun.

— Da. Şi mama la fel.

Mi-a examinat hainele.

— Bănuiesc că nu mai ai rude în viaţă.

Bineînţeles, tâmpitule! Aş mai trăi pe stradă, dac-aş avea bunici?

— Aşa-i.

A încuviinţat din cap şi a lovit uşor cu pumnul în tăblia biroului.

— Bine, atunci, haide să vedem cât de pricepută eşti cu adevărat.

Nu m-am clintit.

— Desigur, dacă nu ai vreo întrebare, a adăugat Tinnenbaum.

N-am putut să nu întreb.

— De unde ştiu că nu voi fi prinsă că lucrez?

A surâs.

- Uite cum stau lucrurile: noi nu te angajăm. Tu donezi servicii, nu lucrezi. De altfel, nici n-ai putea lucra, fiindcă dormi. A izbucnit în râs: Aşa că plata generoasă pe care ţi-o dăm este o subvenţie, nu un salariu. S-a împins cu scaunul înapoi şi s-a ridicat. Nu-ţi face griji. Situaţia este reciproc avantajoasă. Avem nevoie de tine tot atât de mult pe cât ai tu nevoie de noi. Acum să mergem şi să vedem ce poţi face.

***

Domnul Tinnenbaum m-a prezentat unei Endere pe nume Doris, care avea să-mi fie mentor personal. Avea părul argintiu al Enderilor, dar corpul unei balerine. Era îmbrăcată după moda Ender tipică: haine retro cu tuşe moderne. Taiorul era clasic, din anii 1940, însă talia minusculă îi era strânsă într-o centură de forţă. Extracţie de coaste, neîndoios. M-a dus în sala de sport a Destinaţiilor Splendide şi m-a testat la scrimă şi tir cu arcul, la forţă generală, rezistenţă şi exerciţii de gimnastică. Nu erau dispuşi să mă creadă pe cuvânt, pentru eventualitatea în care vreo Enderă dorea să câştige un concurs de scrimă.

Mai rămăsese doar cu tirul cu arme de foc. Nu fuseseră pregătiţi pentru aşa ceva, aşa încât trebuia să mergem la un poligon. Tinnenbaum şi cu mine am luat loc pe bancheta din spate a unei limuzine şi am călătorit timp de douăzeci de minute. Închis în spaţiul acela strâmt, el a tuşit şi a încreţit din nas, apoi şi l-a acoperit cu batista. Sunt sigură că de vină era parfumul vieţii mele de pe stradă. Cumva eram chit în privinţa asta, pentru că nici eu nu puteam suporta izul fals al apei lui de colonie. Nici

măcar nu m-a privit, ci a citit tot timpul pe display-ul lui gonflabil.

Mi-a acordat totuşi întreaga atenţie când am ajuns pe poligon şi Maestrul Armurier mi-a pus o puşcă în mâini. Gestul acela m-a întors cu trei ani în trecut, pe când aveam treisprezece ani şi tata făcuse exact aceleaşi mişcări.

Protestasem că puşca era prea mare şi prea grea pentru mine. Nu dorisem să recunosc că mi-era frică şi aş fi preferat mai degrabă să pescuiesc cu el sau să mergem în drumeţii.

— Aly, fetiţă, ascultă-mă atent, zisese tata.

Îmi câştiga atenţia de câte ori îmi rostea pe un ton serios numele acela cu care mă alinta.

— A început războiul, continuase el. Trebuie să înveţi cum să te aperi. Pe tine şi pe Tyler.

— Dar războiul nu-i la noi, replicasem.

Războiul se derula pe atunci în cea mai mare parte în Pacific. Însă răspunsul tatei arătase clar că el ştia ce va urma.

— Deocamdată nu, Aly, fetiţă, îmi răspunsese. Dar va fi.

După doi ani, Războiul Sporilor avea să aducă mari schimbări.

În timp ce Tinnenbaum aştepta cu o privire sceptică, mi-am îndreptat spatele şi am ridicat puşca. Am închis un ochi şi l-am folosit pe celălalt pentru a suprapune reticulul digital peste ţintă: o siluetă umană. După aceea am închis ambii ochi şi i-am deschis brusc. Reticulul nu se clintise. Am inspirat şi am apăsat trăgaciul.

Glonţul a străpuns cercul roşu din centrul frunţii. Maestrul Armurier n-a spus nimic. Mi-a indicat din cap să mai trag o dată. Următorul meu glonţ a trecut prin

prima gaură. Tinnenbaum rămăsese complet nemişcat şi se holba la ţintă de parcă ar fi asistat la un şiretlic. Alţi trăgători, toţi Enderi, şi-au oprit antrenamentele ca să mă privească lovind acelaşi punct, de fiecare dată.

Am continuat testarea cu mai multe arme, aşa încât i-am impresionat şi cu numărul de puşti şi pistoale pe care le puteam mânui. Mulţumesc, tată!

Pe drumul de întoarcere nasul lui Tinnenbaum n-a mai fost la fel de încreţit. A întors spre mine baza mini-ului, ca să pot citi pe display-ul gonflabil. Afişa contractul meu.

Am sărit direct la ceea ce mă interesa: trei închirieri şi plata. Banii ar fi fost îndeajuns pentru a plăti chiria unui apartament pe doi ani. Plus mita unui adult care să semneze leasingul pentru noi.

— Suma aceasta este aceeaşi ca înainte să mă fi testat.

— Exact.

— N-ar fi trebuit ca nivelul meu de abilitate să-mi fi mărit subvenţia?

De ce să nu cer? mi-am spus.

Zâmbetul i-a pălit.

— Joci tare în negocieri. Pentru o minoră. A suspinat şi a tastat nişte cifre mai bune: Aşa îţi convine?

Mi-am amintit ceva ce mă învăţase tata să întreb.

— Ce poate merge prost?

— Nu există proceduri lipsite de riscuri, dar în acelaşi timp ne-am luat toate precauţiile ca să ne protejăm activele valoroase.

— Adică pe mine.

A aprobat din cap.

— Te pot asigura că în douăsprezece luni de funcţionare n-am avut nici măcar o singură problemă.

Asta nu însemna foarte mult timp, totuşi eu aveam mai multă nevoie de bani decât de un răspuns mai bun. Ce ar fi spus tata în privința asta? Mi-am alungat gândul din minte.

— Partea grea s-a terminat, a zis Tinnenbaum. Restul este la fel de simplu ca lunecarea în somn.

Tyler putea să stea la căldură în fiecare noapte. Într-o casă adevărată. Şi am fi avut toate astea după numai trei închirieri. Am atins display-ul gonflabil şi amprenta mi-a apărut pe contract, parafând înțelegerea. Tinnenbaum a privit pe geamul limuzinei, străduindu-se să pară nepăsător. Am observat însă că piciorul îi zvâcnea cu un tic nervos.

***

Când am revenit la banca de corpuri, m-am întrebat dacă Tinnenbaum mă va prezenta bărbatului înalt cu care discutase mai devreme. Nu l-am văzut însă, iar el m-a dat pe mâinile lui Doris.

— Aşteaptă până vei vedea ce are ea pentru tine.

A rânjit larg şi a dispărut pe coridor.

— E timpul să-ți începem remodelarea.

Doris a fluturat uşor din încheietura mâinii, ca şi cum ar fi fost o zână protectoare.

— „Remodelare“?

M-a privit din cap până-n picioare şi mi-am atins instinctiv capetele şuvițelor nespălate, parcă pentru a o împiedica să mi le taie.

— Doar nu crezi că te vom prezenta în halul ăsta, nu?

Mi-am tras mâneca în jos peste palmă şi mi-am şters fața. Doris s-a întins spre brațul meu.

— Eşti o fată norocoasă. Vei primi o remodelare gratuită, de sus până jos.

Mi-a examinat mâna. Unghiile îi străluceau cu un lac irizat strălucitor, care-mi amintea de sideful din interiorul unei scoici. Ale mele arătau de parcă săpasem prin smoală pe plajă.

— Avem multe de făcut. Doris şi-a pus palma pe spatele meu şi m-a călăuzit către o uşă dublă. După ce vom termina, n-o să te mai recunoşti.

— De asta mă temeam.

***

Prima stație a fost un fel de spălătorie auto pentru oameni. Am stat goală-puşcă pe o platformă înaltă care se rotea şi m-am ținut de o bară aflată deasupra capului. Ochelari minusculi mi-au protejat ochii în timp ce substanțe chimice cu iz amar mi-au stropit tot corpul. Lentilele convexe ale ochelarilor făceau ca totul să fie încă şi mai suprareal decât era deja, inclusiv pe Doris, care mă privea printr-o fereastră de observare. Tampoane mari din burete, mai înalte decât mine, s-au extins din panouri curbe, apropiindu-se, mereu şi mereu, până ce am crezut că mă vor sufoca. Dar mi-am ținut respirația în timp ce materialul moale şi umed mi s-a mulat pe trup şi mi l-a frecat de sus în jos. În cele din urmă s-a oprit şi s-a retras pentru ultima etapă — un jet de apă venit cu mare presiune care împroşca din toate direcțiile şi durea ca nenumărate ace.

Am trecut printr-o cameră luminată doar de lămpi albastre, apoi prin una uscată şi fierbinte. În ultima incintă, care semăna cu cabinetul unui medic, doi Enderi

îmbrăcaţi în costume protectoare m-au scanat pentru bacterii. S-a apreciat că eram curată şi sterilizată şi am fost expediată mai departe, la procedurile cosmetice. Mai întâi, tratamente laser. Echipa aceea de Enderi m-a anunţat că se va ocupa numai de curăţarea pistruilor şi pielii de adolescentă, dar a durat mult. Nu m-au lăsat să văd rezultatele, însă m-au asigurat că voi fi încântată. Am văzut că-mi vindecaseră complet tăieturile de pe mâini cu care mă alesesem după încăierări.

A urmat manichiura, pedichiura şi, de parcă n-aş fi fost deja suficient de curată, o frecare integrală pe tot corpul. Pe o scară de la unu la zece, m-a durut de nota unsprezece, ca şi cum n-ar fi dorit să mai rămân cu nicio celulă originară de piele. Doris m-a condus după aceea într-o cameră mică, unde am întâlnit-o pe coafeza stilistă. A fost primul Ender pe care-l vedeam fără păr complet alb sau argintiu. Părul ei avea şuviţe purpurii şi era ridicat în ţepi rigizi.

Am încercat să scap de tunsoare.

— Nu fi prostuţă, a spus Doris, rezemându-se de o masă pe tăblia căreia bătea tot mai rapid cu unghiile. N-o să te tundă periuţă. O să rămâi cu părul tău lung şi frumos, atât doar că va fi aranjat mai bine. O să ţi-l tundă în scări.

Am lăsat-o pe Endera cu ţepi să-mi pună o manta, dar nu mi-a inspirat nici pe departe încredere faptul că a refuzat să mă lase să mă uit în oglindă.

Când a terminat, pe jos era suficient păr cât să faci o pisică. Muream de curiozitate să văd rezultatele, însă nimănui nu părea să-i pese. Torţionara finală a fost Clara, un make-up artist, care a petrecut mai bine de două ore, lucrându-mi cu pensula fiecare centimetru pătrat al feţei. Mi-a aranjat sprâncenele cu laserul şi mi-a fixat

gene noi. Doris mi-a ales nişte haine şi m-am îmbrăcat într-o cămăruţă fără oglinzi. Înainte de a putea măcar să cobor ochii asupra mea, am fost dusă repede în altă încăpere, unde am stat lipită de un perete şi am pozat pentru cameră.

Am încercat să zâmbesc ca roşcata din holograma pe care mi-o arătase Tinnenbaum. Nu cred că am reuşit.

Când am plecat de acolo, eram stoarsă. Nu mă simţeam remodelată, ci mai degrabă strivită inform.

— Am terminat? am întrebat-o pe Doris.

— Deocamdată.

— Cât este ora?

— Târziu.

Părea la fel de obosită ca mine.

— O să te conduc în camera ta, mi-a spus.

— Aici?

— Nu poţi merge acasă la ora unsprezece noaptea, arătând aşa.

S-a rezemat de perete, şibătând daraban pe el.

Mi-am atins obrazul cu palma. Eram oare atât de diferită?

— N-ai auzit poveşti despre bărbaţi bogaţi care răpesc fete frumoase? m-a întrebat.

Auzisem.

— Sunt adevărate?

— Oho, bineînţeles. Vei fi mai în siguranţă aici. Şi mâine vei fi revigorată.

S-a întors. I-am urmat tocurile care ţăcăneau pe coridor.

— Nu ştiu nici măcar cum arăt, am mormăit în barbă.

Peste câteva clipe, stăteam întinsă într-un pat adevărat. Cu aşternuturi. Şi o pătură moale ca puful. Uitasem

luxul unui pat curat şi atingerea mătăsoasă a cearşafurilor pe piele. Era ca şi cum aş fi plutit în paradis.

Nu mă puteam opri din a-mi pipăi întruna faţa. Pielea mea nouă era atât de netedă, încât îmi reamintea de Tyler când era prunc şi-i mângâiam obrajii rotunzi şi trandafirii. Mama spunea c-o să-i tocesc de tot.

Tyler...

M-am întrebat ce făcea. Oare noul loc pe care-l ştia Michael era sigur? Aveau pături care să le ţină cald?

Mă simţeam vinovată în patul acesta moale cu un trilion de perne. Deşi camera nu constituia decât o părticică din clădirea aceasta mare, fusese aranjată astfel încât să semene cu o odaie pentru oaspeţi, cu o carafă cu apă lângă pat, alături de o vază cu margarete. Îmi reamintea de vechea noastră cameră pentru oaspeţi, pe care mama o decorase cu atâta drag.

Am privit mâncarea pe care mi-o lăsaseră în cameră: supă de cartofi, brânză şi mai multe sorturi de biscuiţi ambalaţi. Eram aproape prea obosită ca să mănânc. Aproape... Am mâncat supa şi brânza, dar am păstrat toţi biscuiţii, ca să-i duc lui Michael şi Tyler, mai târziu, când aveam să fiu eliberată în cele din urmă.

***

Abia când m-am trezit dimineaţa mi-am dat seama că singurul lucru care lipsea din imitaţia aceasta de cameră pentru oaspeţi era o fereastră. Când am despărţit cele două perdele din stambă care atârnau deasupra patului, n-am văzut decât peretele.

M-am dus la uşă şi mi-am lipit urechea de ea. N-am auzit decât zgomotele de fond obişnuite dintr-o clădire

cu birouri. Am încercat să deschid uşa, pentru a trage cu ochiul pe afară, însă era încuiată. Inima a început să-mi galopeze la ideea de a fi căzut într-o capcană. Am inspirat de două ori adânc şi mi-am spus că uşa fusese încuiată pentru a mă proteja.

Purtam pijamaua albă pe care o găsisem pe pat în seara trecută. Am deschis dulapul, ca să caut haine, dar în loc de îmbrăcăminte mi-am văzut imaginea în oglinda de mărime naturală aflată pe interiorul uşii. Fără să vreau, am icnit.

Eram frumoasă.

Faţa era tot a mea, cu ochii mamei şi osatura tatei, însă *totul fusese îmbunătăţit*. Pielea îmi strălucea cu un luciu perfect. Pomeţii îmi erau mai pronunţaţi. Asta puteau face banii. Aşa puteau arăta toate fetele, dacă ar fi avut resurse infinite. M-am apropiat de oglindă şi m-am privit în ochii care îmi rămăseseră fardaţi.

Nu mă mai machiasem de un an. Ce va zice Michael când mă va vedea?

Am revenit cu atenţia asupra dulapului. Înăuntru exista un singur obiect de îmbrăcăminte. Un halat de spital.

Doris a descuiat uşa camerei şi a intrat, purtând un costum-pantalon cu centură şi un zâmbet exagerat de larg.

— Bună dimineaţa, Callie. Mi-a examinat faţa. Ai dormit bine?

— Grozav.

— Au făcut treabă bună cu tine.

Mi-a cercetat pielea, apoi s-a rezemat de perete. A început să bată darabana cu unghiile în stilul acela personal care începea să mă irite.

— Nu-ți face griji în privința machiajului. O să-l refacem mai târziu. Haidem!

Stomacul mi-a dat semne de foame. Am observat că tava cu cină de aseară dispăruse. Când se întâmplase asta?

— Doris?

Ea s-a oprit.

— Da, scumpo?

— Nu mâncăm micul dejun?

— Dulceață, mai târziu te vei bucura de un adevărat festin. De toate favoritele tale.

M-a mângâiat pe păr.

Nimeni nu mai făcuse așa de când murise mama. Mi-a atins un punct sensibil și ochii mi s-au umezit. Am simțit un nod în gât.

Doris s-a aplecat mai aproape și a zâmbit.

— Atât doar că înainte de operație n-ai voie să mănânci nimic.

***

Am privit tavanul, pe când mă purtau pe o targă cu rotile pe un coridor interminabil. Îmi alungasem procedura din minte, totuși acum se apropia. Detestam acele, detestam cuțitele, detestam să fiu anesteziată și să rămân lipsită de orice control. Poate că ei știau asta, deoarece îmi făcuseră deja un fel de tranchilizant. Desenele de pe plafon au început să se amestece, până s-au încețoșat.

Tinnenbaum spusese că operația va fi simplă, dar eu îi auzisem pe chirurgi când fusesem în preoperatoriu. Avea să fie complicată. Eram însă prea amețită ca să-mi amintesc detaliile.

Infirmierul Ender zvelt și arătos mi-a zâmbit pe când împingea targa. Mi se părea mie sau avea ochii conturați cu dermatograf?

Asta era nebunie curată. Eram o fricoasă și transpiram din cap până-n picioare când așteptam un vaccin banal, iar acum, iată, mă oferisem voluntar să fiu operată.

Și nici mai mult, nici mai puțin decât direct pe creier.

Probabil partea mea favorită din corp. Nu auzisem niciodată pe nimeni să se plângă că ar fi avut creierul obez. Nimeni nu-și acuzase vreodată creierul că ar fi fost prea scund sau prea înalt, prea larg sau prea strâmt. Sau urât. Fie funcționa, fie nu, iar al meu funcționa foarte bine, mulțumesc!

M-am rugat să funcționeze și după operație.

Targa s-a oprit. Mă aflam în sala de operație și mă încingeam sub luminile strălucitoare. Infirmierul — pe ecusonul lui scria „Terry" — m-a bătut încurajator pe braț.

— Nu te teme, pisicuță. Gândește-te că-i ca microcipurile alea mici pe care le punem în animalele de companie. Pac-pac și s-a terminat fără să-ți dai seama.

„Pisicuță"? Cine era Enderul ăsta? Știam deja că era mult mai complicat decât microcipurile obișnuite. Brațe au foșnit în jurul meu. Cineva mi-a pus un con peste gură și mi-a spus să număr invers începând de la zece.

— Zece. Nouă. Opt.

Până acolo am ajuns.

***

Când m-am trezit într-un pat, mi s-a părut că nu trecuseră decât câteva secunde. Terry era aplecat deasupra mea.

— Cum te simți, pisicuță?

Capul îmi era parcă din vată de zahăr, un norişor inform şi scămoşat.

— S-a terminat?

— Da. Chirurgul a spus c-a fost o operă de artă.

— Cât timp am fost inconştientă?

M-am mişcat foarte încet, privind în jur după un ceas. Nu vedeam decât o pâclă alburie.

— Nu prea mult.

Mi-a verificat parametrii vitali şi m-a întrebat:

— Te doare ceva?

— Nu simt absolut nimic.

— Este o senzaţie care va trece în curând. Dă-mi voie să te ridic.

Mi-a îndreptat jumătatea superioară a patului şi am început să simt cum mintea mi se mai limpezeşte. Ochii mi s-au focalizat. Nu mai fusesem în odaia aceasta.

— Unde mă aflu?

— În camera ta de transfer. Obişnuieşte-te cu ea. Aici îţi vei părăsi corpul şi vei reintra în el.

Era o odaie micuţă cu o singură fereastră care dădea spre un coridor. În stânga se găsea un panou, probabil o oglindă unisens. Câteva videocamere argintii, una pe tavan şi două pe pereţi. În dreapta mea, un Ender înalt cu ochelari cu rame negre şi păr alb, lung, stătea în faţa unui computer.

— El este Trax, a spus Terry. Suntem pe domeniul lui acum, aşa că el este regele.

Trax a ridicat o mână. Mare efort. Poate că era un Ender, dar un geek rămâne întotdeauna geek.

— Salut, Callie.

Am ridicat şi eu mâna. Am văzut că purtam o brăţară medicală din plastic pe încheietură.

— Salut.

Trax a indicat nişte pictograme de pe display-ul lui gonflabil.

— Aşadar, Callie, ce-ai vrea să mănânci la prânz?

Trecuse un an de când nimeni nu mă mai întrebase aşa ceva. Mi-am examinat favoritele în minte: homari, friptură de vită... la naiba, până şi pizza m-ar fi făcut fericită! Oare aş fi exagerat dacă aş fi cerut prăjitură cu brânză şi cu caramel?

Înainte de a putea rosti un cuvânt, Trax a surâs larg.

— Ce ai zice atunci să începi cu supă de homar, urmată de pizza cu carne de vită? Iar ca desert, prăjitură cu brânză şi cu caramel?

Gura mi s-a întredeschis uşor şi a rămas aşa.

— De unde ai...

— Nu te speria, nu citesc gândurile. Alegerile de mâncare sunt simple. Ţi-am comparat inputul cerebral cu o bază de date relativ mică şi am bifat suprapunerile.

— Nu ştiu dacă-mi place asta.

— E-n regulă. De fapt nu va conta ce-i place creierului tău. Tu vei fi adormită. Noi trebuie doar să stabilim conexiuni clare între creierul tău şi al chiriaşei. Iar asta dovedeşte că avem o conexiune între tine şi computer. Neurocipul tău funcţionează. Este!

A ridicat degetul arătător şi l-a rotit încântat.

— Nu greşiţi niciodată? am întrebat.

— Computerele greşesc vreodată? a râs Trax.

Terry m-a atins uşor cu palma pe umăr. Am văzut că avea unghiile lăcuite în negru.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, pisicuţă. Relaxează-te şi bucură-te de tot ce va urma.

***

Purtând un halat, am revenit în odăița mea pentru oaspeți și m-am așezat la masă. Am mâncat prânzul pe care mi-l comandaseră. Mă simțeam vinovată că nu eram în stare să împart ospățul cu Michael și Tyler. Tocmai terminam prăjitura, când a intrat Doris.

— Vezi? Ți-am spus c-o să te hrănim. A fost suficient?

— Cred c-o să explodez.

— Nu poți închiria un automobil cu rezervorul gol.

M-am întrebat dacă îi întrezărisem o urmă de tristețe în ochi. Dacă așa fusese, atunci și-o îndepărtase iute. A deschis dulapul și mi-a arătat un umeraș pe care se găsea o bluză roz, neprotocolară și blugi albi. Pe același umeraș era un sutien discret cu buline și un slip ceva mai larg decât port de obicei.

— După ce termini de mâncat, îmbracă-te cu ele. Scoți absolut totul de pe tine, inclusiv asta, a arătat spre branternă.

— N-o să se piardă?

Am acoperit-o cu palma celeilalte mâini.

— Toate obiectele îți vor fi depozitate în siguranță.

— Cine a ales hainele? am întrebat pe un ton nepăsător, pentru eventualitatea în care le alesese chiar ea.

— Chiriașul dictează întotdeauna garderoba. Clara va veni să te fardeze și să te pieptene, după care vei fi gata pentru prima ta chiriașă.

— Acum?

A încuviințat din cap.

— Va fi numai pentru o zi. Întotdeauna procedăm așa, ca un fel de repetiție. Ca să ne asigurăm că totul merge după cum a fost plănuit.

— Cine este chiriașa?

Și-a încrucișat brațele peste piept și a început să vorbească, parcă recitând un discurs pe care-l mai ținuse de multe ori.

— Destinații Splendide păstrează confidențialitatea absolută. Este mai bine pentru chiriași, pentru tine și pentru noi. Ne selectăm chiriașii cu foarte multă atenție, așa că poți să stai liniștită — este o femeie foarte drăguță.

— Fă-ne cunoștință, dacă-i așa drăguță.

— Nu-ți face griji. Și chiriașii semnează un contract. Cât timp se află în corpul tău, le sunt interzise o sumedenie de acțiuni. N-au voie să practice sporturi care nu figurează pe lista aprobată, nici curse auto, nici parașutism... nimic de felul ăsta. M-a cuprins cu brațul: Să știi că avem realmente grijă de tine. Nu trebuie decât să te relaxezi și să-ți încasezi banii la sfârșit. O să vezi ce ușor este. Mi-au trecut prin mâini câteva fete foarte fericite, iar unele chiar s-au întors, ca să mă salute. Sunt sigură că și tu vei fi una dintre ele.

— O ultimă întrebare. L-am văzut pe domnul Tinnenbaum discutând cu un bărbat cu care nu am făcut cunoștință însă.

— Când anume?

— În ziua când am fost testată. Era înalt, avea pardesiu lung și pălărie.

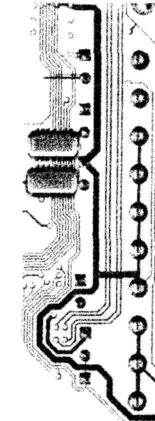
Doris a încuviințat din cap și a coborât glasul.

— El este bossul cel mare. Directorul executiv de la Destinații.

— Cum îl cheamă? am întrebat.

— Noi l-am poreclit, cu afecțiune, Bătrânul. Dar să nu-i spui așa niciodată! Acum încetează cu atâtea gânduri și fii fericită.

Uşor de vorbit pentru ea. Trecuse mult de când nu mai fusesem fericită. Trecuse mult de când viaţa nu fusese decât gloss de buze, muzică şi prietene prostuţe. Trecuse mult de când grijile mele principale fuseseră dacă vom da test la şcoală sau dacă-mi uitasem tema pentru acasă. Acum mă interesa mai degrabă să fiu în siguranţă, liberă şi vie.



Capitolul 3

Atmosfera din camera de transfer era încărcată de tensiune apăsătoare. Trax stătea la consola computerului, în timp ce Doris şi Terry se-nvârteau pe lângă mine. Aş fi fost gata să pun prinsoare că Tinnenbaum ne privea prin intermediul unei videocamere.

Eram pregătită, aşezată pe scaun, perfect machiată şi coafată. Doris mi-a pus pe încheietura mâinii o brăţară cu amulete. Era din argint, iar amuletele erau simboluri sportive.

— Un flecuşteţ pe care-l dau tuturor fetelor mele, a zis ea.

Amuletele scânteiau: o rachetă de tenis, schiuri, patine pentru gheaţă.

— Atinge-le, mi-a spus Doris.

S-a întins peste mine şi a atins uşor cu vârful degetului patinele, declanşând o holo-proiecţie de patine care se roteau pe gheaţă.

— Uau! Am atins racheta şi o minge de tenis a zburat prin aer: Îmi place. Mulţumesc.

A părut uşor tulburată.

— Ea este-ntotdeauna foarte drăguţă, a rostit Terry pe un ton legănat.

M-a acoperit cu o manta fără mâneci, ca să-mi protejeze hainele. Se temea oare că mi se va prelinge salivă din gură?

— E-n regulă, a spus după aceea cu glas încet, te poți rezema de spătar.

— N-o să-ți strice coafura, a zis Doris și a netezit tetiera cu palma. Este din mătase.

Fotoliul meu era în poziție verticală. Dacă totul mergea bine, n-aveam să mai rămân mult timp în locul acesta... mai exact, corpul meu n-avea să mai rămână.

Undeva în clădire se afla chiriașa mea. Stătea într-un fotoliu ca al meu. În scurt timp urma să-mi controleze corpul, ca și cum „ea" ar fi fost „eu".

Gândul acela m-a înfiorat.

— Ți-e frig? a întrebat Doris.

Terry a sărit iute, gata să-mi aducă o pătură.

— Nu are nimic, a zis Trax.

Ochii noștri s-au întâlnit. Nu-i puteam ascunde nimic.

Terry a apropiat căruciorul de anestezie cu masca în formă de con. În curând aveam să fiu inconștientă. În curând corpul meu avea să aparțină altcuiva.

***

Visam. Și știam că visam. Nu-mi spuseseră că s-ar putea întâmpla asta. Dar așa se întâmpla — visam. L-am văzut pe Tyler, ieșind în fugă dintr-o casă, pe malul unui lac. Avea un zâmbet larg pe chip. A alergat prin iarbă și a ridicat o undiță.

Părea sănătos. Am vrut să-i spun asta lui Michael, însă nu l-am văzut. Am intrat în casă, o cabană mare,

construită din lemn. Nu l-am găsit în niciuna dintre camere. Până la urmă l-am zărit pe pontonul care se prelungea deasupra apei lacului. Când am alergat spre el, s-a întors și nu era Michael.

***

Auzeam glasuri îndepărtate. Bolborosind.

Le-am recunoscut. O voce de femeie. Mama?

— A clipit, a zis femeia.

Mama?

— Callie? Pisicuță? a spus un glas de bărbat.

— Nu-i mai zice așa.

Am deschis ochii.

— Cum te simți?

Era o femeie, dar nu era mama. Era o Enderă.

— Callie? Un bărbat cu ochii conturați cu creionul dermatograf s-a aplecat peste mine. Ce faci, fată?

— Unde sunt?

Femeia a părut tulburată.

— La Destinații Splendide. Tocmai te-a părăsit prima ta chiriașă.

Mi-am amintit-o pe femeia aceasta.

— Doris?

Un surâs ușurat i-a destins chipul.

— Da, Callie.

— Cum a mers?

M-a bătut cu palma pe umăr.

— Ai avut mare succes.

***

Muream de curiozitate să ştiu unde-mi fusese corpul. Ce sporturi practicasem? Nu-mi simţeam braţele prea obosite. Nici picioarele. Era straniu să nu ştii absolut deloc unde a fost şi ce a făcut corpul tău pentru o zi întreagă. Cu cine te-ai întâlnit, cine ţi-a plăcut sau nu ţi-a plăcut. Şi dacă chiriaşa mea supărase pe cineva? Urma să mă aleg cu un nou duşman?

Mi-am examinat trupul. Totul era funcţional. O închiriere trecuse, mai aveam două. Parcursesem o treime din drumul spre obiectiv.

Trax mi-a pus o serie de întrebări, ca un soi de interogare pentru a obţine informaţii. Nu aveam multe de spus; nu-mi puteam reaminti absolut nimic, cu excepţia visului. El a fost interesat de vis şi a înregistrat relatarea. Desigur, nu era neobişnuit să visezi. A vrut să ştie dacă mă simţeam odihnită şi revigorată, şi a trebuit să recunosc că aşa era.

Terry mi-a controlat tensiunea arterială şi temperatura, apoi a încuviinţat din cap către Trax.

— Totu-i bine, domnişoară, a spus el. Poţi trece la următoarea chiriaşă.

— Nu fac pauză?

— Pentru ce? Chiriaşa ta a mâncat şi a avut grijă de toate nevoile tale fiziologice, a zis Trax.

— Nu mă refeream la genul acela de pauză, am spus. Trebuie să merg undeva.

Ochii i s-au lărgit. S-a aplecat în faţă şi a strigat:

— Doris!

În câteva clipe, Doris a apărut în odaie, ţăcănind din tocuri.

— Ce s-a-ntâmplat, Callie?

— Pot pleca acum, înainte de următoarea chiriaşă?

— Să pleci? De ce?

Am coborât ochii. Poate că era mai bine să nu insist în privinţa asta.

Ea şi-a lăsat o mână uşor pe spatele meu.

— De ce să nu continui? O să se termine înainte de a-ţi da măcar seama. În tine s-a investit multă muncă. De ce să-ţi rişti remuneraţia? Te-ai putea accidenta pe-acolo.

A fluturat din braţ şi a făcut o grimasă de parcă lumea din exterior ar fi fost iadul.

Parţial avea dreptate. Pe de altă parte era locul unde trăiam eu.

— Dacă nu-ţi îndeplineşti obligaţiile contractuale — asigurând un corp sănătos şi apt din punct de vedere fizic —, n-o să fii plătită.

— Aveţi altă chiriaşă care aşteaptă? am întrebat.

— Da. Şi este o...

—...femeie foarte drăguţă? Am dat ochii peste cap. Bine, să-i dăm drumul.

— Perfect. Închirierea asta va fi de trei zile.

***

A doua închiriere a trecut fulgerător, ca şi prima. Am învăţat un lucru: când eşti sub efectul narcozei, timpul zboară. Am avut din nou vise stranii, dar nu mi le-am reamintit. Când m-am trezit, am remarcat un singur lucru ciudat. Pe antebraţul drept aveam o tăietură lungă de zece centimetri. Nu mă durea — probabil că folosiseră un spray anestezic —, însă era hidoasă. Doris m-a dus în camera laserului, unde au vindecat-o astfel încât n-a rămas cicatrice, totuşi am vrut să aflu ce se întâmplase. N-au vrut să-mi spună. Poate că nu ştiau.

Doris m-a dus în cabinetul ei. Era decorat în tonuri albe şi aurii, un fel de neobaroc. Mi-a cerut să iau loc şi m-a informat că a treia şi ultima închiriere avea să fie pe o lună.

— O lună întreagă? Am strâns cu putere marginile scaunului. Nu pot să lipsesc o lună-ntreagă.

— Este ceva normal. Începem cu termene mai scurte, pentru a ne asigura că totul merge bine, apoi trecem la închirieri mai lungi.

— Nimeni nu mi-a spus că va dura atât de mult. Trebuie neapărat să-l văd pe fratele meu.

— Fratele tău? Şi-a îndepărtat o şuviţă de păr din ochi. Nu ne-ai spus că ai un frate.

— Este ceva rău în asta?

— Când ai semnat contractul, ai fost întrebată în mod explicit dacă mai ai rude în viaţă.

— M-am gândit că vă refereaţi la părinţi şi bunici. El n-are decât şapte ani.

Umerii i s-au destins.

— Şapte... A rămas cu privirea pierdută în gol. Am înţeles. Din păcate, tot nu te putem lăsa să pleci. Nu ne putem asuma riscul respectiv.

— Ce mi s-ar putea întâmpla? Să mă tai? M-am ridicat şi am arătat braţul care-mi fusese spintecat: Am mai multă grijă de mine decât o fac chiriaşii voştri „foarte drăguţi".

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Callie, pur şi simplu n-o putem face.

— Vreau să vorbesc cu domnul Tinnenbaum.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură.

Doris a rostit către un microfon nevăzut din cameră:

— Domnul Tinnenbaum, vă rog.

Şi-a netezit taiorul şi şi-a aranjat părul. Apoi şi-a început darabana oribilă a unghiilor pe tăblia unei măsuţe. După câteva secunde domnul Tinnenbaum a intrat în cameră.

— Callie ne cere o învoire pentru a-şi vedea... fratele.

Doris a accentuat ultimul cuvânt.

Tinnenbaum a clătinat din cap.

— Imposibil.

— Nimeni nu mi-a spus că voi lipsi o lună întreagă, am rostit. Aşa ceva n-ar fi trebuit să fi fost clarificat înainte să fi început?

— Nu ai întrebat niciodată. Şi nici nu ne-ai spus că ai un frate, a zis el şi şi-a mişcat greutatea de pe un picior pe celălalt. Cât despre duratele închirierilor, adesea nu le cunoaştem nici noi decât după ce am început deja procesul. Aşa s-a întâmplat şi acum.

— Dar ştiaţi că s-ar putea întâmpla. Eu nici măcar n-am avut habar că ar fi posibil să fiu închiriată pentru o lună.

— Scrie în contract, a replicat el.

— Cu litere mici, mici de tot? M-am răsucit spre Doris: Ceva atât de important trebuia să fi fost anunţat.

— La fel cum tu ar fi trebuit să ne anunţi că ai un frate, a zis Tinnenbaum.

Doris a rămas cu ochii în podea.

— Trebuie neapărat să-l văd înainte de a pleca... să-l anunţ cât o să lipsesc. N-are decât şapte ani şi-i tot ce am pe lume.

— Am putea trimite pe cineva să se intereseze de el? s-a uitat Doris către Tinnenbaum.

Bărbatul a clătinat imperceptibil din cap.

— Nu vreau să creez dificultăţi, am spus şi m-am străduit să-mi îndrept spatele astfel încât să par cât mai înaltă. Bănuiesc că procesul decurge mai lin dacă aveţi

o donoare cooperantă. Eu însă nu mă voi simţi foarte cooperantă dacă nu-mi pot vedea mai întâi fratele.

Tinnenbaum a bătut nervos cu vârful pantofului în podea, de parcă asta îl ajuta să gândească.

— La ce oră este transferul ei mâine? a întrebat-o pe Doris.

— La opt dimineaţa.

El a fornăit ca un cal.

— O să-ţi dau trei ore şi un bodyguard, care să te supravegheze permanent. Să nu faci nicio prostie, fiindcă te putem monitoriza prin intermediul cipului din cap. M-a aţintit cu degetul: Păstrează-ţi corpul exact aşa cum este, pentru că în clipa de faţă el continuă să ne aparţină.

Nu i-am zărit nicio secundă dinţii. Cred că-şi terminase provizia de zâmbete.

***

Am urmat-o pe Doris înapoi pe coridor.

— Trebuie să-ţi fac rost de alte haine, mi-a spus ea. Ne întâlnim în camera ta.

A intrat pe altă uşă, iar eu am continuat spre camera despre care îmi reaminteam că ar fi fost a mea. Când am deschis uşa, înăuntru era însă altă fată. Părea cam de aceeaşi vârstă cu mine, dar avea părul negru, scurt. Se schimba de haine, îşi pusese deja o pereche de pantaloni înfloraţi. S-a acoperit cu bluza pentru a-şi masca sutienul când am intrat.

— Scuze, am spus. Probabil c-am greşit uşa.

Mi-am dat seama că încăperea ei era decorată exact ca a mea, atât doar că în tonuri de verde. Am închis uşa. Camera mea era cea de alături. În tonuri de roz.

Doris a apărut peste un minut, cu o pereche de pantaloni albi şi o bluză.

— Ar fi bine să faci un duş înainte de plecare. Uite şi haine de schimb. Pe astea le-ai purtat prea mult timp.

— Hainele mele unde sunt?

— Scumpo, pe ele le-am distrus în clipa când te-ai dezbrăcat. Pe astea le poţi păstra.

— Şi branterna?

A deschis un sertar. Mi-a scos branterna, ţinând-o cu cât mai puţine degete era posibil.

— Te va escorta Rodney. Nu-i nevoie să te opreşti ca să mănânci. N-o să-ţi fie foame câteva ore bune.

— Nu? De ce?

— Ai mâncat deja.

Era foarte straniu ca oamenii din jur să ştie mai multe decât tine despre propriul tău corp.

***

Doris m-a condus la o parcare subterană la care se ajungea prin ieşirea din spate a clădirii. Rodney stătea lângă o maşină de oraş. Avea păr argintiu tuns foarte scurt şi bicepşii îi erau atât de masivi, încât costumul părea gata să explodeze.

A observat că purtam branterna.

— N-o să ai nevoie de aia, mi-a spus. Am o megatorţă.

Mi-am pus branterna oricum. O simţeam solidă şi-mi plăcea s-o port din nou pe încheietură.

— Răspunzi de ea, i-a spus Doris. O aduci înapoi cel târziu la ora douăzeci şi două.

— Da, doamnă.

Mi-a deschis portiera din spate şi am suit.

Rodney s-a aşezat la volan. Doris a rămas uitându-se după noi.

Abia atunci am observat containerul alimentar de pe banchetă.

— Este pentru fratele tău, a zis Rodney. De la Doris.

Mirosea bine.

— A-ntâia!

El a intrat în traficul din Beverly Hills.

— Doris i-o dulceaţă. O ştiu de peste şaizeci de ani. Am lucrat împreună în turism, pe vremea când puteai călători. Acum nimeni nu poate pleca din SUA, fiindcă celelalte ţări sunt paranoice din cauza sporilor ălora blestemaţi. Şi nimeni nu mai vine aici. Îţi vine să crezi că mexicanii au construit un zid, pentru ca americanii să nu poată trece la ei?

L-am lăsat să bolborosească. Mintea mea nu era interesată de poveştile Enderilor. Ei pălăvrăgeau aşa la nesfârşit, pentru că aveau amintiri din atâtea decenii. Eu nu mă puteam gândi decât că urma să le văd pe cele două persoane la care ţineam cel mai mult pe lumea asta.

Am scos harta lui Michael din buzunăraşul branternei şi am folosit-o ca să-l dirijez pe Rodney spre noua locuinţă. Când am ajuns pe strada respectivă, am zărit câteva clădiri abandonate. Prima nu fusese nici măcar terminată. Un schelet care nu văzuse niciodată viaţa. Clădirea în care se aflau Michael şi Tyler era a patra de pe stradă. Rodney a oprit maşina în faţa ei.

A pornit înainte cu megatorţa. Până atunci nu mai avusesem niciodată un bodyguard. Mă făcea cumva să mă simt de parcă aş fi fost fiica preşedintelui. Rodney mi-a ţinut deschisă uşa mare din sticlă.

— La ce etaj?

A plimbat lumina lanternei prin holul de la intrare.

— Al doilea.

— Vă place să suiţi pe scări, este?

— Etajul doi este mai sigur. Ai mai mult timp să scapi. Mi-am aprins branterna. Dacă auzim ţipete jos, dispunem de ceva timp suplimentar. Poate chiar să fugim spre scara de incendiu.

Am suit pe scara largă şi deschisă către etajul al doilea. Rodney deschidea drumul, luminând fiecare birou abandonat pe lângă care treceam. O siluetă a ieşit şi a rămas nemişcată la capătul coridorului, ţinând în mâini o bucată mare de ţeavă, ca pe o armă. Era Michael.

— Staţi pe loc! a rostit el.

Mi-am luminat faţa cu branterna.

— Eu sunt, Michael.

Rodney a întins braţul ca să mă oprească.

— Stai!

M-am strecurat pe sub braţul lui.

— E prietenul meu.

Am pornit în fugă pe coridor. Michael şi-a păstrat postura defensivă până m-am apropiat.

— Callie?

Ţeava i-a căzut din mâini şi a zăngănit pe pardoseală.

M-am aruncat în braţele lui şi l-am îmbrăţişat. Rodney s-a apropiat şi s-a oprit la doi metri.

— El este Rodney, am spus eu. Lucrează pentru Destinaţii Splendide.

Rodney a aprobat din cap, în timp ce Michael l-a examinat bănuitor.

— Deci n-ai terminat? m-a întrebat el după aceea.

Am clătinat din cap.

— Pot să stau numai două ore. Ce face Tyler?

— Îți duce dorul rău de tot.

Michael și-a îndreptat 'terna spre părul meu. A întins apoi mâna și a pipăit o șuviță.

— Nu te-am recunoscut. Arăți foarte diferită.

— Diferită în sensul rău al cuvântului? Sau în cel bun? l-am întrebat pe când mergeam unul lângă celălalt.

— Glumești? Arăți fantastic.

Ne-a condus într-o cameră de la capătul coridorului, un spațiu mochetat, care compensa faptul că nu mai aveam saci de dormit. Tyler stătea într-un colț, cu picioarele acoperite de o pătură verde-închis.

— Eu o să rămân aici, a rostit Rodney încetișor și a indicat din cap un scaun de lângă ușă.

Și-a așezat megatorța astfel încât să ilumineze partea lui din încăpere.

M-am apropiat de Tyler și am îngenuncheat. M-am întins să-l îmbrățișez, dar el m-a împins în lături.

— Ce s-a-ntâmplat cu părul tău?

Și-a ațintit 'terna spre mine și s-a strâmbat.

— Nu-ți place?

Ochii lui mi-au cercetat trăsăturile.

— Ce ți-au făcut la față? M-a tras de cerceii noi și mari, care se legănau. Ăștia-s periculoși.

— Acolo unde lucrez acum, m-au făcut frumoasă și m-au îmbrăcat. Nu-ți place?

— O să te murdărești la loc. M-a privit de parcă aș fi fost idioată. Și el cine-i?

L-a arătat pe Rodney, care stătea în capătul opus al camerei.

— Cineva cu care lucrez. El m-a adus cu mașina. I-am arătat containerul. Tot el mi-a dat mâncarea asta delicioasă pentru tine. Este caldă. Ia miroase!

— Pute.

Și-a ferit chipul.

Am trecut în cealaltă parte a lui.

— Știu că ești supărat că am plecat.

— Ai lipsit o săptămână.

Era îmbujorat la față și pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Știu, îmi pare foarte rău.

— Șapte zile întregi...

O săptămână fără cățelbot, fără imaginile părinților, fără împrejurimi familiare și fără soră.

— Dar Michael n-a fost bun cu tine? Nu ți-a adus pătura asta? Și uite — sticla de apă. Se pare că v-ați descurcat bine.

Am ridicat ochii către Michael care se rezemase de un fișet care făcea parte din noua fortăreață. Și-a înfundat mâinile în buzunarele blugilor și a încuviințat din cap.

— De fapt, o să mă duc chiar acum să aduc niște apă.

Mi-a făcut cu ochiul.

După ce a plecat, Tyler s-a întors spre mine.

— Callie?

— Da?

— Mă bucur că te-ai întors, a zis cu glas încet. A întins mâna și i-am prins-o cu a mea. Chiar dacă ai părul tare ciudat.

— Mulțumesc.

M-am aplecat până când ni s-au atins capetele. Îmi doream enorm să păstrez momentul acesta, armistițiul acesta greu câștigat, dar a trebuit să-i spun adevărul.

— Aș vrea tare mult să pot rămâne, însă n-am venit decât pentru două ore. Trebuie să mă întorc la treabă.

Mi-a eliberat mâna.

— De ce?

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Pentru că n-am terminat. L-am cuprins cu brațele și l-am strâns tare: Vreau să m-ajuți și să fii curajos. Pentru că după ce vom trece prin asta, vom avea iarăși casa noastră.

M-a ținut în brațe cu putere.

— Serios? a șoptit cu glas tremurat. Promiți?

Mi-a sfâșiat inima.

— Promit.

***

Ne-am așezat pe podea în jurul unei lăzi care a slujit drept masă. Branterna lui Michael a pâlpâit în modul lumânare, în timp ce Michael și Tyler au terminat puiul la rotisor cu garnitură de cartofi din cutia de la Doris. Rodney se mutase cu scaunul pe coridor, dar rămăsese în raza vizuală. Avea căști intraauriculare și clătina din cap după un ritm neauzit.

— E bun? am arătat spre pui.

— Merge, a răspuns Tyler sugând un oscior. Noi am mâncat budincă și salată de fructe.

— Donații de la biserica din sudul aeroportului vechi, a explicat Michael. Douăsprezece ore dus-întors.

— De unde luați apa? l-am întrebat.

— De la blocurile de pe-aici. Am doar grijă să nu merg de două ori în același loc.

— Ia gândește-te, i-am zis lui Tyler. În curând vom avea o bucătărie și apă de la robinet.

— Unde o să locuim după ce o să primești banii ăia? a întrebat el.

— Oriunde o să vrem, i-am răspuns.

A ridicat brusc brațele.

— La munte.

— De ce tocmai acolo? a întrebat Michael.

— Ca să putem pescui, a răspuns Tyler.

Michael a izbucnit în râs.

— Să pescuiești? De ce vrei asta?

— Tata a promis că-l va duce pe Tyler la pescuit, am rostit eu. După aceea a-nceput războiul.

Michael l-a bătut ușor pe Tyler pe umăr. Evocarea războiului ne strica întotdeauna cheful.

— Și tu, Aly? a întrebat Michael. Și tu ești pescăriță?

— Nu tocmai.

Mi-am amintit o întâmplare de pe când aveam opt ani. Tata mă ajutase să prind primul meu pește. Un somn. Mi se făcuse însă greață să-l curăț. Tata nu se enervase și nici nu se simțise frustrat, ci se mulțumise să zâmbească și-l curățase în locul meu.

— Eu n-am fost niciodată la munte, a zis Michael. Cum este?

— Curat. Înviorător.

— Și sunt pești, a spus Tyler.

— Nu sunt contaminați, ca în ocean, am precizat eu.

— Adevărat, a încuviințat Michael. Totuși trebuie să fii curajos ca să pescuiești. Știi de ce?

— De ce? a întrebat Tyler.

— Pentru că trebuie să umbli cu viermi umezi și lunecoși. L-a gâdilat pe abdomen: Hopa, cred că unul a evadat chiar acum. Se târăște pe cămașa ta.

Tyler a chicotit de parcă ar fi avut iarăși cinci ani.

După ce s-a oprit din râsete, a început să resimtă oboseala zilei aceleia plină de evenimente. În scurt timp a adormit, cu capul în poala mea.

— Ia spune, m-a privit Michael. Cum a fost?

— Incredibil de uşor. Ca şi când ai dormi.

— Serios?

— Da. Vorbeam în şoaptă, ca să nu-l trezim pe Tyler. Şi sunt plătită pentru asta. Bun sosit, bănişori pentru casă!

— O casă adevărată, din nou. O să-i placă, l-a privit Michael pe Tyler.

— O să-ţi placă şi ţie, am zis.

El a clătinat din cap.

— Nu pot să trăiesc pe spinarea voastră.

Am dat să protestez, apoi m-am abţinut. Poate că evenimentele erau prea multe şi se petreceau prea rapid pentru el.

Şi-a plecat capul şi m-a privit drept în ochi.

— Dacă aş merge şi eu la banca de corpuri, poate că am putea pune banii laolaltă. Poate să cumpărăm direct o căsuţă.

Am zâmbit. Gândul acela m-a încălzit. Să nu mai fim mereu pe fugă. După trei ani urma să avem vârsta legală şi să facem orice doream. Să avem slujbe reale.

Michael s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine. Mi-a cuprins umerii cu braţul şi mi-a adulmecat părul.

— Miroase a... vişine, a spus.

— Asta-i bine?

— Tu ce crezi? A surâs. Este ca şi cum ai fi o maşină... o maşină frumoasă, care n-a mai fost însă spălată de un an. Iar acum ai fost spălată şi ceruită, şi ţi-au fost lustruite toate ornamentele. A dat un bobârnac uşor cercelului care se legăna: Străluceşti, dar eşti aceeaşi maşină nemaipomenită.

M-am întors către el şi m-am tras mai aproape. Ochii lui mi-au cercetat chipul, parcă pentru a-mi cere

permisiunea. Am încuviinţat foarte încet şi, fără să mă gândesc, mi-am umezit buza inferioară cu vârful limbii. El s-a aplecat spre mine, însă chiar în clipa aceea Rodney a ciocănit în perete.

— Callie? Scuze. Trebuie să plecăm.

Michael a închis ochii. Fusese momentul cel mai prost, o ştiam amândoi.

— Da, Rodney. Vin într-un minut.

L-am auzit revenind pe coridor. Tyler s-a trezit, s-a ridicat în capul oaselor şi s-a frecat pe faţă. I-am atins braţul.

— Trebuie să plec, aşa că te rog să mă asculţi. Tu şi Michael sunteţi o echipă acum, da?

— O echipă, a repetat cu glasul îngreunat de somn.

— O să mă gândesc la tine. O să lipsesc mult timp, o lună întreagă, dar după aceea mă voi întoarce pentru totdeauna. N-o să mai plec niciodată. Şi totul va fi mai bine. Da?

A încuviinţat din cap. Arăta atât de solemn, încât mi-a frânt inima.

— Tu eşti bărbatul din familie.

A radiat somnoros.

— Să fii curajos, i-am spus.

L-am ţinut de mână, apoi l-am îmbrăţişat.

— Să te-ntorci repede, mi-a şoptit.

I-am simţit pe umăr respiraţia fierbinte.

Când i-am dat drumul, ochii îi erau plini de lacrimi.

— Să fii puternic, am zis eu.

— Să fii iute, a răspuns el.

Michael m-a însoţit pe coridor. Rodney ne conducea.

Când am ajuns în capătul scării, pe trepte suia o fată înaltă. Rodney şi-a îndreptat către ea lumina sa puternică şi fata a ridicat mâna să-şi apere ochii.

— Eşti amabil să nu mă mai orbeşti? a zis ea.

— E-n regulă, i s-a adresat Michael lui Rodney. Este o pretenară.

Rodney a coborât fasciculul de lumină, dar l-a păstrat aţintit asupra corpului fetei. Purta o branternă şi avea păr negru, scurt. Era slăbănoagă, ca noi toţi, totuşi îi mai rămăseseră destule linii curbe.

— Salut, Michael. Venisem doar să-ţi dau ceva. A scotocit într-o geantă de umăr din material textil şi a scos două portocale. Le-am primit de la un grădinar Ender.

— Mulţumesc.

Michael a luat portocalele, care erau probabil furate.

Fata a schiţat o jumătate de surâs şi o jumătate de reverenţă.

— Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Cine este? am întrebat.

Michael m-a privit după ce fata a dispărut în beznă.

— O prietenă.

— Cum o cheamă?

— Florina.

— Frumuşică.

Eram încântată că mai exista o pretenară în clădire. Simţind fără îndoială că aveam nevoie de un moment de intimitate, Rodney a coborât jumătate de palier şi a aşteptat cu spatele la noi.

Michael m-a cuprins într-o îmbrăţişare. Prelungă şi strânsă. Ne simţeam corpurile la fel, mai mult oase decât carne. Totuşi contactul acela a fost minunat.

— O să-mi lipseşti, mi-a şoptit în păr.

— Şi tu. Aş fi putut sta aşa pe vecie, dar a trebuit să mă desprind. Ne vedem peste o lună.

Mi-a întins o hârtie împăturită.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Uită-te la ea mai târziu.

Aş fi dorit să aflu mai multe, însă nu mai era timp. Am strecurat-o în sutien, ascunzătoarea mea cea mai bună. După aceea i-am oferit un zâmbet pe care am sperat că şi-l va reaminti.

— Să fii bun.

— Să fii atentă, a zis el.

***

Pe drumul de întoarcere, Rodney m-a lăsat singură cu gândurile mele. Maşina mă legăna ca pe un prunc, iar oraşul nopţii gonea dincolo de geamuri. Între clădirile cu ferestrele astupate cu scânduri, viaţa continua, dar peisajul arăta mai degrabă ca o ţară din lumea a treia, cu cărucioare improvizate pentru alimente şi fumul ce se ridica din butoaiele în care se gătea mâncarea. M-am gândit cât de grei fuseseră ultimii doi ani pentru Tyler şi mine.

O lumină de pe stradă mi-a fulgerat în ochi pentru o clipă, aidoma luminilor şerifilor când veniseră să ne ridice.

— Fugi la raniţa ta, îi şoptisem lui Tyler.

Ne furişaserăm în beznă în bucătărie, în timp ce şerifii bubuiau la uşa din faţă. Tyler îşi înhăţase raniţa şi sticla de apă; eu le luasem pe ale mele. În raniţa mea aveam arma.

Alergaserăm în noapte înainte ca şerifii să fi ajuns în curtea din spate.

Îl ajutasem pe Tyler să se târască pe sub gard şi fugiserăm prin curţile pustii. Îi fusesem recunoscătoare tatei,

care ne trasase planul de evadare, înainte să fi fost dus la unitatea de carantină. Tyler şi cu mine rămăseserăm în casa noastră cât timp putuserăm, ca şi ceilalţi copii fără rude. Ne descurcam bine, dar ştiam că guvernul va sosi până la urmă şi ne va condamna locuinţa, aşa cum făcuse cu tot cvartalul. Fusese un cartier rezidenţial plăcut al clasei de mijloc, însă devenea treptat o aşezare fantomă. Adulţii sănătoşi care mai rămăseseră aici jucau rolul de cloşti ale cartierului... până ce maladia îi răpusese şi pe ei.

Cu numai o săptămână în urmă copiii de vizavi fuseseră ridicaţi — în urlete asurzitoare — de şerifii federali. Noi avuseserăm noroc. Ştiuserăm când sosise timpul să plecăm, deoarece tata ne expediase un Zing. Eu îmi dădusem seama că asta însemna lucrul cel mai rău.

Înainte să fi plecat spre unitatea de carantină, tata îmi ceruse să-i promit că dacă ziua aceasta va sosi vreodată, nu trebuia nici să mă gândesc la el, nici să jelesc. Trebuia doar să fiu puternică şi să-mi protejez fratele, fiindcă eu aveam să fiu tot ce-i mai rămăsese.

Fusese lucrul cel mai greu pe care trebuise să-l fac vreodată.

Tata. Dispărut. Imagini mi-au fulgerat prin minte. Mâini ferme, călăuzitoare, susţinătoare. Îmbrăţişări.

Mi-am muşcat limba ca să nu izbucnesc în plâns. „Nu te mai gândi la el. Ai grijă de Tyler."

Să fii puternică.

Ajunseserăm la clădirea bibliotecii vechi, de lângă parc. Era beznă completă, dar branternele ne luminaseră drumul. Intraserăm printr-o fereastră spartă de la subsol, prin spate.

Izul de cărţi mucegăite îmi umpluse nările. Ca şi mirosurile grele de trupuri nespălate. Mai mulţi puşti dormeau ghemuiţi în întuneric, înapoia stivelor de cărţi. Unul dintre ei mă recunoscuse.

— I-o tipă-n regulă.

Găsisem un spaţiu pentru noi lângă perete şi ne puseserăm raniţele alături.

— Acum suntem în siguranţă? întrebase Tyler printre răsuflări întretăiate.

— Şşş, şoptisem. O să fie bine.

Dimineaţă un idiot aprinsese un foc să gătească mâncare şi fumul îi adusese pe şerifi. Ne înhăţaserăm lucrurile şi fugiserăm. Abia după ce ajunseserăm la al doilea punct de oprire de pe harta tatei, deschisesem raniţa şi descoperisem că arma îmi fusese furată. Nimic altceva nu lipsea. După atâtea antrenamente, nu aveam nicio armă.... Simţisem un gol uriaş în stomac.

Nicio armă. Tata ar fi fost foarte supărat. Însă el nu avea cum să ştie ce se întâmplase. El era mort.

Acum, pe când Rodney gonea pe străzile tăcute, mi-am rezemat capul de geamul automobilului şi m-am gândit la toate locurile prin care pribegiserăm anul trecut. Mi-am lăsat ochii să se defocalizeze peste luminile oraşului, până au devenit pompoane înceţoşate de culoare.

Banca de corpuri avea să fie sfârşitul pribegiilor.

***

Când am ajuns înapoi la Destinaţii Splendide, toată lumea era agitată, deoarece chiriaşa mea dorea să înceapă în seara asta. Am stat în cabinetul lui Doris, în timp ce ea îşi trecea mâinile prin păr.

— E-n regulă, m-a liniştit. Eu mă asigur întotdeauna de nişte timp de rezervă, dar acum suntem chiar în criză.

Îmbracă-te cu astea, mi-a arătat un rând de haine negre atârnate pe un umeraş în spatele meu. Te poţi schimba în baia mea.

Am ascultat-o şi am ieşit din baie purtând un pulover negru pe gât şi pantaloni de aceeaşi culoare.

— Excelent. Să-i dăm drumul atunci.

— Fără cină de data asta? am întrebat. Mi-e cam foame.

Doris şi-a pus palma pe spatele meu.

— Aşa te preferă chiriaşa asta. A strâns din umeri. Poate că are rezervare la un restaurant de patru stele.

Ne-am grăbit spre camera de transfer, aceeaşi din cele două închirieri anterioare. Trax şi Terry mă aşteptau.

— Îţi stă bine în negru, m-a bătut Terry pe umăr când m-am aşezat pe scaun. Aproape la fel de bine *comme moi.*

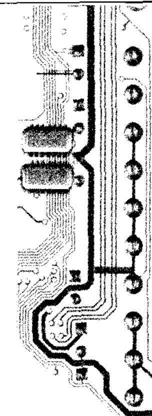
După câteva verificări pe computer, Trax m-a privit.

— Totul este la fel ca înainte. Destinde-te, mi-a spus. Ne vedem peste o lună, Callie, tot aici.

Conul mi-a coborât către faţă. Am fluturat din mână în semn de rămas-bun spre mica mea echipă.

***

De data asta, visele mele au fost foarte ciudate. Tyler avea capul unui puişor de pasăre. În vis nu mi se părea deloc anormal, ci era pur şi simplu ceea ce era. Eu căutam seminţe pentru păsări — ca să-l hrănesc pe Tyler —, dar n-am putut găsi nimic. L-am strigat pe Michael, însă nu era în preajmă. Locuiam într-o fermă abandonată. Am ieşit în goană din hambar ca să-l caut şi am suit o scară în fânar. Când am ajuns sus, l-am găsit pe Michael cu o fată. Era Florina. Amândoi erau întinşi în fân, înconjuraţi de sute de portocale.



Capitolul 4

Bum, bum, bum. Percuţiile îmi străbăteau corpul şi capul îmi bubuia la sincron cu ele. Un miros greţos de dulce mi-a asaltat nările.

Unde eram?

Am deschis ochii. Lumea se vedea înclinată, într-un loc vag iluminat. Zăceam pe o parte, pe podea. Mi-am pus palmele sub corp, ca să mă împing şi să mă ridic, şi am simţit ceva umed şi dezgustător de lipicios. Mi-am mirosit palma — suc de ananas.

Fulgerări de lasere au străbătut spaţiul întunecat. În clipele de vizibilitate, am întrezărit oameni care încercau să fugă, cu braţele ridicate. Erau însă împinşi mereu înapoi. După aceea mi-am dat seama că de fapt dansau în ritmul muzicii.

O pereche de pantofi de lac cu tocuri s-a apropiat de mine. Urechea simţea prin podea vibraţia fiecărui pas.

Proprietara pantofilor a îngenuncheat.

— Eşti bine? a strigat ea.

— Nu ştiu.

Nu avusesem timp să inventariez altceva decât capul care-mi bubuia.

— Poftim?
— Nu sunt sigură! am răcnit şi eu.
Efortul făcut pentru a striga mi-a fulgerat capul de durere.
Ea şi-a strecurat braţul sub al meu.
— Uşurel, floricel.
Era de vârsta mea, cu tunsoare bob perfect geometrică; o şuviţă blondă îi acoperea un ochi. Rochia scânteietoare îi era atât de scurtă, încât putea să fi fost o bluză. Poate că asta şi era. M-a condus spre un perete al sălii, într-un loc unde muzica nu era atât de sonoră.
— Unde sunt? am întrebat, atingându-mi tâmpla.
Eram extrem de buimăcită.
— În Clubul Rune. M-a privit derutată. Nu mai ţii minte?
Am clătinat prudent din cap.
— Cum am ajuns aici?
Ea a chicotit.
— Aha, deci *eşti* beată. Mai bine să-ţi aduc nişte cafeină.
— Nu, nu pleca.
Oare chiar eram beată sau era vorba despre altceva? Panica mi s-a ridicat în gâtlej şi am strâns-o pe blondă de braţ, de parcă ar fi fost un colac de salvare.
— Te rog, sunt...
— Haide să căutăm un scaun.
M-a susţinut, pe când m-am împleticit prin sală, pe tocurile mele. Am coborât ochii şi am văzut că purtam tot o rochie, scurtă, mulată pe corp şi cu aspect metalic, semănând cu o teacă. O poşetuţă de seară îmi atârna de umăr pe o cureluşă. Iar pantofii mei, de asemenea cu tocuri-cui, nu-i văzusem decât la starurile din *Pagini*.

Fata s-a oprit lângă un fotoliu de două locuri capitonat cu velur şi m-a împins pe el. Era moale. Trecuse atâta timp de când nu mai stătusem pe ceva aşa confortabil, încât uitasem senzaţia respectivă.
Muzica s-a oprit. Pe vremea când părinţii mei trăiau, văzusem cluburi de noapte, în holouri, dar nu intrasem niciodată în vreunul. Nu ştiam nici măcar că mai existau, mai ales unele exclusiv pentru adolescenţi. Oare cu asta se ocupau Starterii privilegiaţi?
— Arăţi deja mai bine, a zâmbit ea.
Lumina de neon albastru de la bar se revărsa peste fotoliu. Chiar şi sub nuanţele acelea deloc măgulitoare, blonda arăta superb.
— Eşti novice, nu-i aşa? m-a întrebat.
— Poftim?
— Scuză-mă, nu m-am prezentat. Mă numesc Madison.
— Eu sunt Callie.
— Drăguţ nume. Ţie îţi place?
Am strâns din umeri.
— Cred că da.
— Şi mie-mi place numele meu. Mă bucur de cunoştinţă, Callie.
A întins mâna. Straniu, însă am scuturat-o.
— După cum ziceam, e prima dată pentru tine, nu?
Am încuviinţat.
— Este prima dată când sunt aici.
Ultimul lucru pe care mi-l reaminteam era că fusesem pusă sub narcoză în banca de corpuri. Ar fi trebuit să mă trezesc tot acolo. Ce se putuse întâmpla? Eram în pragul panicii, dar am avut destulă stăpânire de sine ca să-mi amintesc că nu trebuia să spun nimănui despre

banca de corpuri. Trebuia să mă comport ca şi cum aş fi făcut parte din mediul acesta.

— Frumuşică rochiţă, a zis Madison pipăindu-mi ţesătura rochiei. E plăcut să putem purta din nou lucruşoare ca astea, nu? Şi să venim în locuri ca ăsta. În mod clar e mai atrăgător decât să stai într-un balansoar, croşetând înaintea reluărilor de seriale de sâmbătă seara. Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a tras un cot: Sau poate că tu eşti cu mahjongul? Sau cu bridge-ul?

— Da.

Am afişat un zâmbet şi am privit în jur. Habar n-aveam despre ce vorbea.

— Callie, scumpo, cu mine nu trebuie să te prefaci.

Am clipit repede.

— Cine ştie cunoaşte, domnişoară. Ai trecut toate testele. Madison a început să enumere pe degete: Fără tatuaje, fără piercinguri, fără părul în nuanţe neon... S-a folosit după aceea de mine pentru a-şi ilustra restul argumentelor: Haine scumpe, bijuterii fine, maniere bune şi frumuseţe perfectă.

Eu? Vorbea despre mine?

— Ah şi, bineînţeles, noi ştim atât de multe... M-a bătut uşor cu mâna pe braţ. Fiindcă noi am trăit vremurile acelea.

Creierul îmi era înceţoşat, dar începusem să pricep.

— Haide, Callie, eşti clientă la DS. Eşti o chiriaşă. Ca mine.

S-a aplecat mai aproape şi am simţit parfum de gardenie.

— Tu...?

— Nu mă potrivesc perfect listei? Şi-a fluturat palma de sus în jos, în lungul corpului. Nu crezi că trupuşorul ăsta este de o frumuseţe perfectă?

N-am ştiut ce să spun. Era chiriaşă şi m-ar fi putut denunţa, dacă ar fi ştiut că eram o donoare cu care se întâmplase ceva neaşteptat şi straniu. Era posibil să fiu concediată şi să nu mai capăt niciun ban pentru a-l ajuta pe Tyler.

— E grozav.

— La urma urmelor ăsta-i Clubul Rune, a arătat ea în jur. Mulţi dintre noi vin aici, aşa că mi-a fost uşor să te detectez.

— Sunt mai mulţi dintre... noi? Unde?

Madison a cercetat interiorul clubului.

— Uite-acolo. Îl vezi pe tipu-ăla, care arată ca un star? E chiriaş. Şi dincolo, roşcata aia?

— Chiriaşă?

— Uită-te la ea. Madison şi-a schimbat tonalitatea glasului, recurgând la un accent exagerat: e perfecţiunea întruchipată, nu?

— Şi restul sunt adolescenţi reali?

— Absolut.

— Şi el?

Am indicat din cap spre un băiat aflat de cealaltă parte a sălii, care-mi atrăsese atenţia. Ţinea o sticluţă de apă minerală şi vorbea cu doi prieteni. Avea ceva cu adevărat special.

— Cel în tricou albastru şi jachetă neagră. Şi el este chiriaş?

— El? Madison şi-a încrucişat braţele peste piept. Ah, e frumuşel, nimic de zis. Dar am vorbit cu el mai devreme. Complet adolescent pe dinăuntru şi pe dinafară.

Nu eram prea bună la ghicit. Pentru mine, arăta la fel de atrăgător ca şi chiriaşii pe care mi-i arătase Madison. Poate chiar mai atrăgător. În clipa aceea, băiatul a întors capul şi a privit direct către noi. Mi-am ferit ochii.

— Locul este plin de adolescenți dezgustător de bogați care-l frecventează cu regularitate, a continuat Madison. Îi poți recunoaște, fiindcă bunicii lor provinciali nu-i lasă să-și facă nimic.

— „Să-și facă"?

— Chirurgie estetică. De aceea nu sunt la fel de frumoși ca noi. Și-i poți testa oricând, întrebându-i despre viața de dinainte de război. Abia dacă știu câte ceva. A râs: Cred că nu învață istorie în școlile lor Zype private.

Mi-am simțit inima galopând. Totul era dat peste cap. Trebuia să-mi reamintesc întruna că fermecătoarea Madison era în realitate o bătrână de peste o sută de ani.

Iar faptul că și ea gândea la fel despre mine era cel mai năucitor.

— Callie, dacă te simți mai bine, eu chiar simt nevoia să beau ceva. Ceva cu un nume lung și incitant.

— O să-ți servească alcool?

— Dulceață, clubul ăsta-i privat, nu uita. Strict confidențial, la fel ca banca de corpuri. M-a bătut ușor pe braț. Nu-ți face griji, bobiță, o să fiu la numai câțiva pași depărtare.

S-a ridicat de pe fotoliu. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am coborât fruntea în palme. Doream ca lumea să-nceteze să se mai învârtă în capul meu. Dar cu cât mă străduiam mai mult să pricep totul, cu atât era mai rău. Capul îmi pulsa. De ce mă trezisem într-un club de noapte și nu în banca de corpuri? Ce se întâmplase?

Totul mersese excelent până atunci. Urma să fiu plătită, urma să-i asigur lui Tyler un loc cald în care să doarmă, un cămin adevărat. Iar acum... asta.

După care am auzit un glas.

Salut!

Am ridicat capul. Nu era Madison. Ea aștepta să fie servită la barul aflat pe la jumătatea sălii. Am întors privirea și m-am uitat în spate. Nimeni nu stătea lângă mine.

Îmi imaginasem?

Mă poți... auzi?

Ba nu, era real, iar glasul răsuna...

În. Interiorul. Capului. Meu.

Oare halucinam? Inima îmi bubuia. Poate că Madison avea dreptate și eram beată. Sau poate că mă lovisem la cap când căzusem. Ceva era foarte în neregulă. Am început să intru în hiperventilație.

Glasul păruse feminin. Mi-am ținut respirația, pentru a încerca să mă calmez și în același timp pentru a auzi mai bine.

Zgomotele din club îmi atenuau percepțiile. Mi-am îndesat degetele în urechi și am încercat să ascult, însă n-am auzit decât bătăile propriei mele inimi. Nu-mi puteam alunga șocul cauzat de auzirea unei voci în felul acela.

Unde era ieșirea? Voiam să ies. Aveam nevoie de aer.

Glasul pe care l-am auzit după aceea era tânăr, cât se poate de masculin, dar provenea drept din fața mea.

— Te simți bine?

Era el. Tipul în cămașă albastră, „complet adolescent", cum zisese Madison. Părea îngrijorat.

Ce spusese? Mă întreba dacă mă simțeam bine. M-am străduit să mă controlez, să nu par panicată.

— Da, sunt bine.

Am tras de rochie într-un efort jalnic de a-mi acoperi picioarele.

De aproape arăta încă și mai bine, avea până și gropițe în obraji. Eu însă nu aveam timp de distragerea

aceasta. Trebuia să văd dacă vocea necunoscută avea să-mi revină în minte. El a rămas privindu-mă fix, în vreme ce ascultam.

În mintea mea era tăcere. Putuse oare să fi fost doar rodul imaginației? Pentru că eram atât de dezorientată, pentru că fusesem aruncată pe neașteptate înapoi în corpul meu în felul acesta? Sau poate că apariția băiatului speriase Vocea?

„Gropițe" purta o jachetă neagră care părea scumpă. M-am gândit la verdictul pe care-l dăduse Madison în privința lui. Am ridicat ochii și am bifat elementele listei de control.

Fără tatuaje, piercinguri sau culori stranii ale părului — se verifica. Haine și podoabe scumpe — ce marcă era ceasul de la mână? — se verifica. Manierat, perfect chipeș — se verifica. Era așadar chiriaș.

Apoi el și-a întors fața către lumina dinspre bar și mă aflam destul de aproape ca să observ o cicatrice de doi centimetri în apropierea bărbiei. Doris n-ar fi lăsat în niciun caz să-i scape așa ceva.

— Te-am văzut căzând. Mi-a întins un prosop de hârtie. Ți l-am adus de la toaletă.

— Mulțumesc. Am dus prosopul la frunte și am văzut un surâs furișându-i-se pe chip. Ce-i așa amuzant?

— Nu era pentru cap.

Mi-a luat cu blândețe prosopul din mână și mi-a șters brațul, care se murdărise de pe pardoseală.

— Am alunecat, am rostit eu. Cineva a vărsat un pahar pe jos. Și cu toacele astea...

— Frumoase toace.

Le-a privit și a zâmbit, afișându-și gropițele.

Era prea din cale afară să fiu centrul atenției lui. A trebuit să-mi mut privirea altundeva. Un tip ca ăsta, bogat și arătos, să fie interesat de mine, o puștoaică de pe stradă? Apoi mi-am zărit reflexia într-o coloană placată cu oglinzi și am fost readusă brusc în noua realitate. Uitasem că arătam ca un megastar.

Când mi-am întors ochii, am văzut că Madison era tot la bar, străduindu-se să atragă atenția barmanului Ender, care părea tare de urechi.

„Gropițe" s-a răsucit pentru a privi în aceeași direcție, după care a aruncat prosopul de hârtie pe o măsuță.

— E prietena ta? m-a întrebat.

— Într-un fel.

El a ridicat un deget, ca și cum ar fi încercat să-și reamintească.

— O cheamă Madison, așa-i?

Am aprobat din cap.

— Am stat de vorbă mai devreme, a continuat el. E cumva ciudată.

— Adică?

— Mi-a pus o mulțime de întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— De istorie, dacă-ți vine să crezi. Chestii de acum douăzeci–treizeci de ani. Vreau să spun, tu ai ști ce holo a câștigat zece Oscaruri acum un deceniu?

Am mijit ochii și am încercat să-mi reamintesc dacă tata menționase vreodată asta. El ar fi trebuit să știe. Am ridicat din umeri.

— Vezi, nici tu nu știi, a urmat el. În mod clar, am picat testul lui Madison. Când n-am știut răspunsurile, s-a întors pur și simplu și a plecat. Am venit să dansez,

nu să susțin audiție pentru o emisiune-concurs. Și-a fixat pantofii cu privirea: Ai vrea să...?

— Eu? Mi-am dat seama că muzica reîncepuse, dar mai discret, mai lent. Nu. Nu pot.

— Ba sigur că poți.

M-am gândit la Michael, care îl îngrijea pe Tyler pentru mine. Nu părea corect. Nu mă aflam aici ca să dansez. Tot nu știam ce se întâmplase, sau unde eram, sau cum ajunsesem aici și nu eram absolut deloc în apele mele.

— Sunt prea amețită.

— Poate mai târziu? a întrebat el pe un ton plin de speranțe.

A arcuit sprâncenele.

— Îmi pare rău. O să plec în curând.

Știam că fusese un refuz direct, însă nu avea rost să-i dau speranțe deșarte.

S-a stăpânit bine, totuși ochii i-au reflectat dezamăgirea pe care o simțeam și eu. Părea pe punctul de a încerca altă abordare, dar în clipa aceea s-a întors Madison, cu o ceașcă într-o mână și un pahar de cocteil în mâna cealaltă.

— Uite, java este pentru tine. Sper că nu voiai cu zahăr. Mi-a întins ceașca și atunci l-a remarcat pe tip. A, Blake, nu? Salut, încă o dată.

Blake a încuviințat din cap, însă nu și-a desprins ochii de la mine. Am împărtășit împreună un zâmbet secret pe seama lui Madison. Unul dintre momentele acelea de felul „nu știe că vorbeam despre ea" care te poate lega de altcineva. Madison n-a părut să observe, fiind prea ocupată să elibereze o bucată de ananas străpunsă de o săbiuță din cocteilul ei.

— Mă-ntorc la prietenii mei, a zis Blake.

Madison a înghițit fructul și i-a surâs politicos.

— Mă bucur că te-am revăzut.

— Noapte bună, Madison. După aceea a surâs spre mine: Ne mai vedem, Callie.

A înclinat capul ușor pe un umăr, după care a făcut o piruetă și a plecat.

Eu nu-i spusesem cum mă numeam. Cumva, aflase singur.

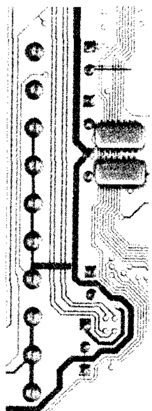
L-am privit îndepărtându-se, cu mâinile în buzunare. Mă simțeam ceva mai bine.

Ascultă... te rog...

Un fior mi-a suit pe șira spinării. Nu! Din nou, Vocea aceea. În capul meu. Dacă nu era decât imaginația mea, atunci făceam o treabă excelentă, deoarece suna foarte reală. Ceva nu era deloc în regulă. Trebuia să plec de aici.

Indiferent de unde ar fi venit Vocea — din mintea mea sau a altcuiva —, următoarele cuvinte m-au străpuns ca niște ace.

Ascultă... important... Callie... nu te-ntoarce la... Destinații Splendide.



Capitolul 5

Am rămas locului ca încremenită. Să fi fost oare o reacție secundară la vreun medicament pe care mi-l dăduseră cei din Destinații? Sau poate că avea vreo legătură cu cipul?

M-am întors către Madison.

Nu-i spune nimic ei...

Blonda m-a prins strâns de braț.

— Nu. Uita. Regula. Despre. Băieți.

A punctat fiecare cuvânt cu o împunsătură energică din deget.

Madison m-a readus în lumea reală. Poate că arăta ca un star pop, dar se comporta ca o bunicuță.

— Fii atentă, a spus ea cu șuvițele tăiate oblic acoperindu-i un ochi. Asta-i important.

— Despre ce regulă vorbim? am întrebat pe un ton neutru.

— Știi bine. A coborât glasul. Fără s-e-x. A ridicat sprâncenele: Mai ales cu adolescenți adevărați.

— Ce vrei să spui prin „mai ales"? Dacă-i o regulă, atunci nu există o clauză „mai ales".

— Știi la ce mă refer. A dat ochii peste cap: Dă-l uitării pe băiatul ăla.

Din cauza vocilor din minte, aveam lucruri mult mai importante care să mă îngrijoreze.

— Care băiat?

Asta a făcut-o să izbucnească în râs.

Blake revenise la prietenii lui, tot băieți, în capătul opus al clubului.

— Așadar el nu știe că suntem chiriașe? am întrebat.

— Tu n-ai citit contractul, domnișoară? Bineînțeles că nu știe! N-ar trebui să spunem nimănui dinafară.

— Cine mai citește contractele? am strâns eu din umeri.

Blake m-a privit din depărtare, parcă absorbindu-mă cu ochii.

Madison și-a încrucișat brațele, care scânteiau de paiete.

— Mai bine termină-ți cafeaua.

Am golit ceașca, strâmbându-mă de amărăciunea ei. Poate că avea să-mi limpezească mintea. Poate că avea să alunge complet Vocea.

— Ce-i cu tine, n-o bei neagră? m-a întrebat Madison.

Îmi simțeam interiorul gurii inflamat.

— Nu. Niciodată.

Singura cafea pe care o băusem fusese *latte* cu mult zahăr și frișcă, înainte de război.

— Consider-o atunci ca pe un medicament necesar. Madison și-a privit ceasul. Cerule, s-a făcut târziu! Trebuie să plec.

Și-a deschis poșetica și a scos ceva.

— Ține, scumpo, cartea mea de vizită.

Mi-a întins-o. Înainte să mă fi putut uita la ea, a continuat:

— Unde-i a ta?

Mi-am deschis la rândul meu poșeta, dar n-am văzut niciuna. Aveam un tichet de parcare, un ID universal, un

telefon şi un teanc de bani. Am încercat să nu icnesc la vederea sumei aceleia.

— Probabil că le-am terminat.

— Nu-i nimic, dă-mi un Zing. În regulă, eu am plecat. Mâine mă aşteaptă o zi mare. Ce-ar fi să mă conduci?

Şi-a trecut braţul pe sub al meu. Când am trecut pe lângă Blake, i-am simţit ochii aţintiţi asupra mea. N-am privit îndărăt. Am rămas concentrată asupra lui Madison, observându-i mersul cu paşi lungi şi siguri pe sine, şi felul cum lăsa privirile admiratorilor să ricoşeze de pe ea de parcă ar fi fost înconjurată de un câmp de forţă.

Doi portari Enderi ne-au deschis uşile metalice înalte. Am ieşit în aerul rece al nopţii, unde un pâlc de adolescenţi îşi aşteptau automobilele. Madison şi-a întins tichetul de parcare unui valet, apoi s-a întors spre mine.

— Ascultă glasul experienţei. Şi-a cuprins umerii cu palmele şi s-a legănat înainte şi înapoi pe tocuri: Ia-o-ncetişor la prima ieşire. Nu face nimic nesăbuit. Ai grijă de corpul ăsta, fiindcă amenzile sunt pur şi simplu atroce.

Nu era nevoie să-mi spună să protejez corpul. Am tăcut, ştiind că în curând ne vom despărţi şi că n-o voi mai revedea niciodată.

Ea a înclinat capul pe un umăr. Cerceii mari şi rotunzi s-au legănat lent.

— Îmi amintesc prima mea închiriere. A fost acum nouă luni...

— Câte ai făcut?

— Bobiţă, cine stă să le numere? A zâmbit. Există atât de multe corpuri diferite pe care le poţi încerca... În prezent petrec mai mult timp tânără decât bătrână.

Valetul Ender a apărut într-un automobil decapotabil roşu, sclipitor, numai curbe şi ornamente. A privit către Madison şi a fluturat din braţ.

— Este a ta? am întrebat.

— Maşina mea de „adolescentă", mi-a făcut ea cu ochiul.

Am însoţit-o până la maşină şi am admirat vopseaua strălucitoare, structurată. Iluzia de straturi era atât de reală, încât aveai senzaţia că priveai într-un canion.

— Super, am încuviinţat din cap.

Fruntea lui Madison s-a încreţit.

— Callie, eşti sigură că-i prima ta experienţă?

M-am încordat.

— De ce?

— Pentru că vorbeşti ca şi cum ai fi adolescentă de-adevăratelea. Eu încă mai trebuie să mă gândesc ce să spun, când mă prefac.

„Să mă prefac" — exact asta încercam şi eu, atât doar că în sens invers. Doream să plece convinsă că eram o chiriaşă, ca ea. Ce aş fi putut face? Ah, da! Să merg în direcţia opusă.

M-am aplecat şi i-am atins braţul, aşa cum mă atinsese ea mai devreme. Mi-am îngroşat uşor glasul şi am rostit încet, deliberat:

— Înainte de închiriere, am făcut nişte eforturi suplimentare de studiere a vocilor. În plus, eu sunt cu adevărat tânără — n-am decât nouăzeci şi cinci!

Am făcut cu ochiul.

— Te urăsc! I-a dat un bacşiş valetului. Glumesc, dar va trebui cândva să mă înveţi trucurile tale.

Altă maşină a oprit înapoia ei.

— Trebuie să plec. Mă bucur de cunoştinţă, Callie. Mâine merg la parasailing! A ridicat încântată braţele în aer: Distrează-te cu noul tău corp.

A suit în automobil, a ambalat motorul şi a demarat, îndepărtându-se. În maniera de şofat nu se vedea nici urmă de bătrâneţe.

— Tichetul dumneavoastră, domnişoară, a întins valetul.

L-am scos din poşetă. Aşteptasem să plece Madison, pentru eventualitatea în care aş fi avut probleme cu şofatul. Cum aveam să procedez? Îmi simţeam palmele transpirate. Ultima dată condusesem o maşină cu doi ani în urmă, când tata mă luase să exersez în parcarea unei şcoli. Ce-mi spusese atunci? Ţine mâinile pe volan la ora zece şi zece minute. Încetineşte înainte de a frâna. Niciodată Zing în timp ce şofezi.

Câţiva tipi au ieşit din club şi m-au dezbrăcat din priviri. Complet adolescenţi, după cum o dovedeau coşurile de pe chipuri. Le-am întors spatele. Nu voiam să descopere cine eram în realitate. Doream doar să dispar de aici.

Mi-am dat seama că Vocea nu mai apăruse. Nimeni nu-mi vorbea şi Vocea nu mai revenise. Asta era bine.

Trebuia să-mi reamintesc tot ce ştiam despre şofat, însă cu cât mă străduiam mai tare, cu atât îmi bubuia inima mai repede. Dă Doamne să fie un automobil uşor de condus! m-am rugat în gând.

Apoi valetul a apărut într-o maşină megasport galbenă, care semăna cu o navă spaţială.

Nu! Nu asta!

Bineînţeles, valetul s-a oprit drept în faţa mea. Maşina era de două ori mai mare decât a lui Madison. Acoperişul decapotabil era coborât. Chiar şi aici, printre atâţia adolescenţi bogaţi şi răsfăţaţi, murmurele s-au răspândit prin mulţimea care aştepta.

Am simţit toţi ochii aţintiţi asupra mea, când m-am îndreptat spre portieră. I-am dat valetului un bacşiş, aşa cum făcuse Madison, m-am aşezat pe scaunul din piele moale şi am privit mai multe cadrane şi butoane decât existau în carlinga unui avion cu reacţie. Valetul mi-a închis portiera, dar eu am ridicat mâna, oprindu-l.

— Stai puţin, am şoptit. Unde suntem?

— „Unde"?

A părut derutat.

— În ce oraş? am continuat cu glas scăzut.

— În centru. Eşti în centrul L.A.-ului.

A arătat ceva de pe bord, apoi s-a grăbit către următorul automobil.

Mi-am dat seama că indicase sistemul de navigaţie şi am apăsat butonul de activare. Display-ul gonflabil s-a aprins între chipul meu şi parbriz. Am zărit pe el plutind cuvântul „acasă" şi l-am atins.

Acasă. Asta doream. Maşina ştia unde locuia, chiar dacă eu habar n-aveam.

Am băgat în viteză şi am eliberat frâna. Spre deosebire de Madison, ieşirea mea triumfală a fost în stilul broaştei ţestoase. Pe când mă îndepărtam centimetru cu centimetru, am auzit pe cineva spunând „la revedere".

Am privit în oglinda retrovizoare şi l-am văzut pe Blake, cu o mână în buzunar, iar pe cealaltă fluturând-o după mine.

***

După ce am ieşit din raza lor vizuală şi am ajuns la câteva cvartale de club, am oprit în faţa unei clădiri de birouri. Inima îmi palpita şi picioarele îmi tremurau. Cel

puțin nu lovisem mașina... încă. Nu fusesem beată în seara aceasta, ci doar dezorientată, pentru că mintea mi se limpezea cu fiecare minut care trecea. Trebuia să-mi dau seama ce se întâmpla. Cum puteam să aud glasuri în cap?

La ora aceasta târzie, străzile erau pustii și tăcute. Dacă Vocea avea să revină, acesta ar fi fost momentul. Am ascultat, ținându-mi răsuflarea, temându-mă de ce aș fi putut auzi.

Tăcere. Din fericire. Vocea misterioasă dispăruse.

Ce-mi făcuseră Destinațiile Splendide? Poate că atunci când implantaseră cipul, îmi afectaseră cumva creierul. Putea oare să fi fost cipul în sine? N-ar fi trebuit să fi avut încredere și să le las pe mână corpul meu.

Trebuia să mă adun. Am privit fix comenzile automobilului. Motorul mârâia ca un tigru, în timp ce m-am întins către poșeta de pe scaunul de alături și am scos ID-ul universal. Avea holoul meu, care se rotea, arătându-mă și din profil. Am recunoscut imaginile — erau cele făcute la banca de corpuri —, însă numele de pe ID era Callie Winterhill, nu Callie Woodland. Adresa corespundea cu cea de pe navigatorul GPS al display-ului gonflabil.

Probabil că banca de corpuri produsese ID-uri pentru toți chiriașii, în care ne codificaseră datele personale: ADN-ul și amprentele. „Winterhill" era pesemne numele chiriașei. În felul acesta, dacă ar fi oprit-o autoritățile, putea să pretindă că era o rudă. Putea să pretindă că era propria ei nepoată sau strănepoată.

Aveam așadar mașina aceasta uriașă, care mă putea duce oriunde. Cel mai mult îmi doream să merg și să-mi văd fratele, dar mi-am reamintit că Tinnenbaum spusese că mă puteau urmări prin intermediul cipului. Știau unde

locuia Tyler; Rodney mă dusese până la el. Dacă vedeau că cipul meu ajungea acolo, ar fi știut că în corp nu se afla chiriașa mea, ci eu. Și m-ar fi putut acuza de încălcarea contractului.

M-aș fi putut întoarce la banca de corpuri... nu asta doreau ei să fac? Totuși Vocea — *Nu te-ntoarce la Destinații* — sunase rău prevestitoare. M-am înfiorat. Ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă m-aș fi întors?

Clubul fusese atât de zgomotos, încât nu putusem auzi clar Vocea, însă cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea că fusese a unui Ender. S-ar fi putut să fi fost cineva din banca de corpuri, care-mi vorbea, cumva, prin intermediul cipului? Doris, poate? Dar de ce mi-ar fi spus ea să nu mă întorc la Destinații? Voia să rămân afară, pentru că problema aceasta urma să fie rezolvată în curând? Sau poate că exista un alt motiv pentru care să nu mă întorc.

Dacă lăsam automobilul să mă ducă la locuința chiriașei mele, aș fi putut găsi unele răspunsuri. Dacă închirierea mea se terminase mai devreme, indiferent din ce motiv, poate că ea avea să fie acolo. Mi-am privit ceasul — mai exact, ceasul superscump, incrustat cu diamante al lui Winterhill. Era trecut de miezul nopții.

Am văzut de asemenea că era 14 noiembrie. De la închirierea mea trecuse o săptămână. Mai rămăseseră încă trei săptămâni întregi.

Ce se întâmplase?

În clipa aceea am întrezărit o mișcare în oglinda retrovizoare. Pași furișați înaintau iute, pantofi de sport care călcau pe pavaj.

Renegați, care se apropiau de mașina mea venind din spate.

Erau cinci, cu lanţuri şi ţevi, şi cu ochi furioşi.

Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vine. Am scanat butoanele. Pornirea... Unde era pornirea?

Unul dintre nemernici a sărit pe capota din spate a maşinii decapotabile. Ţeasta rasă îi era acoperită de tatuaje.

Am găsit pornirea şi am băgat brusc în viteză. Am călcat acceleraţia până la podea. Renegatul a zburat înapoi şi a căzut.

În oglinda retrovizoare l-am văzut ridicându-se. Tovarăşii lui mi-au arătat degetul mijlociu. M-am cutremurat.

Jocul acesta era cu totul nou. Simplul fapt că deţineam un automobil nu însemna că puteam lăsa garda jos. Ba chiar, acum când arătam bogată, trebuia să fiu mai în alertă ca oricând.

Am inspirat adânc şi am expirat.

Din momentul acela, navigatorul mi-a fost singurul tovarăş. Avea accent australian şi un glas atât de relaxat, încât m-a ajutat să mă calmez. I-am urmat instrucţiunile spre autostradă. Era mult mai simplu să şofez pe ea şi la ora târzie din noapte, când circulau puţine maşini. Am trecut pe lângă două echipe de muncitori, vreo douăzeci de Starteri care lucrau la construcţii de drumuri şi m-a inundat un val de vinovăţie, când am vâjâit pe lângă ei în automobilul scump, în haine de firmă şi cu ceas bătut în diamante. Aş fi vrut să le strig că nimic din ele nu-mi aparţinea de fapt.

Erau însă deja punctuleţe albe în oglinda retrovizoare.

După vreo jumătate de oră de mers către vest, navigatorul m-a ghidat în comunitatea Bel Air. Mi-am amintit că înainte de război aici locuiseră multe celebrităţi. Am trecut pe lângă un agent de pază privat, care m-a urmărit

cu privirea, şi pe lângă vile de vis, unele cu bodyguarzi. După care navigatorul m-a anunţat că ajunsesem acasă.

Nu mă prevenise că era o megavilă.

N-am zărit niciun agent de pază, dar porţile din fier erau uriaşe. Am mers până la ele, frânând atât de violent, încât m-am zgâlţâit serios. M-am lăsat apoi pe spate şi am căutat o telecomandă pentru porţi. În suportul pentru pahare se afla un disc mic, negru. L-am apăsat şi porţile s-au deschis aşa cum se întâmplă pesemne în rai.

Am înaintat pe aleea pietruită. La stânga se curba spre intrarea din faţă a vilei, iar în dreapta ducea la un garaj pentru cinci maşini, lipit de ea. Uşile garajului se deschiseseră odată cu porţile, arătând cele trei vehicule dinăuntru: un SUV, o limuzină şi un automobil sport, scund, albastru. Am parcat în unul dintre locurile goale şi am oprit motorul.

În secunda următoare am simţit că mă înmoi complet. Nu lovisem nimic. Adusesem maşina scumpă a doamnei Winterhill înapoi în locul care-i era destinat. Am sperat că ea va aprecia asta.

Şi mai departe? Mi-am dat seama că posibilităţile care mă aşteptau aici erau destul de stranii. Speram ca doamna Winterhill să fie acasă, pentru a-mi lămuri ce se întâmplase. Poate că totul avea să fie explicat şi puteam continua închirierea. Dacă eram norocoasă, mi-aş fi încasat banii pentru zilele de până acum.

În interiorul garajului, o uşă servea ca intrare laterală în vilă. Am ciocănit la ea. N-a răspuns nimeni. Era aproape ora unu noaptea. Am privit miniconsola de lângă uşă, dar nu aveam habar care era codul.

Am traversat garajul şi am ieşit prin uşa din spate. Tocurile cui mi-au tropăit pe dalele aleii, când am mers

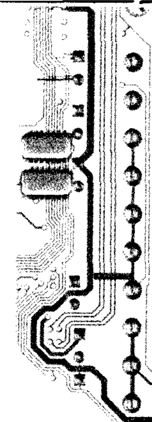
către intrarea din față a vilei, trecând pe lângă amenajări peisagiste superluxuriante: peluze întinse, tufe înflorite, arbori statuari. Winterhill plătea probabil o factură enormă pentru apă.

Am suit două trepte din ardezie până la uşile masive. Prezența mea a activat senzorul soneriei şi am auzit clopoței în interiorul casei.

După un minut au răsunat paşi. Uşa s-a deschis.

O Enderă micuță, cu aer somnoros, şi-a strâns halatul peste piept şi s-a tras în lături, pentru a-mi face loc să intru.

— Ați decis în sfârşit să vă-ntoarceți acasă?



Capitolul 6

Gura mi s-a uscat când am intrat în holul impresionant de la intrarea reşedinței Winterhill. Părea desprins dintr-un film vechi. Mobilier de epocă, un tavan care atingea norii şi o scară monumentală care să te ducă până acolo.

Endera a închis uşa.

M-a privit fix pentru un moment care s-a prelungit stânjenitor. Dacă mă aştepta pe mine să vorbesc prima, atunci avea să aştepte pe vecie.

În cele din urmă a rostit:

— Bănuiesc că v-ați distrat, doamnă Winterhill.

Şi-a strâns cordonul halatului de parcă ar fi fost un laț.

Auzindu-i întrebarea, am ştiut că nu aveam absolut nicio şansă de a o găsi acasă pe adevărata doamnă Winterhill. Dacă i-aş fi spus adevărul acestei Endere încruntate, fie aş fi fost dată afară, fie aş fi fost dusă înapoi la banca de corpuri. Poate că aş fi avut necazuri. Poate că m-ar fi concediat şi n-aş mai fi căpătat niciodată banii pentru o casă a noastră.

Nu mă găseam tocmai în forma cea mai bună pentru a lua o decizie rapidă. Aveam nevoie de somn.

— Da, am spus. A fost fabulos.

Ea mi-a cercetat fața cu atenție. Sau poate că eram pur și simplu paranoică.

— Iar v-ați uitat cheia?

Am încuviințat din cap.

— Sunt sigură c-o s-o găsiți în mașină. Vreți să mâncați ceva? m-a întrebat. Am făcut niște prăjituri din care vă plac.

Doream să evit orice interacțiune cu ea. După ce fusesem nevoită să mint toată seara, îmi simțeam creierul ca ars.

— Cred că ești la fel de obosită ca mine, am răspuns. Nu-ți mai face griji în privința mea. Du-te la culcare.

— Bine. Noapte bună, doamnă Winterhill.

S-a întors spre coridorul din dreapta. Apoi s-a oprit.

— Eram gata să uit, a zis ea. A telefonat Redmond.

— Mulțumesc.

Cine o mai fi fost și ăla?

Am privit-o îndepărtându-se pe hol către camera ei, după care am cercetat sala uriașă. Vechea mea casă, casa familiei, fusese destul de frumoasă, un ranch modest în Valley, dar vila lui Winterhill mă lăsa cu gura căscată. Era ca și cum m-aș fi întors în trecut sau ca și cum aș fi fost într-un muzeu. O masă antică din marmură domina centrul sălii și slujea ca suport pentru un aranjament masiv din flori albe, care ar fi încântat-o pe mama. Parfumul lor s-a adăugat senzației mele de amețeală.

M-am uitat la scara monumentală din mahon care ducea la etaj. Acolo trebuia să fie dormitorul lui Winterhill. Am pus mâna pe balustrada netedă ca untul și am suit treptele.

La jumătatea ei, scara avea un palier și cotea la stânga. În locul acela atârnau mai multe portrete, care o reprezentau pe aceeași femeie — doamna Winterhill, neîndoios — în diferite etape ale vieții. În toate era frumoasă, cu pomeți înalți, nas și maxilar energice. Ochii ei mă urmăreau.

Am ajuns la coridorul de la etaj, care era slab iluminat de aplice murale. Am cotit la dreapta. De ambele părți ale holului se înșiruiau uși și toate erau închise. Mai locuia oare și altcineva aici? Aveam să aflu în curând.

Am deschis prima ușă de pe partea dreaptă. Am fluturat mâna în dreptul locului unde ar fi trebuit să fie plăcuța comutatoare și lumina s-a aprins.

Această primă cameră părea pentru oaspeți — nicăieri nu se zărea vreun obiect personal. Am stins lumina și am trecut la încăperea alăturată, care s-a dovedit a fi un fel de atelier de croitorie. Următoarea era un dormitor decorat pentru o adolescentă. N-am fost sigură dacă era o odaie așa cum își închipuia doamna Winterhill că ar avea adolescentele sau dacă într-adevăr acolo locuia o fată. Am fost ușurată să văd că era pustie.

Am trecut pe partea opusă a holului. Prima ușă pe care am încercat-o era încuiată. Am trecut la următoarea, unde am găsit ceea ce căutam — dormitorul doamnei Winterhill. În mijlocul ei trona un pat din abanos cu baldachin. Stâlpii din colțurile lui erau spiralați ca niște sugiucuri și se terminau prin gheare ce țineau globuri. Copertina era aurie, cu pliuri bine conturate care se adunau în centru. Ciucuri mari ca niște pompoane atârnau în colțurile cuverturii cu dungi verzi și aurii. În capul patului era adunat un morman de perne.

Cel mai grozav lucru la patul acela era absența oricărui domn Winterhill.

Oricât de îmbietor ar fi arătat culcușul, mi-a atras mai mult atenția partea din stânga, o zonă distinctă, cu

fotoliu cu spătar rabatabil şi o servantă veche şi micuţă. Pe ea se găsea o casetă plată din lemn cu incrustaţii.

Am deschis caseta. Înăuntru era un computer.

M-am repezit să încui uşa, apoi m-am întors în aceeaşi grabă la computer, m-am aşezat pe fotoliu şi mi-am azvârlit pantofii din picioare. Am observat un led galben pe capacul casetei şi mi-am trecut palma peste el. Displayul gonflabil a apărut deasupra.

O pană de curent, locală sau generală, care afectase Beverly Hills ar fi putut explica motivul pierderii conexiunii cu chiriaşa mea. Am căutat prin *Pagini*.

N-am găsit nimic. Am continuat să citesc, dar ştirile nu prezentau nimic nou.

I-am căutat pe mama şi pe tata, sperând că vreo fotografie a lor ar mai fi existat pe undeva. Am găsit în cele din urmă una: ei doi la o petrecere. Am privit-o mult timp, absorbindu-le toate detaliile chipurilor.

M-am afundat în fotoliu şi mi-am simţit pleoapele îngreunându-se. Era ora două noaptea.

Lângă computer se afla o holoramă cu imaginea doamnei Winterhill. Numele îi era gravat pe margine: *Helena Winterhill*. Trăsăturile erau aceleaşi ca în portretele de pe scară, însă imaginea aceasta era mult mai recentă. Deşi părea să aibă în jur de o sută de ani, continua să aibă o siluetă minunată şi degaja eleganţă şi forţă.

— Helena Winterhill, unde eşti tu?

Tăcea, zâmbind misterios.

M-am ridicat, mi-am scos rochia, am pus-o pe spătarul fotoliului şi m-am strecurat în pat în lenjeria intimă. Mi i-am imaginat pe Tyler şi Michael în micuţa lor fortăreaţă, dormind deja adânc.

***

Când am deschis ochii dimineaţa am văzut deasupra un acoperământ auriu. Dedesubtul meu simţeam un cearşaf mătăsos. Capul îmi plutea pe cea mai moale pernă din lume, în timp ce o aromă delicată de cedru se combina cu un parfum de caprifoi, astfel încât dormitorul era incredibil de relaxant. Mă găseam cu adevărat pe teritoriul unei prinţese.

M-am ridicat din pat şi am luat telefonul mobil al chiriaşei mele. Niciun apel de la Destinaţii Splendide. Eram oare prea optimistă ca să sper că puteam cumva salva situaţia?

Era ora nouă dimineaţa. De acum Michael se ducea să-i aducă lui Tyler apă pentru spălat.

Am intrat în baia Helenei. Duşul se găsea într-o zonă mare, deschisă, placată cu marmură. Imediat ce m-am apropiat suficient, o cascadă a început să se reverse din plafon. Pentru reglarea temperaturii existau două plăcuţe. Mi-am mişcat palma în faţa celei roşii, pentru a face apa mai caldă. Mi-am scos sutienul şi slipul din mătase şi am păşit sub cascadă.

Am simţit o secundă de vinovăţie pentru risipa unei cantităţi atât de mari de apă. Numai o secundă. Era extraordinar de înviorător să închid ochii şi s-o simt curgându-mi pe creştet. Mă revigora.

M-am învelit după aceea într-un prosop gros, încălzit, şi mi-am afundat încântată degetele de la picioare în covoraşul pufos, în timp ce jeturi de aer cald îmi uscau pielea. Când m-am aplecat să ridic sutienul, mi-am amintit de hârtia pe care mi-o dăduse Michael la despărţire. O vârâsem în sutien.

Atât doar că asta se întâmplase cu o săptămână în urmă. Fusese alt sutien.

M-am dus la măsuța de toaletă din dormitorul Helenei. Voiam să caut prin sertarul cu lenjerie, dar o foaie de pe tăblia ei m-a oprit locului.

Pe foaie se vedeau cutele lăsate de împăturire și despăturire repetate. Era un desen al meu. Mai exact, al feței mele. Nu-mi aminteam să fi pozat pentru nimeni, însă era în mod evident stilul lui Michael. Era probabil tocmai hârtia pe care mi-o dăduse când plecasem cu Rodney.

Helena o găsise pesemne ascunsă în sutienul meu... al nostru.

Am privit desenul ca hipnotizată. Era frumos. Eteric. Și un pic trist.

Asemănarea nu era perfectă. Michael își permisese libertăți artistice, de pildă îmi făcuse ochii de culori diferite. Dar le-am văzut ca reprezentând o interpretare sensibilă a firii mele. M-am întrebat dacă asta se datora faptului că Michael era un artist atât de talentat. Sau oare noi doi eram legați așa strâns unul de celălalt?

N-am fost sigură în privința răspunsului, însă m-a impresionat. Am pus desenul înapoi pe măsuța de toaletă.

Lambriurile din lemn întunecat ale dormitorului ascundeau două dulapuri încastrate în pereți. L-am deschis pe primul și am scotocit prin hainele pentru Endere: taioare și rochii închise la culoare, mult prea mari pentru mine. Am încercat dulapul următor și am găsit îmbrăcăminte exact de mărimea mea.

M-am îmbrăcat în blugi și un top tricotat. Perfect! Pe măsuța de toaletă era un medalion cu lănțișor care se potrivea cu ținuta aceea, așa încât mi l-am trecut în jurul

gâtului. Pe când îl închideam, am simțit că părul îmi era încă umed și am bănuit că nu stătusem suficient în fața jeturilor de aer cald. Când mi-am pipăit ceafa, am simțit ceva ciudat — locul unde îmi fusese implantat cipul. Avea formă ovală și era sensibil la atingere.

Tot pe măsuța de toaletă se afla și ceasul pe care-l purtasem aseară. Puteam doar să ghicesc cât de mult trebuie să fi costat. Cu banii respectivi s-ar fi putut hrăni probabil o familie timp de un an. Am deschis un sertar și l-am pus înăuntru. Nu doream să fiu responsabilă dacă ar fi fost furat sau stricat.

Am examinat poșeta pe care o avusesem în clubul de noapte. Era prea elegantă. Am găsit în dulap o geantă de umăr din piele — tocmai bună — și am pus în ea permisul auto și telefonul. Am scos apoi teancul de bancnote și l-am răsfirat. Nu erau de fapt banii mei, dar acum îmi trebuiau pentru benzină și mâncare, în timp ce încercam să deduc ce se întâmplase.

Am decis să țin socoteala tuturor cheltuielilor și să-i rambursez doamnei Winterhill sumele respective din banii cu care aveam să fiu plătită. După ce am numărat bancnotele, le-am băgat în geanta de umăr.

În poșetica de aseară mai rămăsese un obiect. Cartea de vizită a lui Madison. Pe ea scria „Rhiannon Huffington". Holoul o arăta așa cum era în realitate: o femeie de 125 de ani, grăsuță, într-un caftan din mătase, zâmbind cu toți dinții. Își țuguia buzele într-un sărut vesel și făcea cu ochiul. Aceasta era bătrâna trupeșă din interiorul micuței adolescente Madison. Poate că Rhiannon era mai prostuță, însă în tot cazul știa cum să se distreze. Asta trebuia s-o recunosc.

Am strecurat cartea de vizită în geanta de umăr.

Am strâns hainele cu care fusesem îmbrăcată aseară şi am făcut patul. Apoi mi-am dat seama că doamna Winterhill nu-şi făcea probabil niciodată patul. Ea avea o menajeră. De aceea am mototolit aşternuturile la loc. Eram gata să ies, când am văzut că nu oprisem computerul.

M-am aşezat şi am închis caseta în care se afla computerul. Poate că pe aici aş mai fi găsit ceva care să-mi spună mai multe despre doamna Winterhill. Am deschis sertarul lateral al servantei, dar n-am văzut decât pixuri şi carneţele. În sertarul din mijloc se găsea însă o cutiuţă de argint de mărimea potrivită pentru cărţi de vizită.

Înăuntrul ei erau într-adevăr cărţi de vizită pe care scria „Helena Winterhill". Imaginea hologramei era aceeaşi cu cea de lângă computer. Am luat câteva cărţi de vizită şi le-am pus tot în geantă.

Telefonul Helenei a bâzâit. Am privit ecranul. Cineva îi trimisese un Zing.

Textul era următorul: *Ştiu ce vrei să faci. Nu! Să n-o faci.*

M-am oprit. Ce era asta? Mesajul provenea oare de la vreo prietenă a Helenei, care descoperise mica ei aventură de închiriere? Enderii puteau fi foarte critici.

Sau avea vreo legătură cu Vocea?

Am lăsat telefonul în geantă. Voiam să ies de aici şi doream s-o fac fără să mă întâlnesc cu menajera. Am descuiat uşa dormitorului şi am tras cu ochiul pe coridor. N-am zărit pe nimeni, în nicio direcţie. Am închis uşa în urma mea pe cât am putut mai încet şi am coborât scara.

Când am ajuns la palierul intermediar, am văzut că menajera mă aştepta la baza treptelor. Ţinea în mână o stropitoare micuţă. A lăsat-o pe podea, lângă masa cu flori.

— Bună dimineaţa, doamnă Winterhill.

Şi-a şters mâinile pe şorţ. Purta pantaloni simpli, negri şi o bluză de aceeaşi culoare.

— Bună dimineaţa.

Am încercat să determin prin care cameră puteam ajunge la intrarea în garaj. Nu eram sigură.

— Vă aşteaptă micul dejun, a spus ea.

— Nu mi-e foame. O să ies.

— Nu vă este foame? Şi-a retras brusc capul şi m-a privit cu atenţie, ca şi când ar fi fost ceva ce adevărata doamnă Winterhill n-ar fi spus niciodată. Sunteţi bolnavă? Să-i telefonez medicului?

— Nu, nu. Mă simt perfect.

— Atunci trebuie cel puţin să vă beţi cafeaua şi sucul. Să nu luaţi vitaminele pe stomacul gol.

S-a întors şi a pornit pe hol, conducându-mă spre bucătăria uriaşă şi superutilată. La fel ca baia, nu era mobilată în stilul de epocă al vilei, ci abunda în aparate electrocasnice moderne.

Mirosul de scorţişoară domnea aici şi mi-a trimis un fior prin suflet. Mi-a reamintit de mic dejunurile fericite din weekenduri, când toată familia noastră era laolaltă: mama, tata, Tyler şi cu mine. Pe masa mare din centru, menajera îmi pregătise un bol masiv din argint plin cu fructe tăiate, inclusiv favoritele mele: papaya. Am simţit cum îmi lasă gura apă.

M-am aşezat şi am desfăcut şervetul, întinzându-l pe genunchi. Menajera era cu spatele la mine şi trebăluia la plita electrică. Am privit în dreapta şi am văzut un hol scurt care ducea la o uşă. Acela să fi fost oare drumul către garaj? Menajera s-a întors cu un coşuleţ şi mi-a pus pe farfurie o felie de pâine prăjită. Trecuse multă vreme

de când nu mai văzusem pâine prăjită. A adus după aceea o strecurătoare fină şi a presărat zahăr pudră deasupra, exact cum obişnuia mama să facă.

Eram lihnită de foame. Nu ştiam când mâncase ultima dată chiriaşa mea, dar mă simţeam de parcă trecuseră zile bune de atunci. Menajera amintise de vitamine. Era interesant că doamna Winterhill manifesta atâta grijă faţă de un corp temporar.

Totul avea un gust minunat şi proaspăt. Sucul era ca ambrozia, un mix de mai multe arome tropicale. Am fost încântată să văd o carafă întreagă, pentru că eram însetată. M-am uitat la abundenţa de fructe şi m-am întrebat dacă ar fi existat vreo cale prin care să le duc câteva lui Tyler şi Michael.

După ce am terminat masa, menajera mi-a adus un castronaş cu vitamine. Nu existau două pilule care să aibă aceeaşi culoare, aşa că am presupus că trebuia să le înghit pe toate.

— Trebuie să aveţi grijă de corp, a zis ea. Chiar dacă nu-i al dumneavoastră.

Am încuviinţat, cu gura plină de vitamine, şi am mai băut suc. Am pus şervetul pe masă şi m-am ridicat.

— Mulţumesc. A fost delicios.

Menajera mi-a aruncat o privire ciudată. M-am întrebat dacă nu cumva spusesem ceva greşit. M-am îndreptat către uşa despre care speram că ar fi dus spre garaj.

Am pus mâna pe clanţă şi am deschis-o. Am rămas privind interiorul unei cămări.

— Ce căutaţi? a întrebat menajera.

M-am uitat pe rafturi şi am luat o Supertrufă.

— Am găsit.

Am ieşit şi am zărit altă uşă, la care se ajungea printr-un holişor lateral. Asta trebuia să fie! Eram gata să pornesc într-acolo, când un sunet m-a făcut să tresar.

Era soneria de la intrare.

Menajera s-a dus să răspundă. Eu am traversat holişorul lateral şi am deschis uşa. Am zâmbit larg când am văzut nava spaţială galbenă şi celelalte maşini care aşteptau ca nişte armăsari de încredere.

Am auzit menajera strigându-mă, când s-a întors repede în bucătărie.

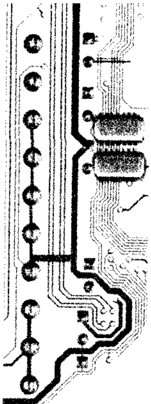
— Ce-i? am întrebat.

— Un... un băiat doreşte să vă vadă, a şoptit ea palidă la faţă.

— Un băiat?

Şi-a dus mâna ridată la gură şi a încuviinţat din cap. Trăsăturile îi erau contorsionate, de parcă urma să transmită vestea cea mai rea din lume. A coborât apoi mâna şi degetele i s-au încleştat pe şorţ.

— Zice că aveţi fixată o întâlnire.



Capitolul 7

M-am grăbit în holul de la intrare, urmată îndeaproape de menajeră.

Era tipul din club, Blake, în blugi şi jachetă din piele. Ce căuta aici?

— Bună, Callie.

— Bună.

M-am apropiat de masa din marmură, ca să am de ce mă ancora. În lumina zilei, ochii lui erau chiar mai pătrunzători.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat.

— Da, mulţumesc.

Venise până aici doar ca să se intereseze de starea sănătăţii mele?

— Cum i-am spus şi Eugeniei — a indicat din cap spre menajeră, care rămăsese imediat în urma mea —, fixaserăm o întâlnire azi la amiază. A privit de la ea la mine: N-ai uitat, nu?

De unde îmi ştiuse adresa? Am bolborosit ceva incoerent.

— Ba ai uitat, a oftat el.

Am întors capul către Eugenia. Cel puţin acum ştiam cum o chema.

— Poţi... te rog...?

A plecat spre bucătărie. Am revenit la Blake.

— Când m-ai invitat?

Mintea îmi gonea. Imaginile din timpul serii erau înceţoşate laolaltă.

— Şi când am spus „da"?

El s-a apropiat cu un pas.

— Aseară când ne-am cunoscut, la barul din Clubul Rune. Nu-ţi mai aminteşti? Nu-i puteai atrage atenţia barmanului şi am comandat eu pentru tine.

— La bar?

— Am stat de vorbă, am glumit niţel... Ai spus că-ţi plac caii, a adăugat el.

Fusesem în Clubul Rune, dar nu stătusem la bar. Probabil că vorbise cu Helena înainte ca eu să-mi fi recăpătat controlul asupra corpului. De aceea îmi ştia numele. Mă privea cu atâta intensitate, încât am crezut c-o să mă topesc. Mi-am trecut degetele peste tăblia din marmură rece a mesei. Parfumul copleşitor al florilor nu mă ajuta cu nimic.

— Nu m-am simţit în apele mele aseară, am răspuns.

El a aplecat puţin capul, pentru a-mi prinde privirea.

— Vrei să te mai invit o dată?

Eram pe punctul să-l refuz, deoarece, teoretic, eu mă găseam în timpul lucrului. Însă banca de corpuri nu mă contactase deocamdată. Cei de acolo ştiau unde mă pot găsi, urmărindu-mi cipul. Iar dacă doreau să ia legătura cu mine, puteau telefona la locuinţa Helenei. Nu făcusem însă nimic rău până acum. Pur şi simplu mă mulţumeam să-i aştept.

Iar glasul acela care-mi vorbise în minte mă convinsese că n-ar trebui să mă duc la Destinații Splendide.

— Nu, am rostit.

M-a privit cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Prin „nu", înțelegi „nu"? a zis el. Adică ceva de felul „poți să pleci și nu te mai obosi să mă cauți"?

Am zâmbit.

— Nu. Mă amuza să-l tachinez. „Nu" ăsta este ceva de felul „nu mai este nevoie să mă inviți încă o dată". Așteaptă doar un minut, bine?

Am suit în fugă treptele către dormitorul Helenei. Mi-am spus că motivul adevărat pentru care puteam justifica întâlnirea cu Blake era faptul că aveam nevoie de o favoare importantă din partea lui. Era ocazia de a mă împrieteni cu un adolescent real, nu cu un Ender care pretexta că ar fi așa ceva. Un adolescent care avea mașină și care dispunea de libertatea și capacitatea de a merge oriunde. El îmi putea face o favoare de pe urma căreia ar fi beneficiat Michael și Tyler. Trebuia să aștept momentul potrivit și să-l rog.

Am luat portretul meu de pe măsuța de toaletă, l-am împăturit și l-am băgat în geanta de umăr.

Blake și cu mine am ieșit împreună. Mașina lui, un automobil sport roșu care semăna cu un glonț, aștepta pe aleea curbă de acces. Avea luciu metalic mat, linii aerodinamice și absolut niciun accesoriu inutil. Mi-a deschis portiera, a așteptat să urc, apoi a trecut la volan. Centurile de siguranță au zumzăit, când ne-au fixat de scaune.

Am văzut că poarta era deschisă. Poate că n-o închisesem azi-noapte?

Când Blake a pornit, am văzut-o pe menajeră, Eugenia, stând la o fereastră de la etaj. Dezaprobarea i se citea pe chip ca un strat suplimentar de pudră. Iar pentru

eventualitatea în care nu pricepusem mesajul, a clătinat din cap într-o parte și-n alta.

Am ieșit pe poartă, am ajuns pe stradă și, pe neașteptate, am simțit un ghem în stomac.

Ce naiba făceam?

— Ești bine? a întrebat Blake. Stai comod?

Am aprobat în tăcere.

Eram o impostoare. El era bogat, iar eu nu, totuși iată-mă, prefăcându-mă, purtând haine scumpe de firmă și purtându-mă de parcă aș fi trăit într-adevăr într-o vilă, ba încă și cu menajeră. Știam că ar fi trebuit să-i spun adevărul despre mine, dar ce să-i fi zis? Blake, știi ceva — eu de fapt sunt o orfană a străzii, care doarme pe jos în clădirile abandonate și supraviețuiește mulțumită resturilor de mâncare găsite prin pubelele restaurantelor. N-am casă, n-am haine, n-am rude. Nimic. Mai rău încă, mi-am vândut corpul unei companii numite Destinații Splendide. Cu două săptămâni în urmă nu arătam defel așa. Mi-au făcut tratamente cu lasere, m-au dezinfectat, m-au înălbit, m-au depilat și m-au lustruit. Și, tehnic vorbind, corpul meu aparține acum unei Endere pe nume Helena Winterhill, fiindcă a plătit pentru el. Ai fi ieșit probabil chiar acum cu ea, cu o femeie de peste o sută de ani, și nici măcar n-ai fi știut. Ce crezi despre asta?

Am tras cu coada ochiului spre el. Habar n-avea de toate astea și era concentrat asupra șofatului. A simțit totuși că-l priveam și mi-a surâs, după care a revenit cu atenția la drum.

M-am lăsat pe spate în scaun și am inhalat mirosul de piele nouă al tapiseriei automobilului.

Oare Cenușăreasa s-a gândit vreodată să-i mărturisească adevărul prințului în seara când s-a bucurat de

frumoasa ei rochie de bal? Oare s-a gândit măcar să-i spună, ştii, prinţe, caleaşca nu-i a mea, de fapt sunt o biată slujnică, murdară şi desculţă, care beneficiază de o perioadă determinată de fericire? Nu. Ea şi-a exploatat momentul de graţie.

Iar apoi a dispărut în tăcere după miezul nopţii.

***

Pe când mergeam, am făcut nişte calcule mintale. Avusesem treisprezece ani când izbucnise războiul şi trăisem pe stradă de la vârsta de cincisprezece ani. Asta era o scuză destul de bună pentru faptul că acum ieşeam prima dată cu un băiat. Tot ce ştiam despre întâlniri provenea din vizionarea holourilor alături de tata, care se dădea în vânt după ele. Ţin minte cum mergeam la Xperienţa locală, pentru a ne afunda complet în imagini, sunete şi condiţii meteo. Duceam dorul scaunelor acelora care vibrau şi se mişcau, făcându-te să te simţi ca şi cum ai fi fost cu adevărat în carlinga unei nave spaţiale sau ai fi zburat alături de zâne. Îmi plăcea atât de mult, încât asta visam să fac când voi fi mare — să lucrez la crearea de Xperienţe.

Pentru mine, întâlnirile dintre băieţi şi fete erau desprinse din musicaluri, unde totul se desfăşura perfect, sau comedii, unde totul era trăsnit şi aiurit. Care dintre variantele acelea avea să fie acum?

Blake m-a adus la un ranch ecvestru privat, în dealurile de la nord de Malibu. Tata ne dusese o dată să călărim la un grajd public, dar nu semănase deloc cu ceea ce vedeam acum. Caii aceia fuseseră obosiţi şi apatici şi în majoritate mersesem la pas pe trasee de pământ plat

şi bătătorit, înconjurate de tufe scheletice. Mi se păruse că nu putea să existe ceva mai grozav... Însă ce ştiam pe atunci? Blake şi cu mine am călărit acum prin lunci luxuriante, pe armăsari arabi plini de viaţă, cu piele strălucitoare. Am mers la trap pe o potecă printr-o pădure de pini şi am traversat pâraie repezi. Eram doar noi doi, niciun alt călăreţ — de fapt, niciun alt om — cât puteam vedea cu ochii. Blake era un călăreţ mai bun, totuşi îşi strunea calul pentru a ţine pasul cu mine. Nu voiam să depăşesc viteza trapului. Nu cutezam să risc o cădere, în care să mă lovesc.

După vreo două ore Blake s-a oprit şi a descălecat.

— Ce-ai zice să mâncăm ceva?

Ajunseserăm într-un loc îndepărtat şi pustiu.

— Mi-ar plăcea, dar nu cred că pe-aici există vreun drive-in.

El a zâmbit.

— Vino cu mine.

A luat calul de căpăstru şi a pornit pe potecă. După un cot al acesteia, am ieşit într-un luminiş unde, sub umbra unui stejar mare, se afla o masă plină cu mâncare: mai multe feluri de sendvişuri, struguri, frigărui de fructe şi prăjituri cu ciocolată. Blake mi-a văzut expresia feţei şi a izbucnit în râs.

— De fapt, comandasem doar unt de arahide şi chipsuri, a ridicat el din umeri.

M-a ajutat să descalec şi am legat căpestrele cailor de un copac, unde existau găleţi cu apă şi fân pentru ei.

Blake şi-a scos telefonul.

— Vino aici.

Pe buze i-a apărut un surâs neobişnuit. Am şovăit o clipă, după care am înaintat.

M-a prins de umeri şi m-a răsucit, astfel încât am ajuns cu spatele la el. După aceea şi-a trecut un braţ după gâtul meu şi m-a tras mai aproape. Pielea îi era încălzită de soare şi mirosea a cremă de protecţie solară. A întins braţul celălalt, cu telefonul, orientând camera spre noi.

— Ca să ne reamintim, a rostit el.

Clic!

Şi-a strecurat apoi telefonul în buzunar, fără să privească fotografia pe care o făcuse.

— Nu ţi-e *foame?* m-a întrebat.

Ne-am aşezat la masă şi ne-am umplut farfuriile. Abia atunci am observat coşul mare de picnic de pe sol.

— Cine-a făcut toate astea? am întrebat între două muşcături.

— Zânele bune.

Mi-a întins o apă minerală.

— Au simţ artistic. Au pus până şi flori pe masă.

Am atins o vază mică, cu orhidee minuscule. Blake a scos una dintre ele şi mi-a întins-o.

— Pentru tine.

Am luat floarea şi am admirat-o. Petalele erau galbene, cu pete purpuriu-întunecate, ca blana leoparzilor.

— N-am văzut absolut niciodată o orhidee cu asemenea pete, am zis ducând-o la nas.

— Ştiu. Sunt rare. Ca tine.

Mi-am simţit obrajii îmbujorându-se. Brusc am devenit foarte preocupată de sorbirea apei.

— Aşadar, cine eşti tu, de fapt, Callie — fata misterioasă? a întrebat el. Cum se face că nu te-am mai întâlnit până acum?

— Dacă ţi-aş spune totul, n-aş mai fi misterioasă.

— Care-i mâncarea ta favorită? Nu te gândi, ci răspunde imediat.

— Prăjitură cu brânză.

— Floarea favorită?

— Asta.

Am răsucit între degete lujerul orhideei cu pete.

— Holoul de anul ăsta?

— Sunt prea multe dintre care să aleg.

Nu voiam să-i spun că nu văzusem niciunul.

— Animalul?

— Balena.

— Pe ăsta l-ai zis foarte repede.

A clătinat din cap şi amândoi am izbucnit în râs.

— Şi tu? am întrebat. Să facem acelaşi lucru cu tine.

— Culoarea: albastru. Mâncarea: chipsuri de cartofi. Instrument: chitara. Le-a rostit foarte repede pe toate. Cauza pentru care lupt: speciile aflate în pericol.

— Asta a fost bună, am comentat. Pot s-o împărtăşesc şi eu?

A mijit ochii, prefăcându-se că reflectează cu seriozitate.

— Bine.

Am rămas multă vreme la soare, flecărind şi începând să ne cunoaştem unul pe celălalt. Aş fi putut sta acolo cu el pe vecie. Dar începuse să se facă frig. Mi-am frecat braţele.

— Ce zici, a întrebat el, n-ar trebui să plecăm?

Am încuviinţat din cap şi am început să strâng farfuriile.

— Nu, m-a oprit Blake. O să se ocupe altcineva de asta.

— Cine, zânele? Nu crezi că am fi cam răutăcioşi să le punem să trudească? Să-şi rănească mânuţele lor delicate de zâne?

— Le place să trudească. Le place leafa lor de zâne.
— Ăsta-i ranchul tău, nu-i aşa?
Şi-a ţuguiat buzele. Mi s-a părut că nu voia să se laude.
— Al bunicii mele.
Am simţit şi altceva, un soi de tristeţe. Probabil că aparţinuse cândva părinţilor lui, însă apoi ei muriseră, ca toţi părinţii de Starteri. Am aprobat din cap.
— Atunci în mod clar trebuie să le lăsăm pe zâne să facă curăţenie.
Am dezlegat caii şi am pornit înapoi, în timp ce soarele cobora peste munţi. Trecuse mult de când petrecusem o zi în care să nu fiu nevoită să mă lupt pentru supravieţuire. Gâtlejul mi s-a încordat la gândul că avea să se sfârşească. Ca şi cum mi-ar fi putut citi gândurile, Blake s-a oprit şi am privit amurgul împreună, cu caii aproape alipiţi.
— Te-ai simţit bine? m-a întrebat el.
Aş fi vrut să revărs cuvintele din mine, totuşi m-am stăpânit.
— N-a fost rău.
L-am privit cum stătea călare şi i-am surâs scurt. Mi-a răspuns cu un zâmbet larg. A rămas după aceea privindu-mă, cu un obraz învăpăiat de razele apusului. Simţeam o căldură invizibilă care radia dinspre el. Dacă ar fi fost un joc pe un display gonflabil, între noi doi ar fi plutit pictograme sentimentale în formă de inimioare.
Brusc m-a fulgerat o senzaţie de vinovăţie, asociată lui Michael. Deşi noi doi nu aveam nicio relaţie romantică, legătura noastră era specială. În plus existau şi alte motive pentru care trebuia să încetez să mă mai gândesc

la Blake. Unde putea merge prietenia aceasta? Nicăieri. Nicăieri. Nicăieri!
Am inspirat adânc. Mi-am tras o palmă mintală. Încetează analizele astea şi bucură-te de timpul necunoscut care ţi-a mai rămas cu el, mi-am spus în vreme ce ultimul ciob de soare dispărea de pe cer.

***

În maşină, m-am gândit cum să-i cer favoarea aceea de care aveam nevoie. El însă voia să treacă pe la mama bunicului lui, care avea probleme cu displayul gonflabil.
Bătrâna locuia într-un apartament de lux dintr-o clădire înaltă, în Westwood. În ascensor, Blake mi-a explicat că pe străbunica lui o chema Marion, dar el îi spunea Nani. Nu-i plăcea să-şi dezvăluie vârsta, însă Blake bănuia că avea probabil două sute de ani.
Când ne-a deschis uşa, nu era deloc aşa cum mă aşteptasem. Era micuţă, iar părul nu-i era argintiu sau alb-orbitor, ci mai degrabă de culoarea untului. Purta o jachetă din caşmir cenuşiu cu mâneci lungi. Dar surpriza cea mai mare a fost că-şi afişa ridurile cu mândrie, fără să recurgă la chirurgie sau tratamente.
M-a ţinut de mână în timp ce m-a condus la un scaun. Mirosea a lavandă.
— Blakey, nu se mai aprinde displayul. S-a aşezat lângă mine, pe o canapea de două locuri. Mi-a spus că s-ar putea să vină cu o prietenă. Mă bucur să te cunosc.
Blake a luat loc lângă ea şi a început să meşterească la display.
Ea l-a bătut uşor pe mână.

— Este un băiat tare bun. Eu nu cred în toate lucrurile rele care se spun despre adolescenți. Știi la ce mă refer — la cei care n-au case bune așa cum aveți voi doi. Toți spun că ei nu fac altceva decât să se bată, să fure și să vandalizeze. Nu-i însă doar atât, ci numai despre astea auzim noi. Nu cred că internarea lor în instituții este benefică. Este o greșeală. Dacă nu-i integrăm, cum credem că vor putea deveni vreodată membri utili ai societății?

N-am putut decât să încuviințez din cap. Dacă mi-ar fi cunoscut adevărata poveste a vieții...

Marion s-a aplecat spre Blake și a arătat displayul.

— L-ai și reparat?

— Se desprinsese alimentarea.

— L-ai cunoscut pe fiul meu? a arătat Marion un tablou de pe perete. Este bunicul lui Blake.

Am clătinat din cap.

— Este senator, a radiat ea. Senatorul Clifford C. Harrison.

— Chiar așa? Am privit portretul unui Ender serios. Semeni cu el, i-am spus lui Blake.

— Seamănă, nu-i așa? a zis Marion.

— Nani..., a început Blake.

— De ce n-aș fi mândră de propriul meu fiu? Și de strănepotul meu. L-a ciupit de obraz: Este foarte atent cu mine, îmi telefonează mereu. Și vine de câte ori am nevoie de el. Despre câți nepoți ai putea spune asta?

Blake s-a îmbujorat cu totul. A fost tare drăguț.

În ascensor, pe când coboram, l-am privit cu și mai multă invidie.

— Nu mi-ai spus că ai un bunic senator.

Și-a băgat mâinile în buzunare și a strâns din umeri.

— Acum știi.

Mi-a plăcut că nu simțea nevoia să se laude.

— Este o tipă grozavă, am zis arătând din cap către apartamentul de lux al străbunicii lui.

— Nani i-o bijuterie. Păcat că nu-i și bunica la fel.

Ascensorul s-a oprit și am pornit spre ieșirea blocului. Blake i-a întins valetului tichetul de parcare.

— Ea nu vede lucrurile ca Marion?

A clătinat din cap.

— Atâta timp cât poate face shopping la Tiffany's, totu-i perfect în lume. Dar tu? Cum e bunică-ta?

Mi-am examinat cu atenție vârfurile pantofilor, în timp ce așteptam valetul.

— Cam ca a ta.

— Păcat.

În mod deliberat nu l-am întrebat despre bunic. Nu părea încântat de faptul că era ditamai senatorul.

Când am ajuns înapoi în Bel Air, se întunecase. Blake a frânat în fața porții și a oprit motorul. Interiorul casei doamnei Winterhill strălucea de lumini aurii discrete.

— Eu m-am simțit cu adevărat foarte bine, a rostit el.

— Și eu.

Trebuia să-l rog, dar nu știam cum s-o fac. Așa încât am izbucnit pur și simplu:

— Aș vrea să-mi faci un serviciu.

M-a fixat cu privirea pentru o secundă.

— Orice dorești.

— Ai o hârtie? Și un pix?

A deschis torpedoul, a scos un pix și un blocnotes și mi le-a întins. Am desenat harta pe cât de bine o puteam face din memorie.

— Vreau să mergi aici, i-am indicat clădirea.

A privit cu atenție schița mea.

— Ce este aici?
— O clădire pentru birouri abandonată.
— Glumeşti?
— Te rog! Am un prieten care a avut nişte necazuri şi are nevoie de banii ăştia. Am scos toate bancnotele din geantă. Când ajungi acolo, parchează pe strada laterală. Dacă vezi pe cineva, să nu cobori din maşină. Dacă este pustiu, intră pe uşa asta şi suie direct la etajul al doilea. Când ajungi acolo, strigă-i numele — Michael — şi adaugă „Callie are un mesaj pentru tine". Nu intra în nicio cameră, ci aşteaptă-l pe el să iasă.

Am întins banii, însă Blake nu i-a luat.
— Glumeşti, nu-i aşa?
A râs, uşor nervos.
— Sunt cât se poate de serioasă.

Îmi reamintea de Michael. Se părea că eram sortită să am de-a face numai cu băieți încăpățânați. Am întins bancnotele mai mult, până i-au atins mâna. Tot nu le-a luat.

— După ce iese, am urmat eu, dă-i banii. Şi hârtia asta. Am întins desenul împăturit. Când o s-o vadă, o să te creadă. Întreabă-l dacă toți sunt bine — el o să ştie ce-nseamnă asta. Dacă nu vrea să ia banii, telefonează-mi şi o să vorbesc eu cu el.
— Nu vrei să vii şi tu?
— Aş vrea tare mult — ar fi fost minunat să-l pot vedea pe Tyler —, dar nu pot.

Destinații Splendide şi-ar fi dat seama imediat unde fusesem.
— Mi se pare destul de dubios.
— Locul ăla nu-i foarte sigur, aşa că pleacă imediat ce poți.

A luat banii cu degete şovăitoare.
— Nu te teme, chiar aşa o să fac.
— Mulțumesc, Blake. Mulțumesc pentru că faci asta.
— Păi, este important pentru tine. M-a privit în ochi: Aşa că-i important şi pentru mine.

Făcea într-adevăr ceva important şi în acelaşi timp dificil. Eu eram obişnuită să merg în asemenea locuri, dar el nu. Toți aveau să ştie imediat că era un outsider.

Însă banii aceia puteau cumpăra mâncare şi vitamine pentru Tyler.
— Şi mulțumesc pentru că nu mi-ai pus întrebări.

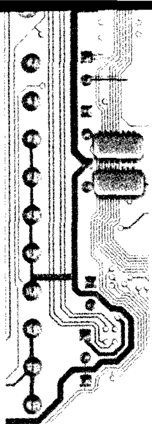
Am coborât din maşină. Înainte să fi închis portiera, el s-a aplecat peste scaun, spre mine, şi mi-a spus:
— Dar nu garantez că nu le voi pune pe viitor. Întrebările...

Am zâmbit. Îmi plăcea să aud cuvântul acela — „viitor". Apoi m-am simțit vinovată, deoarece sărmanul Blake nu ştia că noi nu aveam niciun viitor: prințul şi țărăncuța săracă. Toate au trecut însă în planul secundar, deoarece a început să mi se întâmple ceva foarte real.

Mâinile mi-au devenit reci ca gheața.

Au amorțit.

Amețeala m-a cuprins, de parcă cineva mă răsucise de zece ori în jurul propriei mele axe. Precum Alice care urmărise iepurele alb, m-am prăbuşit într-o gaură neagră şi adâncă.



Capitolul 8

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, ţineam un pistol în mâini.

Poftim?

Un pistol?

De ce?

Eram oare în autoapărare? Fruntea îmi era brobonită de transpiraţie. Inima îmi bubuia atât de tare, încât o puteam auzi realmente.

Cine mă urmărea? Am strâns pistolul în ambele mâini, cu degetul pe trăgaci.

Răsuflarea neregulată îmi răsuna în urechi. Eram pregătită să trag.

În jur însă nu era nimeni.

Eram singură şi stăteam în mijlocul unui dormitor. Larg şi luxos. Semăna cu un muzeu. L-am recunoscut.

Helena... Mă aflam în dormitorul Helenei.

Ce se-ntâmplase?

Imagini mi-au ricoşat prin minte. Chipuri, maşini, zâmbete scânteiau ca solzii unor peşti ce săreau din apă. În clipa în care încercam să mă concentrez asupra uneia, dispăruse deja.

Am privit arma din mâini. Era un Glock 85. Mai folosisem aşa ceva, dar pistolul acesta era modificat.

Avea un amortizor de zgomot.

Am verificat dacă era încărcat. Nu era. M-am apropiat de măsuţa de toaletă şi l-am aşezat pe ea. Imediat cum am făcut-o, m-a izbit o durere arzătoare şi m-am îndoit din mijloc. O presiune mi-a suit prin ceafă până la frunte, ca şi cum craniul avea să-mi explodeze precum un vulcan.

Mi-am apăsat puternic tâmplele, încercând să opresc pulsaţia aceea interioară. Am căzut în genunchi şi m-am legănat într-o parte şi-n alta. Durerea continua să sosească în valuri. Se diminua şi credeam că s-a terminat, pentru ca... *bum!*... să reînceapă.

După un timp care mi s-a părut o eternitate, însă care nu depăşise probabil câteva minute, a dispărut. Am aşteptat, temându-mă că nu era decât o pauză mai lungă între două valuri, dar se terminase cu adevărat. Parcă cineva acţionase un întrerupător. Eram ghemuită pe podea, cu palmele umede şi lipicioase, cu corpul îmbibat de sudoare.

Tăcerea din dormitor m-a copleşit. Toate simţurile îmi erau amplificate.

M-am sculat şi m-am aplecat peste măsuţa de toaletă, cu mintea alergând frenetic.

Ce făcea Helena cu un Glock în cameră? Îl avea pentru protecţie? Era totuşi mai masiv şi mai greu decât armele obişnuite ale agenţilor de pază nocturni. Ar fi fost dificil de mânuit de o Enderă.

Şi de ce avea montat un amortizor de zgomot? Ăsta nu era un semn bun.

Am observat că una dintre uşile dulapului Helenei era deschisă. În faţa ei, pe mochetă se afla o cutie, de

asemenea deschisă. M-am apropiat şi am văzut că era o casetă pentru arme. Am adus pistolul şi l-am pus în adâncitura din interior. Se potrivea perfect.

În interiorul dulapului, mocheta fusese trasă într-o parte, dezvăluind un compartiment secret sub podea. Era doar atât de mare cât să conţină caseta armei. Am închis caseta, am vârât-o în compartiment şi am acoperit cu mocheta.

Simpla dispariţie din raza vederii mele a pistolului m-a făcut să mă simt mai bine.

Am încercat după aceea să-mi reamintesc ce făcusem înainte de a-mi pierde cunoştinţa.

Blake... Îmi luam rămas bun de la Blake. Îi dădusem banii pentru Tyler şi coborâsem din automobilul lui. Fusese seara târziu. Acum soarele pătrundea orbitor prin ferestre. Ceasul arăta ora 15.00.

Unde era geanta de umăr pe care o avusesem? M-am rotit, privind cu atenţie în jur şi am zărit-o pe servantă. Am deschis-o şi am scos telefonul, ca să văd data.

Era... mâine. Fusesem aşadar lipsită de cunoştinţă vreme de optsprezece ore. Pentru ca după aceea, dintr-un motiv necunoscut, să revin în propriul meu corp.

M-am gândit că ceea ce-mi readusese cunoştinţa anterior, când fusesem în clubul de noapte, mi-o readusese şi acum. Întrebările îmi asaltau creierul. Oare procesul acesta era controlat de cineva sau era complet aleatoriu? Mi se defectase neurocipul? Oare asta li se întâmpla şi altor donori sau doar mie?

Uşor, „ca şi cum ai dormi". Cum să nu!

Probabil că Helena fusese cea care recăpătase controlul corpului meu. Ea deţinuse deja Glockul; asta era clar, judecând după compartimentul secret din dulap.

Iar când eu îmi redobândisem cunoştinţa, mă aflam în dormitorul ei, ţinând arma ei. Dacă teoria era corectă, însemna că Helena îmi obţinuse controlul corpului pe când mă despărţeam de Blake. Oare îi mai spusese ceva sau intrase direct în casă? Oare îi spusese ceva Eugeniei?

Nu ştiam cum ar fi trebuit să procedez în continuare. Ce să spun şi ce să nu spun? Este înfricoşător să nu ştii ce ţi-a făcut corpul în absenţa minţii tale.

Şi ce se întâmplase cu Tyler? Îl găsise Blake? Am luat telefonul şi i-am trimis un Zing lui Blake. Nu a răspuns.

Un pistol. Şi nu orice fel de pistol. Un Gluck cu amortizor de zgomot. Aici nu mai era vorba despre antrenamente în poligon, ci era mai mult decât convenisem.

Trebuia să mă întorc la Destinaţii Splendide.

În garaj, am trecut pe lângă racheta galbenă a Helenei şi m-am dus la automobilul sport, mic şi albastru, din capătul şirului. Nu atrăgea agresiv atenţia, ca nava spaţială. Din exterior, am văzut un extraterestru verde şi pufos atârnat de oglinda retrovizoare. Nu tocmai stilul Helenei. Probabil că era maşina vreunei nepoate.

Cheia atârna pe un rastel de pe perete, pe un lănţişor la capătul căruia se legăna alt extraterestru, mult mai mic. Am intrat în automobil şi am activat navigatorul. A vorbit cu glasul unui personaj din desene animate străvechi.

— Încotro? a răsunat vocea lui piţigăiată.

— Destinaţii Splendide, Beverly Hills.

După două secunde, navigatorul a anunţat:

— Adresă inexistentă.

Bineînţeles. În mod oficial, Destinaţii Splendide nu figura în niciun catalog.

— Adresă nouă, am rostit şi am cuplat pe introducere manuală.

Tocmai dădeam să scriu adresa, când Vocea a revenit.

Callie... nu... întoarce... Splendide. Poţi s-auzi? Nu te poţi întoarce... Este periculos... Foarte periculos...

Am simţit cum mi se zbârlesc firişoarele de păr de pe braţe. „Periculos", spusese Vocea, exact ca prima dată. Era consecventă. Mă avertiza foarte clar să nu revin în Destinaţii Splendide.

— De ce? am întrebat Vocea. Poţi să-mi spui de ce?

Tăcere.

— Cine eşti? am întrebat. Helena?

Niciun răspuns.

Arme. Avertismente. Pericol. Nu-mi plăcea să mă trezesc cu un pistol în mână... totuşi ştiam măcar să-l folosesc. Nu ştiam ce mă aştepta la Destinaţii Splendide.

Am oprit motorul şi am revenit în casă.

M-am dus la computerul Helenei, ca să aflu mai multe despre ea. Dacă ea îmi prelua controlul corpului de câte ori îmi pierdeam cunoştinţa, trebuia să ştiu tot ce se putea. Ce era cu arma? Poate că Helena era urmărită de cineva, iar acum eu devenisem ţinta unei posibile agresiuni.

Câţi dintre prietenii ei ştiau că era „chiriaşă"? Cu excepţia expeditorului de Zing care nu fusese de acord cu ceva. Dacă acela fusese un prieten...

M-am uitat prin fişierele din computer. Mai bine de o sută de ani de amintiri, muncă, scrisori şi fotografii. Am cernut prin ele şi am descoperit că fiul ei şi soţia lui fuseseră ucişi în război, ca majoritatea celor de vârsta lor. Ei avuseseră o fată, Emma, de vârsta mea. Ea era nepoata Helenei.

Am intrat în *CamPagini*, portalurile către acele părţi din vieţile oamenilor pe care aceştia doreau să le facă publice. Narcisiştii îşi înregistrau o zi întreagă din viaţă şi o redau direct pe ecrane sau în mod holo. Puştii cu adevărat nebuni nu le deconectau niciodată.

Helena nu avea o *Pagină*, dar asta nu era ceva neobişnuit. Mulţi Enderi îşi ştergeau *Paginile* după ce treceau de o sută de ani. Bănuiesc că se considerau prea maturi pentru genul ăla de aiureli.

Mai ciudat era faptul că *Pagina* Emmei figura ca fiind ştearsă. Am rulat o căutare cu numele ei şi am găsit un anunţ funerar vechi de două luni. Cauza morţii nu era menţionată.

Mi-am amintit dormitorul de adolescentă pe care-l văzusem în prima noapte când explorasem etajul vilei. M-am ridicat şi am traversat holul, apoi am intrat în odaia Emmei.

Tristeţea m-a învăluit ca o ceaţă. Razele de soare se strecurau filtrate prin perdele albe, fragile de subţiri, încremenite în aerul nemişcat. Nu era atât un dormitor, cât o încăpere comemorativă. Vederea periferică mi-a înregistrat un pâlpâit. M-am răsucit către noptieră. O holoramă derula amintiri în buclă, afişându-le nonstop, zi şi noapte, pentru nimeni însă.

M-am aşezat pe marginea patului, ca să le privesc mai îndeaproape şi am simţit un fior scurt de durere, amintindu-mi de propria noastră holoramă, care dispăruse pentru totdeauna. Inscripţia de pe rama acesteia anunţa „Emma". Fata aducea cu bunica ei, avea aceeaşi linie fermă a maxilarului şi aceeaşi expresie voluntară. Degaja aerul relaxat şi încrezător al unei fete bogate, deşi nu avea frumuseţea corpurilor de închiriat. Pielea îi

strălucea, însă nasul mândru era niţel cam lung. Imaginile anunţau o viaţă de lux, privilegiată: partide de tenis, premiere la Operă, vacanţe în Grecia, cu braţele petrecute după mijlocul părinţilor.

I-am cercetat dormitorul cu privirea. De la moartea ei nu trecuseră decât două luni. Se părea că Helena păstrase totul aşa cum fusese. Şi eu aş fi făcut la fel pentru părinţii mei, dacă aş fi beneficiat de luxul de a rămâne în casa noastră.

Lipsea totuşi un obiect; nu vedeam niciun computer.

M-am dus la dulap, ca să caut secrete. De obicei acolo le ascund oamenii. Raftul de sus era plin cu pălării şi cutii din sticlă acrilică, pentru depozitare. Am tras un scaun, m-am suit pe el şi am început să scotocesc prin memoriile Emmei.

Am examinat tot ce se afla pe raftul acela, sub pat şi în toate sertarele, scoţând totul. N-am găsit nimic. M-am aşezat la biroul ei, cu bărbia în palmă. Ochii mi-au căzut pe singurul obiect pe care nu-l cercetasem: caseta pentru bijuterii de pe măsuţa de toaletă. Nu mă aşteptam să găsesc vreun indiciu acolo, dar era tot ce-mi mai rămăsese de inspectat, cu excepţia trusei de farduri.

În casetă am găsit podoabe din aur şi argint, un amestec de bijuterii preţioase şi flecuşteţe, perfect potrivite unei fete de şaisprezece ani foarte bogată.

Şi un obiect pe care nu m-aş fi aşteptat deloc să-l descopăr: o brăţară cu amulete.

Nu însă o brăţară oarecare, ci una din argint, iar amuletele erau simboluri sportive. O rachetă de tenis digital, schiuri, patine... Le-am atins şi am văzut holoul familiar al lamelor ce se roteau pe gheaţă.

Am pus-o lângă brăţara de pe încheietura mea, pe care o primisem de la Doris.

Erau identice.

De unde putuse Emma s-o aibă? Exista un singur răspuns, care mi-a încins brusc obrajii.

Emma fusese dezgustător de bogată, locuise în palatul acesta şi putuse avea absolut orice şi-ar fi dorit. De ce ar fi vrut să-şi vândă corpul unei bănci de corpuri?

***

În seara aceea am sosit la Clubul Rune în maşina Emmei, micuţul automobil sport albastru. Purtam o microrochie de firmă pe care o găsisem printre hainele Emmei, iar accesoriile — pantofii, colierul şi poşeta de firmă — se datorau tot ei. Îmi aranjasem părul aşa cum îl avea ea în fotografii, pieptănat spre spate şi prins cu o agrafă cu diamante. Nimeni nu m-ar fi putut lua drept Emma dacă mi-ar fi zărit chipul, dar, într-un club de noapte întunecat şi văzută din spate, speram că puteam fi confundată. Poate că izbuteam să atrag pe cineva care o cunoscuse.

Era încă devreme şi muzica se difuza la un nivel sonor la care-i puteai auzi pe alţii vorbind. De data aceasta mă simţeam mult mai stăpână pe mine. Am păşit fără grabă, îngăduindu-mi ochilor să se adapteze la semiîntuneric. Am încercat să recreez mersul lui Madison în timp ce străbăteam sala, efectuând testul ei real-sau-chiriaş asupra fiecărei persoane pe lângă care treceam.

Am privit către zona astroteh a barului şi am văzut că toate taburetele înalte erau ocupate. La fel ca scaunele antigrav din zona lounge din apropiere. Am rămas o clipă lângă o coloană îmbrăcată în oglinzi şi o fată s-a apropiat de mine. Era momentul unui test Madison. Fata

era uimitoare, cu păr roşu, lung şi drept, ochi verzi şi ten de porţelan, care părea iluminat pe dinăuntru. Chiriaşă.

— Oho, a rostit ea şi m-a privit cu atenţie din cap până în picioare. Frumos corp.

— Mulţumesc, am răspuns. Îmi place şi mie.

— Bună. Helena, nu-i aşa?

S-a aplecat spre mine, vorbind mai încet.

Mi-a arătat telefonul ei. Inimioarele din partea de sus a ecranului pâlpâiau. Lângă ele era scris numele Helenei.

— Nu te poţi ascunde de Syncul meu, a continuat fata.

Am scos telefonul meu/al Helenei. Inimioarele pâlpâiau şi la mine. Numele de alături anunţa „Lauren".

— Tu ai trimis Zingul, am spus. Ieri.

— Păi, normal, a replicat ea pe un ton iritat. Cine alta?

Aşadar Endera aceasta nu numai că era o prietenă apropiată a Helenei, dar putea să fi fost singura persoană care ştia că Helena era chiriaşă, cu excepţia, desigur, a menajerei. Părea straniu că Lauren încercase s-o convingă pe Helena să nu închirieze, când ea însăşi era chiriaşă.

— Ei bine, luasem deja decizia, am improvizat repede. Şi mă ştii cum sunt.

— Mai încăpăţânată decât Kate în *Îmblânzirea scorpiei.*

Am decis să-i întorc complimentul pe care mi-l făcuse mai devreme.

— Arăţi grozav. O alegere bună.

— Cum poţi spune tocmai tu asta? Şi-a dus o mână la obrazul perfect. Să ne trăsnească cerurile pe amândouă! Mă simt oribil că fac asta, că folosesc aşa corpul sărmanei fetiţe.

A coborât ochii către trupul pe care-l închiriase pe timp limitat. Şuviţele roşii i-au strălucit sub luminile de neon ale barului când a ridicat capul.

— Dar, a adăugat ea după aceea, aşa cum ai spus-o mereu, dacă ei vor abuza de mii de adolescenţi nefericiţi, poate fi nevoie ca noi însene să folosim câţiva, pentru a-i opri.

Se părea că Helena avea un plan, iar Lauren ştia despre el.

— Ai avut dintotdeauna o memorie bună, Lauren.

— Nu-mi mai spune aşa! Acum sunt Reece. A înălţat din sprâncene pentru a se asigura că reţinusem numele. N-ar trebui să riscăm şi să discutăm prea mult. S-ar putea să ne vadă cineva şi să pună lucrurile cap la cap. A privit în jur: Înţeleg că n-ai făcut nicio prostie până acum, altfel aş fi citit despre ea on-line.

— Nu, n-am făcut.

— Să nu faci. M-a atins pe braţ. Te rog! Noi două avem aceeaşi problemă, totuşi nu acesta este modul prin care să rezolvăm ceva. Nu face decât să înrăutăţească situaţia.

Continua să vorbească în generalităţi, fără să precizeze care era planul „meu".

Mi-a dat drumul şi a cercetat atentă sala.

— Ar trebui să plec. Am o pistă pe care s-o investighez.

Am pus mâna pe umărul ei.

— Nu ne-am putea întâlni mâine? Undeva într-un loc mai liniştit?

S-a retras un pas, astfel că mâna mi-a rămas în aer.

— Cu o singură condiţie: să asculţi de glasul raţiunii.

— S-ar putea să ai parte de o surpriză.

M-am gândit că s-ar fi putut să am eu însămi parte de o surpriză.

Lauren a înclinat uşor capul spre un umăr, de parcă ar fi fost curioasă. S-a mai retras un pas, apoi s-a oprit şi m-a privit încă o dată din cap până în picioare.

— Asta nu-i cumva rochia Emmei? m-a întrebat.

Deoarece credea că eram bunica Emmei, trebuie să fi fost o remarcă dezaprobatoare. Nu puteam însă ascunde realitatea.

— Ba da.

— Şi colierul ei?

— Şi pantofii, da.

Am simţit un ghem în stomac. Eram pe punctul de a o pierde pe Endera asta, dar aveam nevoie de ea, de răspunsurile ei. Am continuat repede:

— M-am gândit că în felul acesta i-aş putea atrage.

A aprobat din cap.

— Inteligent.

După aceea m-a lăsat singură în mulţime. I-am examinat pe ceilalţi din club, întrebându-mă dacă Blake era aici. Am zărit un loc liber în zona lounge. Era ultimul dintre cele patru fotolii adânci şi capitonate care înconjurau o măsuţă de cafeină. Celelalte fotolii erau ocupate de doi băieţi şi o fată. Fata m-a văzut privindu-i şi m-a chemat cu un semn nepăsător.

— E liber, a spus ea.

Şi-a luat poşeta de pe fotoliu şi a bătut locul uşor cu palma, aşa cum faci pentru un căţel ca să-l îndemni să sară pe scaun.

M-am alăturat lor fiindcă erau în mod limpede chiriaşi. Arătau ca nişte top-modele. Doi băieţi chipeşi — unul brunet, în costum cu croială europeană, celălalt un asiatic focos în haine din piele neagră — şi o fată cu piele de abanos strălucitor şi păr lung, drept. Chipurile şi corpurile le erau 100% perfecte.

Poate că ei mi-ar fi putut spune ceva despre Emma. Trebuia totuşi să fiu atentă să nu mă trădez şi să-mi deconspir secretul.

— Bei ceva? m-a întrebat băiatul în costum.

Avea accentul legănat şi ochii înceţoşaţi ai starurilor pe care le văzusem în vechile musicaluri Bollywood.

— Nu, mulţumesc, am răspuns străduindu-mă să vorbesc ca o persoană în vârstă şi sofisticată.

— Mă numesc Raj, a zis el. Cel puţin, aici.

A întors capul spre celălalt băiat şi amândoi au izbucnit în râs.

Toţi mă priveau, aşteptând să mă prezint.

— Spuneţi-mi Callie. Am dat ochii peste cap: Tot nu mă pot obişnui să folosesc numele ăsta.

— Eu nu mă pot obişnui cu accentul, a zis Raj arătându-şi gâtul.

Replica aceea a stârnit alte râsete între băieţi.

Fata a încuviinţat din cap către mine. Se numea Briona şi arăta ca un manechin de lux, cu picioarele lungi scânteind de Glo-Dust. Asiaticul cu pomeţi înalţi era Lee. Trebuia să-mi reamintesc întruna că de fapt erau Enderi bătrâni şi dătători de fiori.

— Să-nţeleg că-i prima dată pentru tine? mi s-a adresat Raj.

— E chiar aşa evident?

Toţi au chicotit.

— N-am mai văzut niciodată corpul ăsta, a zis Briona. E frumos.

— Da, da, e grozav, a aprobat Lee.

— Cum te descurci până acum? s-a interesat Raj.

Am strâns din umeri.

— Bine.

— Ce ai făcut? a continuat el cu întrebările şi a rânjit scurt. Sau este prima ta seară?

— Nu mare lucru. Am fost la călărie.

Au zâmbit toți.

— Asta-i frumos, a comentat Lee. Unde?

— La un ranch privat.

— La un chiriaș? a întrebat Raj.

— Nu.

Au schimbat priviri între ei.

— Un adolescent adevărat? a zis Raj.

Am privit iute de la Briona la Raj, apoi la Lee. Toți păreau îngrijorați.

— Am greșit cu ceva? am întrebat.

— Chestia este că... în sfârșit, așa ceva nu-i încurajat, a spus Raj.

Briona s-a întins și m-a bătut ușor pe braț.

— Nu contează. Ai plătit ca să te distrezi. Nu merităm toți asta?

— Și că tot veni vorba, a zis Lee, haide s-o ștergem din mizeria asta și să mergem să ne distrăm undeva de-adevăratelea.

S-a aplecat spre noi cu un surâs depravat pe față.

Raj și-a terminat sticluța de apă și a trântit-o pe masă.

— Bună idee!

Toți s-au ridicat. Briona m-a prins de braț.

— Haide. Putem sta de vorbă ca-ntre fete. Îmi place să le-ajut pe novice. Croșetezi? Tricotezi?

Sigur că da, ei erau prieteni deja, pe când eu nu făceam parte din grupul lor, totuși nu-mi puteam alunga senzația că știau ceva ce nu-mi era cunoscut.

Poate că dacă-i însoțeam, aveam să aflu mai multe.

***

Vântul îmi biciuia părul în automobilul decapotabil al lui Lee. Eu stăteam în spate cu Briona, iar Raj în față, cu Lee.

— Unde mergem? am întrebat.

— Cine știe? a răspuns Briona. Sunt sigură că-i ceva periculos și destul de stupid.

— Ne facem de cap, a zis Lee.

— Cu mașina? am întrebat.

Raj și-a stăpânit un chicot.

— Un alt fel de a-ți face de cap.

Lee gonea încântat pe străzi.

— Aproape c-am ajuns.

A virat brusc la un colț și am zărit valea secată a unui râu, traversată de un pod. Câteva mașini staționau acolo. Am văzut ceva ca un fulger, care se îndepărta de pod.

— Uite-i, a arătat Lee.

— Nu, a clătinat Raj din cap. Nici mort.

— Păi, nu mori tu.

Lee a arătat spre abdomenul lui Raj și apoi l-a împuns cu degetul. Amândoi au izbucnit în râs.

— Acolo mergem? am întrebat.

— Nu-i amuzant, a zis Briona.

— Nu-i doar amuzant, a replicat Lee, e a-ntâia.

În scurt timp ne-am oprit pe pod, alături de celelalte mașini.

Băieții au coborât și s-au îndreptat către mulțimea aflată în mijlocul podului. Eu am prins-o pe Briona de braț.

— Ce-i asta? am întrebat, derutată.

— Band-jump. Idioții sar de pe pod și singurul lucru care-i împiedică să se transforme în clătite este un

teh-cordon subțire. Se zice că-i îndeajuns de inteligent ca să se adapteze în funcție de greutatea și viteza ta.

A tăcut o clipă, după care a adăugat:

— Se zice...

— Pare periculos, am observat.

Ea a strâns din umeri.

— Cel puțin nu-i corpul tău.

Am coborât și ne-am apropiat de balustrada care ne separa de căderea lungă în canionul de dedesubt. Vântul ne-a fluturat pletele în timp ce am privit un băiat care s-a aruncat de pe pod, plonjând în gol. Am icnit și am închis ochii.

— Nu, nu, uită-te, m-a îndemnat Briona privind în jos.

Băiatul cădea întruna, apropiindu-se periculos de mult de sol, însă teh-cordonul l-a oprit în ultimul moment, exact așa cum spusese Briona că se va întâmpla. A ricoșat după aceea înapoi, exact la distanța cuvenită pentru a fi recuperat de cei de pe pod.

Raj și Lee se aflau la câțiva metri depărtare, rezemați de balustradă, și discutau vehement.

— Briona... M-am întors către ea. Trebuie să te-ntreb ceva.

— Da, scumpo, orice.

— Ai întâlnit vreodată un corp donor pe nume Emma?

Briona m-a privit fix. Poate că încerca să-și amintească.

— O fată înaltă, cu păr blond cârlionțat și trăsături ferme, am adăugat.

— Nu-mi sună familiar. Ți-a făcut ceva?

— Nu. Vreau doar să găsesc pe cineva care s-o fi cunoscut.

— Îmi pare rău. Regret că nu-ți pot fi de ajutor. După o vreme, majoritatea donorilor ăștia încep să-mi pară la fel, înțelegi?

— Dar prietenii tăi? Este posibil ca ei s-o fi cunoscut?

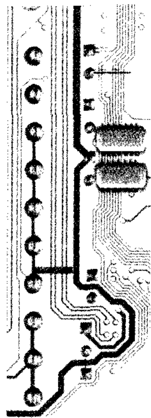
— Mă îndoiesc. În ciuda bravurii pe care o afișează, deocamdată n-au închiriat prea mult.

A privit înspre Lee și Raj. Lee se pregătea să sară.

— Nu, nu cred.

În secunda următoare corpul lui Lee a devenit un glonț negru, care s-a arcuit prin văzduh și a început să cadă în ralanti.

Puteam să-mi iau adio de la respectarea contractelor și regulilor.



Capitolul 9

După ce a supravieţuit tehno-săriturii lui nebuneşti, Lee ne-a readus la Clubul Rune. Raj a rămas în maşină, iar Lee n-a oprit motorul. Briona a coborât cu mine, ca să-şi ia rămas-bun. Mi-am netezit părul răvăşit de vânt.

— În mod clar ţinem legătura, Callie, a spus ea. Ne-am putea distra de minune împreună. Joci bridge? Doamne, ce prostii spun, mă gândesc numai la jocuri pentru babe! Nu contează. Ar trebui să mergem împreună la shopping. Sau la dans. Sau la z-patinaj.

M-a îmbrăţişat şi m-a strâns cu putere. Când mi-a dat drumul, am deschis portofelul, ca să-i dau o carte de vizită. Am fost surprinsă să văd înăuntru un teanc de bancnote. Golisem portofelul ieri, pentru ca Blake să-i dea banii lui Michael.

— Ce faci? a întrebat Briona.

— Căutam o carte de vizită.

— Nu-ţi trebuie aşa ceva, prostuţo. Alea-s pentru Enderii bătrâni.

Mi-a făcut cu ochiul.

Nu auzisem niciodată un Ender care să-şi spună aşa, dar, la urma urmelor, Briona se prefăcea adolescentă.

Şi-a ridicat telefonul şi mi l-a arătat.

— Ţi-am înhăţat numărul şi ţi l-am trimis pe al meu. Dacă eşti pe cale să faci ceva atractiv...

— Sau periculos, a întrerupt-o Lee punându-şi braţul pe spătarul scaunului de lângă şofer.

—...sună-mă, a continuat Briona. Poţi să mă suni şi fără motiv. Aş vrea să ne mai întâlnim. Am senzaţia că suntem deja prietene bătrâne.

„Bătrâne" este termenul corect, mi-am spus.

Ea a suit în automobil şi a fluturat din mâna frumoasă şi plină de bijuterii, în timp ce se îndepărtau.

Eu nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la banii din poşetă. După ce am intrat în maşina mea, am încuiat portierele şi, înainte de a pleca din siguranţa zonei postparcare, am numărat banii din poşetă. Era exact suma pe care i-o dădusem lui Blake.

***

În dimineaţa următoare, am plecat cu maşina de acasă, m-am îndepărtat câteva cvartale de vila Helenei şi am tras pe dreapta. L-am sunat pe Blake, dar m-am ales cu vocalZingul lui.

— Salut, sunt Blake. Ştii ce să faci.

— Bună, Blake. Sunt Callie. Poţi să mă suni, te rog?

După ce am închis, am regretat că nu spusesem mai multe. N-am vrut totuşi să-l sun din nou. După întâlnirea aceea, el nu-mi mai telefonase.

De altfel nu l-aş fi apelat deloc dacă n-ar fi fost vorba despre Tyler.

***

M-am întâlnit cu Lauren într-un restaurant thailandez pe care-l alesese ea. Se afla în Valley, ascuns în colțul unui minimall cu exagerat de multe indicatoare. Nu tocmai un local pentru o Enderă bogată ca Lauren. Știam însă că-l alesese pentru că probabilitatea de a ne întâlni aici cu vreo cunoștință era aproape egală cu zero. Nu ne deranja faptul în sine că am fi fost recunoscute, dar nu voiam să se audă ce aveam de discutat.

Ne-am așezat într-un separeu retras. Chelnerul Ender ne-a adus apă și ne-a cercetat din ochi. Enderii care lucrau nu știau nimic despre existența exclusivistei bănci de corpuri. Ei nu știau că tânăra și atrăgătoarea „Reece" era de fapt Lauren în vârstă de peste o sută de ani, sau că aspectul meu superb nu se datora Mamei Natură, ci tehnologiei ultramoderne. Asta nu făcea parte din lumea lor. Ei erau pur și simplu fericiți să aibă slujbe care să-i susțină la vârsta lor tot mai înaintată.

Și, cumva, faptul că Enderii reveniseră deja în rândurile forței de muncă, grație vieților lor prelungite, ușura și tranziția haotică de după Războiul Sporilor.

După ce am comandat, Lauren a privit în jur, rotindu-și părul roșu-strălucitor. Clienții cei mai apropiați se aflau la două separeuri depărtare și muzica thailandeză le acoperea cuvintele. A părut satisfăcută că nu ne putea auzi nimeni.

— Tot mai vrei să faci chestia asta? m-a întrebat și m-a privit fix, cu ochii verzi, hipnotici.

Am sorbit din apă. Trebuia să spun ceva care să nu trădeze faptul că nu aveam habar despre planul Helenei.

În cele din urmă am decis să răspund simplu:

— Nu știu.

Ea s-a îndreptat în scaun și ochii i-au sclipit. Cuvintele mele îi dăduseră speranțe.

— Este un lucru rău, a spus după aceea. Știi și tu că este rău.

— Probabil că este.

— Cum să nu fie? A coborât vocea la nivelul unei șoapte. Orice crimă este un lucru rău.

O crimă?

M-am străduit din răsputeri să nu-mi exteriorizez șocul care m-a izbit în abdomen ca pumnul unui nepretenar. Mi-am pus coatele pe marginea mesei și am coborât fruntea în palme, încercând să-mi camuflez surprinderea printr-o tulburare de tip Ender.

La interior eram zguduită serios.

Trebuia să aflu mai multe, totuși n-o puteam întreba în mod direct. Mi-am mușcat interiorul obrazului. Apoi mi-am amintit ce-mi spusese Lauren ieri.

— Însă și abuzarea Starterilor — mi-am dat seama și am schimbat repede — adolescenților... este un lucru rău. Nu crezi?

— Bineînțeles că este un lucru rău. În fiecare zi mă gândesc la Kevin al meu. El era tot ce-mi mai rămăsese după moartea fetei și a ginerelui meu.

— Ca și mie.

— Tu însă ai renunțat. Eu tot mai sper că nepotul meu este în viață, pe undeva. Asta-i marea diferență dintre noi.

Dacă ar fi știut adevărul....

Era ciudat să auzi asemenea cuvinte sofisticate ieșind dintre buzele acelea adolescentine țuguiate.

— Este un puzzle oribil... să urmărești oameni care l-au văzut, să scormonești după bucățele și fragmente de informații...

— Ai aflat ceva aseară?

A clătinat din cap.

— Nu, nimic, a fost o fundătură. Nici măcar nu-l văzuseră pe Kevin.

A sosit mâncarea, dar niciuna dintre noi nu s-a dovedit prea interesată.

— El a fost mereu un băiat drăguț, a continuat Lauren contemplându-și farfuria cu pad thai. N-ar fi avut nevoie de remodelarea aceea.

Am privit-o și mintea mi-a alergat frenetic, străduindu-se să țină pasul în jocul acesta nebunesc de-a ghicitul. Ea și-a dus palma la gură.

— Iartă-mă, Helena, iartă-mă, te rog. Știi bine că nu vreau să spun că Emma ar fi avut nevoie...

Nu dețineam tabloul de ansamblu, însă începusem să-i întrezăresc un colțișor.

— Emma n-a fost niciodată frumușică în modul convențional al cuvântului, am rostit asumându-mi un risc. Știu asta.

— Până când și-a făcut remodelarea, a încuviințat Lauren încet.

De aceea recursese la soluția asta? Pentru remodelare?

— Cred că... cred că și-a dorit-o cu adevărat, am spus căutând confirmarea.

Lauren s-a întins peste masă și m-a bătut pe mână.

— Nu-i vina ta. Câte nu ne-au cerut nepoții noștri, dar a trebuit să-i refuzăm? Așa cum s-a întâmplat de altfel și cu copiii noștri. Tutorii trebuie să fie în stare să spună „nu".

Mi-am rezemat bărbia în palmă și am încuviințat din cap, încurajând-o să continue.

— Amândouă am crezut că făceam ceea ce se cuvenea, a spus ea. Chirurgie plastică cu titan, sculptură cu laser verde la șaisprezece ani? Cum am fi putut tolera așa ceva?

— Totuși Emma a găsit o cale.

— Ca și Kevin al meu. Și-a retras mâna și s-a îndreptat în scaun. Cine ar fi bănuit că băieții pot fi la fel de preocupați ca și fetele de aspectul lor exterior?

A înălțat din umeri.

Prin urmare, mă înșelasem. Poate că Emma și Kevin trăiseră în lux, dar nu avuseseră tot ce-și doreau. Iar ei își doriseră perfecțiunea fizică. Și unicul fel în care o putuseră căpăta fusese prin intermediul băncii de corpuri.

— Prin urmare au mințit, am rostit încet.

— Bineînțeles. Destinații Splendide nu i-ar fi acceptat dacă ar fi știut că aveau rude. Acolo se doresc adolescenți fără legături, fără probleme, lipsiți de drepturi. Copii fără familii, care să investigheze dacă ei nu mai revin acasă. Destinații Splendide îi eliberează pe unii adolescenți ca să atragă mai multe corpuri, totuși ai noștri nu s-au numărat printre cei norocoși.

Aș fi putut jura că văzusem un indiciu al oboselii și vârstei ei înapoia ochilor verzi.

Treptat puzzle-ul căpăta formă. Niște adolescenți bogați și răsfățați mințeau banca de corpuri, utilizând nume false, pentru a pretinde că sunt orfani săraci. Ei nu voiau banii, ci îi interesau remodelările gratuite cu laser cu care nu erau de acord bunicii lor. Dar după aceea nu mai reveneau acasă.

— Lauren...

M-a oprit:

— Exersează să-mi spui Reece, te rog.

— Reece, în legătură cu crima...

Am plecat ochii. De acum nu mai trebuia să simulez tulburarea.

— M-am mai gândit... Nu-i bine.

— Vorbeşti serios?

— Deşi Destinaţii Splendide...

Trebuia s-o determin să-mi spună pe cine voiam să omor. Bănuiam că era vorba despre o persoană din banca de corpuri.

— Nu pot să nu-i învinuiesc pe cei de acolo, am adăugat.

— Nu eşti singura.

— Da, sunt eu, eşti tu...

Am lăsat propoziţia neterminată, sperând că o va continua ea.

—...şi familiile Coleman, Messian, Post, a enumerat ea pe degete. Ceilalţi bunici despre care am descoperit că dau vina pe Destinaţii Splendide. Totuşi niciunul dintre ei nu spune că ar vrea să împuşte pe cineva.

A fost rândul meu să mă întorc şi să mă uit în jur. L-am zărit privindu-ne pe chelnerul aflat la două mese mai departe.

— Nu te teme, a continuat Lauren, m-am ţinut de cuvânt. N-am spus nimănui. Deocamdată.

— Directorul Destinaţiilor Splendide...

El trebuia să fie.

— Nu mai începe din nou. Bătrânul este imposibil de găsit.

— Este înalt şi poartă pălărie, am zis amintindu-mi că-l zărisem atunci în sediul companiei. Şi un pardesiu lung...

— Am auzit şi noi asta, dar eu nu l-am văzut niciodată.

Însă eu îl văzusem, certându-se cu Tinnenbaum. Totuşi Lauren părea sigură că nu el era ţinta Helenei. Pe

cine plănuia atunci să asasineze dacă nu era vorba despre directorul Destinaţiilor Splendide?

Lauren s-a aplecat peste masă şi m-a privit drept în ochi.

— Spune-mi doar atât, Helena, cine este? Pe cine vrei să omori?

Nu ştia nici ea.

— Nu-ţi pot spune.

Mi-am ferit ochii. Era probabil singurul adevăr pe care-l zisesem.

— Ţinta asta a ta nu va fi singurul om care va muri. Ce se va întâmpla cu fata sărmană în interiorul căreia te afli, ce se va întâmpla cu corpul ăsta tânăr şi frumos? Lauren a întins mâna şi mi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe frunte. Va fi împuşcată pe loc.

Lumea a amuţit în jurul meu.

„Asta-s eu!“ aş fi vrut să urlu. „Este corpul meu! Al meu!“ Însă toate cuvintele mi se blocaseră undeva în adâncul gâtului. Mirosurile intense de citronelă şi sos de peşte mă îngreţoşau. N-am putut decât să cobor ochii spre bolul de curry galben, prima mâncare pe care, după un an, stomacul meu refuza s-o înghită.

Pofta de mâncare îţi dispare ca prin farmec când afli că trupul tău a fost închiriat de o asasină. Şi că, probabil, vei fi ucisă şi tu.

***

Am gonit pe autostradă cât am putut de tare, fără să depăşesc viteza legală. Aşadar Helena nu dorea să facă surf, ori să sară de pe poduri, ci să se folosească de mine pentru a omorî pe cineva. Să omoare şi să fie omorâtă. De

aceea una dintre cerințele ei fusese abilitatea donoarei de a fi țintașă expertă.

Mi-am văzut telefonul pâlpâind. Blake îmi trimisese un Zing pe când eram în restaurant.

Mesajul era: „Ce-a mai rămas de spus?“

Mi s-a părut straniu. Am apăsat butonul de apel și el mi-a răspuns imediat.

— Blake, am zis, așteaptă-mă peste treizeci de minute în parcul Beverly Glen. O să-ți explic totul.

— Peste treizeci de minute, a repetat el.

Glasul îi era sec.

***

Am mers prin parc, pe lângă Enderi tolăniți pe șezlonguri și bănci arse de soare. Doi se balansau încetișor în leagăne. După război, vedeai rareori copii pe afară. Mulți Enderi care nu aveau nepoți nu doreau să fie în preajma unor copii mici, poate din cauza faptului că toți își pierduseră copiii ajunși adulți. Iar oamenii erau paranoici în privința sporilor reziduali din aer, chiar dacă se vaccinaseră.

O agentă de pază privată, înarmată, cu ochelari de soare, stătea cu mâinile în șolduri și privea atentă de jur împrejur. Când i-am zărit arma, m-am înfiorat, amintindu-mi de Glock. Am zărit alt cuplu de Enderi, ambii cu păr alb și lung până la umeri, certându-se sub un copac. Femeia împungea în mod repetat cu degetul în pieptul bărbatului.

Mi-au reamintit de părinții mei, cu un an și jumătate în urmă. Era vară. Tocmai terminaserăm prânzul, iar Tyler și cu mine ne uitam la display-ul gonflabil.

Începuse emisiunea de știri despre război. Crainicul cu chip încruntat anunțase că războiul escaladase la atacurile cu rachete cu focoase purtătoare de spori, despre care se zvonise de mult timp. Acestea se îndreptau spre nord-vest. Eu fugisem înapoi către bucătărie, ca să le spun părinților, dar se părea că ei știau deja. Când îi auzisem discutând pe tonuri ridicate între ei, mă oprisem în fața ușii.

Mama stătea lângă chiuvetă, cu un ștergar în mână.

— De ce nu poți să faci rost pentru noi? întrebase ea. Ai o mulțime de relații prin guvern.

Tata își frecase fața cu palma.

— Știi bine de ce. Protocoalele...

— Ray, avem nevoie de vaccinul ăla! Asta-i familia ta. Copiii tăi.

El se rezemase de masă.

— Protocoalele acelea există pentru ca toți să fie protejați.

— Însă celebritățile îl capătă. Politicienii îl capătă...

— Asta nu-nseamnă că ceea ce fac ei este corect.

Ea trântise ștergarul pe masă cu o violență care-l făcuse să tresară.

— Și ți se pare corect să ne abandonăm copiii, ca să rămână orfani, fără nimeni care să-i protejeze? Să-i condamnăm la inaniție, la delicte, sau la ceva și mai rău?

Îl împunsese de mai multe ori cu degetul în piept, pentru a-și puncta întrebările. Lacrimi furioase îi năpădiseră ochii.

Tata o prinsese de umeri și o ținuse câteva secunde în loc, pentru a o calma. După aceea o îmbrățișase. Mama se înmuiase și își lăsase capul pe umărul lui. În clipa aceea mă zărise.

Arătase foarte speriată.

Mi-am alungat din minte imaginea chipului ei înspăimântat şi m-am uitat din nou la cuplul de Enderi. Se îndepărtau de mine.

Unde era Blake? L-am zărit apoi, stând pe tăblia unei mese din beton pentru picnic. Am pornit într-acolo şi m-am aşezat lângă el.

Aidoma agentei de pază, purta ochelari de soare, ca o barieră între noi.

— Care-i treaba?

Glasul îi era îngheţat.

— Ai fost la prietenul meu?

Mă simţeam stânjenită să întreb despre Michael, dar trebuia să aflu.

— Nu, mi-a replicat pe un ton exasperat, ca şi cum ar fi trebuit să fi ştiut deja. Mi-ai spus să nu mă mai duc.

Am simţit cum mi se zbârleşte pielea.

— Ţi-am zis eu?

— Da. Ai uitat? Când te-au apucat nervii şi mi-ai cerut banii înapoi.

Mă temusem de asta. Helena...

— Şi ce-am mai făcut?

El a clătinat din cap.

— Nu mă sili să mai trec încă o dată prin tot ce-a fost. Ştii bine ce-ai zis.

— De fapt, nu ştiu. Îmi dau seama cât de straniu sună asta, dar, te rog, spune-mi tu cum a fost.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Să nu-ţi mai dau niciun telefon şi niciun Zing. Nu voiai să mă mai vezi niciodată.

Am oftat. Helena spusese toate lucrurile acelea.

— Îmi pare foarte rău. I-am atins braţul şi l-am simţit fierbinte. A fost o greşeală. Pe cuvânt!

— Crezusem... crezusem că ne-am simţit bine împreună.

Nu mi-a răspuns la atingerea aceea, dar nici nu şi-a retras braţul.

— A fost o zi minunată, am spus simţind că mă sfâşiam pe dinăuntru. Una dintre cele mai frumoase din toate timpurile.

El s-a uitat la Enderii care se dădeau în leagăn.

— Atunci, de ce...?

— N-am fost eu însămi. Uneori mi se întâmplă aşa. Am băgat mâna în geantă şi am scos banii. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai o zi proastă, pe care să-ţi doreşti s-o depăşeşti cât mai repede? Pot să mai încerc o dată? Te rog.

I-am întins bancnotele. El a şovăit.

— Eşti sigură că vrei să-i dau banii ăştia prietenului tău?

— Da. Perfect sigură.

— Şi nu vrei s-o faci tu, personal? Ori să mă-nsoţeşti?

Pentru ca banca de corpuri să vadă unde mă duceam?

— Mi-ar fi plăcut s-o fac, însă nu pot sub nicio formă să merg acolo. Iar el are nevoie cât mai repede de bani. Am întins bancnotele şi mai mult, atingându-i cămaşa cu ele. Te rog, Blake!

A luat banii şi i-a făcut sul în mână. M-a privit în sfârşit în ochi.

— Bănuiesc că toţi avem şi zile proaste.

Mi-am reamintit după aceea de desen. Nu fusese în geantă, lângă bani.

— Mai ştii hârtia aia pe care ţi-am dat-o? l-am întrebat.

— Te referi la asta?

A scos-o din buzunar; era tot împăturită.

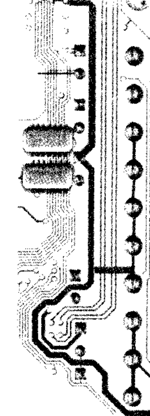
Speram că nu se va uita acum la ea. Nu mai doream şi alte întrebări.

— Da, exact. Să i-o dai şi pe ea. Împreună cu banii.

A pus banii şi hârtia în portofel. Am încercat să nu-mi trădez uşurarea.

— Este realmente talentat, a zis Blake. Prietenul tău, vreau să zic.

Aşadar se uitase la desen. Am detectat o undă slabă de gelozie în felul cum zisese „prietenul tău". Şi, trebuie să recunosc, m-a încântat cumva.



Capitolul 10

Am demarat, făcând o întoarcere de 180 de grade, care l-a trimis pe extraterestrul pufos şi verde al Emmei să ricoşeze între oglinda retrovizoare şi parbriz. Pe când se legăna înainte şi înapoi, mi-am examinat opţiunile. Dacă n-aş fi avut atâta nevoie de bani, poate că aş fi fost ispitită să abandonez. Nu era însă aşa uşor. Aveam un cip implantat în cap. Nu puteam pleca pur şi simplu. Dacă mă întorceam la Destinaţii Splendide, ce şanse aveam ca Enderii de acolo să mă creadă pe mine, nu pe o chiriaşă bogată? Mă şi vedeam începând o discuţie lungă în contradictoriu, care se sfârşea prin internarea mea într-o instituţie. Anul pe care-l petrecusem pe străzi mă învăţase cum să supravieţuiesc de la o zi la alta. Exact aşa aveam să procedez şi acum.

După ce am revenit în Bel Air, am dus maşina în garaj şi m-am furişat în casă fără să mă întâlnesc cu Eugenia. Am intrat în dormitorul Helenei şi am închis uşa.

M-am dus la dulapul încastrat în perete şi am îndepărtat mocheta, dezvelind compartimentul secret. Am scos caseta şi am privit Glockul.

Unde aş fi putut să-l arunc? Oricât de mult mi-ar fi plăcut să deţin din nou o armă, n-o puteam păstra. Trebuia să scap de ea, astfel încât Helena să n-o aibă când avea să-mi controleze iarăşi corpul. N-ar fi fost suficient s-o ascund pe undeva prin vilă, fiindcă era posibil ca Eugenia să mă vadă şi să-i spună Helenei, când o lua la întrebări. Desigur, Helena putea încerca să facă rost de alt pistol, totuşi orice întârziere putea să ajute la prevenirea unei crime. Ea trebuia fie să aştepte o săptămână — potrivit legii noi care fusese promulgată după război —, fie să cheltuiască timp şi bani pentru a cumpăra altă armă de pe piaţa neagră. Helena nu mi se părea o femeie care să recurgă la piaţa neagră, deşi se dovedise plină de surprize.

M-am întrebat unde aruncau oamenii armele. Ţărmurile oceanului continuau să fie afectate în urma războiului şi blocate accesului public. Dacă aş fi dat pistolul cuiva, ar fi urmat întrebări la care nu puteam răspunde. Mi-ar fi plăcut să i-l trimit lui Michael, însă nu-i puteam cere lui Blake să facă aşa ceva. Şi, de fapt, nu doream să fie în vreun loc pe care Helena l-ar fi putut descoperi, odată ce revenea în corpul meu.

Am intrat în baie şi am turnat soluţie demachiantă pe un prosop. Am şters apoi Glockul şi amortizorul de zgomot de orice reziduuri ADN, aşa cum văzusem în holouri. După aceea am pus pistolul în caseta lui şi am băgat-o într-o pungă de hârtie maronie Bloomingdale's din dulapul Helenei.

Am suit în maşină, am şofat până la un megamarket şi am intrat fără grabă în parcarea uriaşă. Agentul de pază înarmat al magazinului patrula la intrarea din faţă. Am trecut pe lângă toate locurile de parcare din primele rânduri şi am ales unul pe la jumătatea parcării. Am luat

punga şi am îndoit-o în partea de sus, ca să o închid într-un fel. Comportă-te firesc, mi-am spus.

Am coborât din automobil. O Enderă care mânca iaurt pe o bancă în faţa magazinului s-a holbat la mine când am trecut pe lângă ea.

Existau două containere mari pentru gunoi. L-am ales pe cel din dreapta şi am ridicat colţul capacului. Era mai greu decât mă aşteptasem. A trebuit să mă folosesc de ambele mâini şi, până să-mi dau seama, punga mi-a alunecat şi a căzut pe jos.

Caseta a ieşit pe jumătate din ea.

Am ridicat punga fulgerător, am deschis capacul containerului şi am aruncat-o înăuntru. S-a auzit un bufnet sonor, care a reverberat când a lovit fundul metalic. Norocul meu — pubela tocmai fusese golită.

M-am întors şi am pornit spre maşină. Endera s-a uitat după mine, ca şi cum ar fi ştiut că săvârşisem o infracţiune. Ei manifestă întotdeauna atitudinea asta faţă de Starteri, indiferent dacă sunt bogaţi sau săraci. S-a ridicat apoi şi a fluturat din braţ către agentul de pază, care se găsea de cealaltă parte a clădirii.

Până când au luat legătură între ei, ieşisem din parcare.

Întrucât scăpasem de armă, mă puteam concentra pentru a descoperi pe cine intenţiona Helena să ucidă. Am oprit în faţa unui magazin de electrocasnice şi i-am cercetat pe îndelete conţinutul telefonului. Z-mailurile ei nu mi-au oferit niciun indiciu. Nimic nu ieşea în evidenţă şi nu exista nicio referire care m-ar fi putut îndrepta spre ţinta asasinatului.

Calendarul telefonului... Intrările erau pline pentru toate zilele de dinaintea ajungerii la banca de corpuri.

Data transferului era marcată „D.S.", după care intrările nu mai erau la fel de regulate.

Un zgomot m-a întrerupt înainte să fi putut merge mai departe. Am ridicat ochii şi am văzut o bandă de puşti de stradă, renegaţi, care alerga către maşina mea. De data aceasta cel puţin nu mai eram într-o decapotabilă. Am băgat în viteză şi am accelerat, lăsându-i în mijlocul străzii, de unde aruncau pietre care aveau probabil să îndoaie tabla din spate a maşinii.

Am surâs larg. Ultima dată când se întâmplase aşa ceva, fusesem îngrozită. Însă descoperirea faptului că eşti o potenţială asasină schimbă complet perspectiva.

După vreo zece cvartale m-am oprit la un semafor. În timp ce aşteptam să se aprindă lumina verde, m-am uitat iarăşi prin calendarul telefonului. Ziua de 19 noiembrie, ora 8:00 era bifată. Toate datele ulterioare erau goale.

Ziua asasinatului.

Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, dispuneam de două zile ca să pun totul cap la cap. De fapt, mai puţin de două zile. Ştiam „ce" şi „când". Acum mai aveam nevoie de „cine" şi „unde". Ca şi de o modalitate de a opri totul.

Lumina semaforului s-a schimbat şi am intrat pe autostradă. Am făcut-o cu uşurinţă şi nu m-am temut să accelerez. Deveneam tot mai stăpână pe felul cum şofam. Am strâns volanul puternic, când am trecut pe banda cea mai din stânga şi am simţit pişcături în mâini. Mi-am descleştat şi încleştat repede degetele, dar nu m-a ajutat.

Apoi am simţit cum mă cuprinde ameţeala.

Nu!

Mă apucase din nou senzaţia de scufundare. Şi mă copleşea.

Mergeam cu 115 kilometri pe oră şi-mi pierdeam cunoştinţa.

***

Când mi-am revenit, capul îmi pulsa, dar nu era nici pe departe pe atât de rău pe cât fusese prima mea migrenă. Mă găseam în holul de la intrare al unei clădiri de birouri. Pereţi de marmură neagră cu ornamente argintii. Nu am recunoscut locul.

Enderul de pază din recepţia aflată în capătul opus al holului se uita la un display gonflabil cu maşini. Culorile i se reflectau pe faţă.

Am privit la un ceas mural şi am văzut că era aproape 16.30. Purtam aceleaşi haine pe care le avusesem când îmi pierdusem cunoştinţa. Trecuse doar o oră.

Telefonul mi-a sunat şi l-am scos din geantă. ID-ul apelantului era *Mesaj intern*. Am apăsat tasta de acceptare şi am ascultat. Un glas feminin sintetizat a anunţat:

— Ai un mesaj autoadresat, setat pentru ora 16.30.

Vocea care a urmat nu-mi aparţinea. Era o Enderă. O femeie.

— Callie, sunt Helena Winterhill. Chiriaşa ta.

Inima a început să-mi bubuie. Am recunoscut-o. Ea era Vocea. Am crescut volumul sonor.

— Sunt foarte multe de spus, dar nu ştiu de cât timp dispun înainte de a reveni în propriul meu corp. Aşa cum poate ai ghicit, nu avem o conexiune continuă. Există o eroare de sistem. Sper că va fi depanată în scurt timp. Până atunci însă nu contacta Destinaţii Splendide, indiferent de circumstanţe. Sper că asta-i limpede.

Mi-am acoperit urechea cu cealaltă palmă, pentru a nu scăpa niciun cuvânt. Înapoia forței degajate de Enderă se simțea nervozitate.

— Până atunci o să te rog să nu mai porți hainele nepoatei mele. Mi se rupe inima când revin pe neașteptate în corpul tău și mă trezesc îmbrăcată cu ele. Glasul i-a tremurat. Dar nu acesta este motivul pentru care ți-am lăsat mesajul. Vreau să te asigur că dacă vei respecta contractul nostru așa cum ai convenit, vei căpăta la sfârșit o bonificație, indiferent ce se va întâmpla. O bonificație foarte generoasă, atâta timp cât vei coopera complet.

Mesajul s-a terminat.

Am rămas stupefiată. În mod evident, Helena nu știa că aflasem despre asasinatul pe care-l plănuia. Era clar că informațiile îi erau limitate la ceea ce descoperea în perioadele scurte în care-mi controla corpul. Nu avea habar despre conversația mea cu Lauren.

Amintise de o bonificație generoasă. Era însă foarte probabil că voi sfârși moartă. E simplu să promiți bonificații unor fete care vor muri.

Întrucât îmi pierdusem cunoștința doar pentru o oră, Helena n-ar fi avut timp să se fi întors acasă. Nu știa că-i aruncasem pistolul. Asta era bine. Nu era însă bine faptul că mă găseam captivă în planul ei.

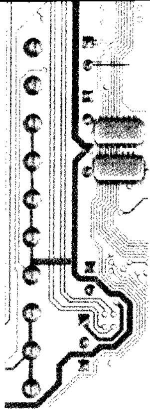
Am ridicat ochii și l-am văzut pe agentul de pază privindu-mă. Stătusem prea mult timp ca încremenită locului. M-am întors și m-am uitat la lista locatarilor. Rotițele scaunului lui au scârțâit când l-a împins înapoi ca să se ridice.

Pe cine oare voia Helena să viziteze aici? Abia sosise, deoarece, când îmi recăpătasem controlul asupra corpului, eram orientată cu fața către holul de la intrare.

Am examinat lista clasificată alfabetic a ocupanților clădirii. Majoritatea erau avocați, dar am văzut și contabili. După ce parcursesem cam o treime din numele acela, unul dintre ele mi-a sărit în ochi.

SENATOR CLIFFORD C. HARRISON

Bunicul lui Blake.



Capitolul 11

M-am holbat la listă, în timp ce agentul de pază se apropia de mine. Oare Helena îl cunoştea pe bunicul lui Blake? Trebuia să fie mai mult decât o simplă coincidenţă. Probabil că Blake nu avea habar de conexiune, altfel nu mi-ar fi zis că bunicul lui o cunoştea pe „bunica mea"?

— Te pot ajuta, domnişoară? a întrebat agentul de pază.

Din tonul glasului, era limpede că se găsea la un pas de a mă scoate în şuturi afară. Am parcurs iute restul listei. Niciun alt nume nu mi se părea cunoscut.

— Cu tine vorbesc, a continuat el cu un glas sever care anunţa că era ultimul avertisment, minoro!

Folosise temutul atu M, care însemna că mai dispuneam de vreo zece secunde până la folosirea atuului Ş final: şerifii. M-am întors către el.

— Vreau să urc la etajul cincisprezece. Cabinetul senatorului Harrison.

— Ai programată o întâlnire?

— Nu. Vreau doar să iau legătura cu secretarul lui.

Poate că motivul a fost tonul sfidător al glasului meu sau magia remodelării superbe pe care o primisem în

Destinaţii Splendide, însă el a încuviinţat din cap. A indicat după aceea registrul electronic încorporat în tejghea.

— Semnează aici. Plus amprenta.

Am suspinat şi am apăsat degetul mare lângă iscălitură. Uşa ascensorului s-a deschis cu un ding-dong melodios şi am urcat la etajul al cincisprezecelea. Speram să aflu ce relaţie exista între chiriaşa mea şi bunicul lui Blake. Ceva nu era deloc în regulă aici.

Când am ieşit, m-am pomenit în faţa unei uşi duble, pe care scria cu litere metalice tăiate cu laserul: CABINET DISTRICTUAL, SENATORUL HARRISON.

Când am intrat, un secretar Ender m-a privit cu surâs pe buze şi condescendenţă în ochi.

— Senatorul Harrison este înăuntru? am întrebat.

— Îmi pare rău, dar domnul senator se află la un eveniment pentru colectare de fonduri. Te pot ajuta cu ceva?

Am privit în jur. Din secretariat pornea un hol scurt cu câteva uşi de o parte şi de alta. Cea de la biroul lui Harrison era probabil ultima.

— Când se întoarce?

— Domnul senator se întâlneşte cu electoratul numai pe bază de programări. M-a cercetat din cap până în picioare: Eşti niţel cam tânără ca să votezi, nu?

A rânjit larg, ca şi cum gluma ar fi fost amuzantă. Poate că Enderii beneficiau de tot soiul de îmbunătăţiri medicale, dar nimic nu le putea ameliora simţul jalnic al umorului.

— Poate că sunt mai vârstnică decât credeţi, am rostit.

Rânjetul i s-a destrămat în nedumerire. Şi-a revenit însă repede.

— Uite ce poţi face. Mi-a întins o carte de vizită. Îl poţi contacta prin intermediul site-ului său web.

Am luat cartea de vizită, deşi ştiam că z-mailul meu nu va fi citit decât de un 'bot.

— De fapt, i-am spus, ar fi trebuit să vă explic despre ce este vorba. Lucrez la un articol pentru tutora mea şi speram să obţin un citat de la domnul senator. Nu aş putea căpăta o întrevedere scurtă? Îmi trebuie doar câteva minute.

El s-a mai înmuiat.

— Domnul senator este o persoană foarte ocupată. Acum se găseşte în plină campanie de realegeri.

O Enderă cu chip sever a ieşit valvârtej pe prima uşă de pe hol şi s-a oprit înapoia secretarului.

— Iarăşi ai venit? m-a fulgerat din ochi. Nu ţi-am spus să nu mai calci pe la noi?

— Eu? am clipit descumpănită. N-am mai fost niciodată aici.

— Nu mi-am dat seama..., a început bărbatul ridicându-şi palmele în semn de scuză.

— În ziua aceea te-ai învoit medical, i-a zis femeia fără să mă slăbească din ochi. Cheamă paza. De data asta o reţinem pentru şerifi.

El a ridicat receptorul telefonului.

Nu era aşadar prima dată când Helena fusese în clădirea asta. Corpul meu fusese aici, controlat de ea.

— Când am mai fost eu aici?

— Te rog să nu-mi insulţi inteligenţa!

Endera a pornit către mine şi am bătut în retragere.

Am ajuns la uşa cabinetului. M-am răsucit brusc, am deschis-o şi am pornit în fugă pe coridor. Am fluturat din mână în faţa plăcuţei ascensorului, dar cabina era la alt etaj. M-am întors spre uşa scării de serviciu, am deschis-o şi am coborât în goană treptele. Pânze de păienjeni mi

s-au încurcat în păr şi pe faţă şi mi-au intrat în gură. I-am blestemat pe Enderi, care nu foloseau scările. M-am întrebat dacă puteam fi mai iute decât agentul de pază din holul de la intrare. Mi l-am imaginat pregătit cu cătuşe autoblocante pentru mine.

Când am ajuns la parter, m-am oprit să-mi trag răsuflarea, apoi am privit cu băgare de seamă pe uşă. Agentul de pază era în faţa ascensorului şi mă aştepta să cobor. M-am repezit către uşa principală. Când s-a întors, era prea târziu ca să mă prindă; picioarele lui bătrâne nu se comparau cu ale mele. Până să ajungă la uşă, străbătusem jumătate de cvartal.

— Helena, ce-ai făcut cu viaţa mea?

Însă dacă între noi exista vreo conexiune, ea nu mi-a răspuns.

***

M-am aşezat la computerul din dormitorul Helenei şi am căutat disperată prin *Pagini* orice informaţii despre senatorul Harrison. Acum era vorba despre însăşi viaţa mea. Ce-i spusese Helena senatorului? Întrucât vorbise cu el pe când era în corpul meu, asta se întâmplase cu numai câteva zile în urmă. Mi-ar fi fost de ajutor să ştiu cât mai multe, pentru eventualitatea în care personalul senatorului chemase şerifii federali.

Am lucrat cât mai repede cu putinţă. Ca senator, Harrison fusese implicat în multe programe asociate Starterilor, totuşi proiectul lui favorit părea să fie „Liga Tineretului“. Să fi avut asta vreo legătură cu nepoata Helenei? Să fi încercat Helena să-i obţină ajutorul pentru a soluţiona dispariţia Emmei?

Poate că el refuzase să se implice. Era posibil ca Helena să fi mers la senator pentru a-i solicita ajutorul, eventual pentru a opri activitatea băncii de corpuri, dar să fi fost refuzată. Iar apoi poate că sfârşise prin a-l acuza pe el pentru moartea nepoatei.

În asemenea măsură, încât să fie gata să-l omoare?

Mă îndoiam de teoria aceasta, până am găsit o dată relevantă în *Pagini*. Harrison urma să fie oaspete de onoare la Premiile Ligii Tineretului pe data de 19, aceeaşi care figura ca ultimă intrare în calendarul Helenei. Asta însemna peste numai două zile. Iar ora coincidea cu însemnarea Helenei: 20.00.

Cunoşteam însă persoana care mi-ar fi putut oferi detalii despre senator. I-am telefonat lui Blake.

***

Se însera când am ajuns la belvedere de pe Mulholland Drive. Automobilul sport roşu al lui Blake era singurul care staţiona acolo. Am parcat alături.

Blake stătea pe balustrada parapetului şi privea soarele care cobora sub munţi.

— Bună.

Mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă sui lângă el. Mi-am vârât picioarele pe sub bara inferioară şi m-am ţinut cu mâinile de bara de sus. Sub noi panta dealului cobora abrupt.

— M-am întâlnit cu prietenul tău, a rostit Blake fără să-şi desprindă ochii de la peisaj. I-am dat banii.

Am simţit cum umerii mi se destind.

— A zis ceva?

— A vrut să ştie cine sunt eu. I-am spus că sunt un prieten de-al tău.

— Ai mai văzut pe cineva?

A clătinat din cap.

— După aceea a vrut să ştie de ce nu m-a întâlnit până acum.

— Şi ce i-ai spus?

— Adevărul. Că ne-am cunoscut doar acum câteva zile. A plecat ochii. Îţi vine să crezi? Mi se pare că a trecut mult mai mult. Oricum, de obicei este cel mai bine să spui adevărul. Înţelegi?

Am înghiţit un nod. I-am cercetat chipul. Oare cât de multe ştia?

— Ce a zis când ai întrebat despre toţi?

— A zis că sunt bine. Blake a ridicat din nou ochii spre canion. *Acum poţi să-mi spui care-i treaba cu tipu-ăsta?*

Gâtul mi s-a încleştat de parcă un nepretenar mi-l strângea cu mâinile lui murdare.

— Pur şi simplu a avut ghinion. Părinţii i-au fost omorâţi în război. Bunicii îi sunt morţi.

Am coborât privirea. Mi se părea că balustrada se leagănă. Eram ameţită.

Copacii, pietrele şi solul mi s-au învolburat înaintea ochilor, când m-am aplecat brusc către înainte. Blake m-a prins, cu o mână pe abdomen şi cu mâna cealaltă pe spate.

— Uşurel, a zis el. Nu te simţi bine?

Inima îmi bubuia. Îi simţeam atingerea grijulie. Protectoare.

— Nu-s sigură.

— Haide atunci să coborâm.

M-a ținut de umăr în timp ce s-a dat jos de pe balustradă, asigurându-se că nu-mi pierd echilibrul. După aceea m-a prins de mijloc şi m-a ajutat să cobor.

— Vrei să stai o clipă în maşina mea? m-a întrebat.

Am încuviințat în tăcere. Pe când mergeam spre maşină, a apărut un automobil cu un cuplu de Enderi, care au coborât să admire panorama. Blake m-a cuprins uşor cu brațul pe după umeri, pentru a mă sprijini. Era o senzație plăcută.

După ce am intrat în maşina lui, m-am simțit mai bine. În siguranță. Lumea a încetat să se mai rotească.

Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-l întreb despre bunicul lui. În ce fel m-ar fi ajutat asta? Pentru a-mi explica teoria potrivit căreia senatorul putea fi în pericol, ar fi trebuit să-i povestesc despre banca de corpuri, deoarece puțini ştiau despre existența ei. Iar pentru a povesti despre ea, ar fi trebuit să-i destăinui cine eram în realitate. Existau şanse însemnate ca el să nu mă creadă, ci să presupună că eram pur şi simplu nebună. Începusem cu o minciună şi acum era de-a dreptul imposibil s-o mai descâlcesc fără să nu stric ceva.

Blake privea în gol, în direcția oraşului care se afla mult sub noi.

— Callie, a rostit el, cred că-mi ascunzi ceva. S-a întors spre mine: Ceva important.

Am simțit cum gura mi se deschide, dar n-a ieşit niciun cuvânt.

— Aşa este, nu? m-a cercetat el cu privirea. O văd pe fața ta.

Îmi simțeam inima ca pe o pasăre colibri care fâlfâia iute în colivia pieptului.

— Eşti bolnavă, nu?

Am clipit repede.

— Poftim?

— E-n regulă, nu trebuie să-mi povesteşti totul. Mi se pare clar că ai o problemă de sănătate. Amețeli, urmate de pierderea cunoştinței, după care eşti o persoană complet diferită. A tăcut pentru o clipă, apoi a continuat: Nu te speria, n-o să insist. O să te rog totuşi un lucru.

— Ce anume?

— Promite-mi că mă anunți data viitoare când începe să ți se facă rău. Te putem opri să cazi de pe vreo stâncă sau... mai ştiu eu ce altceva.

Mi-a îndepărtat cu blândețe părul din ochi, iar după aceea şi-a coborât palma către ceafa mea. Am tresărit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic.

Trebuia să-l opresc să-mi simtă cipul implantat sub piele. I-am luat mâna şi i-am ținut-o între palmele mele. Era caldă, puternică şi cu piele fină. Fusese îngrijorat pentru mine, iar acum era fericit că-l țineam de mână. Iar eu îl mințeam fără să clipesc.

Am inspirat adânc.

— Blake?

— Da?

— Mi-ai spus că n-ai fost foarte apropiat de bunica ta.

— Aşa este.

— Dar de bunicul?

A mijit ochii şi a privit în depărtare.

— El este un tip în regulă. E foarte ocupat. Lipseşte mult timp. M-a privit: Cred însă că se străduieşte. L-a afectat foarte mult moartea tatălui meu, aşa că-ncearcă să fie apropiat de mine. Eu nu-i uşurez întotdeauna eforturile.

Am coborât privirea spre mâinile noastre. Continuau să se țină strâns. Niciunul nu făcuse vreo încercare de a se desprinde.

— Cum este pentru el să fie senator? Are mulți dușmani?

— Ah, da. Primește scrisori de amenințare. Colete cu conținut periculos. Dacă nu-i ceva ce am comandat noi, îl trimitem imediat la șerifii federali. Există unii seniori ciudați rău, care au idei de-a dreptul bizare.

— Sunt convinsă.

Am dat ochii peste cap. După aceea am ridicat privirea către Blake.

— Aș dori realmente să-l cunosc.

El și-a tras brusc capul îndărât.

— Vorbești serios?

Am aprobat în tăcere.

— Nu știu dacă putem găsi vreun moment liber în programul lui. Trebuie să participe la nu știu câte zeci de evenimente, înainte de a porni spre Washington ca să se întâlnească cu președintele.

— Cu președintele?

— Da, și vrea să-l însoțesc, a zis Blake. A spus că-i o oportunitate pentru a-mi dezvolta caracterul.

Cu mâna liberă, mi-am îndepărtat părul din ochi.

— Bunicul tău participă la vreun eveniment în data de nouăsprezece?

Blake și-a înclinat capul pe un umăr.

— De unde știi? Atunci va fi ultima lui apariție publică înainte de plecarea la Washington. Decernarea premiilor Ligii Tineretului, în Pavilionul Dorothy Chandler din Music Center.

— În centrul L.A.-ului...

Ultima dată însemnată de Helena în calendarul ei. Toate îl indicau pe senator ca fiind ținta ei.

— Ia să ghicesc, am urmat eu, festivitatea începe cumva la ora opt seara?

— Da, trebuie să fiu și eu prezent să decernez un premiu. Dar de unde ai aflat despre ea?

Trebuia să mă gândesc ce puteam face pentru a împiedica tragedia.

— Scuză-mă, trebuie să plec.

— Stai! M-a tras spre el cu mâna de care ne țineam și fețele ni s-au apropiat atât de mult, încât i-am simțit răsuflarea pe obraz. Voiam să-ți spun ceva.

Ochii îi erau atât de aproape, încât toată lumea din jur dispăruse. Mirosea a curățenie și prospețime. Ca verile de dinaintea războiului. Ca rezervațiile naturale.

— Ce este?

— Callie, a început el și mi-a cercetat chipul cu privirea, poposind asupra obrajilor, a ochilor, a buzelor. Nu știu de ce... nu-mi pot explica... însă mă simt legat de tine.

— Știu. Și eu simt la fel.

— Cunoști motivul?

Nu-l cunoșteam, ci doar îl simțeam în sinea mea.

— Nu cred că întotdeauna există motive pentru orice.

— Este... și gata.

— Este... și gata.

Inima îmi bubuia atât de tare, încât cred că mi-o putea auzi.

Mi-a atins fața cu mâna lui. Era caldă și catifelată.

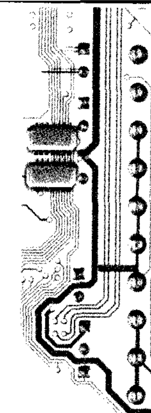
— Ești cu adevărat o fată specială, a rostit el.

După aceea s-a aplecat și m-a sărutat pe buze.

Timid.

Blând.

S-a retras apoi cu zâmbetul unui băiețel de cinci ani care tocmai câștigase un 'bot peștișor de aur la tombola din parcul de distracții.



Capitolul 12

M-am întors acasă și m-am furișat în dormitorul Helenei. Știam că gândurile la Blake reprezentau o distragere și în același timp un lux inutil, însă eram atrasă de el. Avea manierele și purtarea cuiva care nu fusese niciodată silit să scotocească pe străzi. Poate că tocmai asta mă atrăgea, faptul că mă readucea la viața civilizată pe care o avusesem. Noi nu fuseserăm niciodată bogați, dar avuseserăm o bază. Stabilitate.

Refuzam totuși să mă consider atât de superficială. Îmi plăcea Blake, fiindcă era grijuliu și blând, bun atât cu mine, cât și cu străbunica lui, Nani. Mama îmi spusese mereu: uită-te la un băiat cum se comportă cu mama lui și vei vedea cum se va comporta și cu tine într-o bună zi. Bănuiam că era valabil și pentru felul în care-și trata străbunica.

Aș fi dorit cu adevărat ca bunicul lui să nu fi fost amestecat în afacerea asta, dar cel puțin nu era vina mea. Probabil că inițial Helena mersese la el în propriul ei corp, pentru a-i solicita ajutorul după ce Emma dispăruse de câteva luni.

M-am dus la servanta care-i slujea drept birou Helenei, încercând să găsesc vreo dovadă că ea ar fi ştiut că senatorul Harrison va participa la evenimentul de decernare a premiilor din Music Center. În computer nu exista absolut nimic, dar într-un sertar am găsit un dosar. Înăuntru se afla un plic. Am scos din el două bilete pentru Premiile Ligii Tineretului, ora 20. Pavilionul Dorothy Chandler din Music Center.

Asta era o confirmare. Am rămas locului, strângând biletele în mâini. N-ar fi existat nicio problemă, dacă în momentul acela aveam să deţin controlul corpului meu. Însă dacă îmi pierdeam cunoştinţa, atunci Helena ar fi încercat să-şi aplice planul de a-l asasina pe senator.

Pe bunicul lui Blake.

Am rupt biletele în două, apoi iarăşi în două. M-am dus în baie, rupându-le în bucăţele tot mai mici şi le-am aruncat în vasul de toaletă.

Dintr-o singură atingere, am trimis la canal oportunitatea Helenei de a-l omorî pe senator.

Nu voiam să stau în casă peste două zile, la decernarea premiilor, întrucât atunci ar fi fost prea uşor pentru Helena, în eventualitatea în care izbutea să revină în corpul meu. Aveam nevoie de un plan.

M-am dus la dulap şi am scos poşeta pe care o avusesem în clubul de noapte. Înăuntru era cartea de vizită a lui Madison, mai exact a lui Rhiannon. Fata superbă şi veselă care era, de fapt, o Enderă bătrână şi veselă.

***

Am fost mulţumită că Rhiannon continua să folosească trupul lui Madison, deoarece mi-a fost mai uşor

s-o zăresc a doua zi dimineaţă. Am apărut la locul de întâlnire pe care-l stabiliserăm de comun acord: un ring de superpatinaj.

Din cauza gheţii, în incintă era frig. Doar adolescenţii cei mai bogaţi şi câţiva Enderi curajoşi patinau, toţi în costume ultramoderne, concepute pentru viteză maximă şi securitate corporală. Nu aveau însă nevoie de niciun ajutor. În superpatine, explica anunţul, existau minilasere pe care le controlai cu butoanele din mănuşi şi care topeau un strat superficial de pe suprafaţa gheţii, astfel încât patinatorul îşi putea spori viteza. Totuşi adevărata distracţie o constituiau butoanele pentru duze, care pompau jeturi de aer ce te ridicau în aer. Puteau fi utilizate numai pentru câteva secunde şi te înălţau la vreo cinci centimetri, dar senzaţia era comparabilă cu zborul.

Câte chestii puteai face dacă erai bogat! Costul unei singure zile petrecute aici putea hrăni zece pretenari vreme de o săptămână.

Am văzut-o pe Madison făcând piruete în centrul patinoarului. S-a oprit şi am fluturat din mână către ea. Mi-a răspuns în acelaşi fel şi a lunecat spre mantinelă.

— Callie, de-ai şti ce grozav este! Mă simt incredibil de mlădioasă. Haide, pune-ţi nişte patine şi încearcă.

— Altă dată. Madison, vreau să-ţi cer o favoare.

— Orice. S-a aplecat către mine. Noi, chiriaşii, trebuie să fim uniţi. S-a retras şi a izbucnit în râs: Cu ce te pot ajuta?

— Tu locuieşti singură, aşa-i?

— Bobiţă, cine-ar vrea să locuiască cu mine? A chicotit. Menajera mea are casa ei.

— N-aş putea veni mâine la tine? Şi să rămân peste noapte?

— La mine?
Am încuviinţat din cap în tăcere.
Ea a bătut din palme.
— O petrecere-n pijamale!
— Grozav, mulţumesc.
Mi-a surâs larg.
— Suntem cele mai bune prietene?
Şi-a întins degetul mic spre mine.
M-am simţit ca un copil, dar am făcut şi eu la fel şi ne-am strâns degetele reciproc.

***

Stăteam în maşina mea la un drive-in, a treia la rând, aşteptând să-mi comand mâncarea. Madison reprezenta alegerea perfectă pentru a-mi păstra corpul în afara oricăror necazuri, în probabilitatea redusă că Helena avea să-i recâştige controlul în seara decernării premiilor. Era îndeajuns de prostuţă ca să nu observe că era ceva în neregulă cu chiriaşa mea. Îmi plăcea de ea, totuşi împrietenirea cu o bătrână de 150 de ani nu figura printre priorităţile mele. Nu-mi doream decât să termin cele două săptămâni care-mi mai rămăseseră din contract fără niciun fel de neplăceri... de pildă, un asasinat.
Automobilul din faţa mea a părăsit rândul fără să mai comande, aşa că am înaintat în locul lui. Am oprit şi am deschis poşeta, ca să scot bani. Atunci am simţit.
Ameţeala. Leşinul.
Se întâmpla din nou.

***

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, ţineam lipit de obraz patul unei carabine de asalt, iar cu ochiul ţinteam prin vizor. Degetul meu începuse să apese trăgaciul în ralanti. Stăteam în picioare, rezemată de un perete, lângă o fereastră deschisă, şi ţinteam spre mulţimea de oameni de dedesubt.
Nu. Nu, nu, nu!
Am simţit cum mi se opreşte răsuflarea. Am desprins cu multă grijă degetul de pe trăgaci, lăsându-l să revină lent la o poziţie neutră. Lumea şi toate sunetele ei au încremenit pentru o clipă. După aceea am auzit un zgomot care aducea cu un ciocănit nebunesc. Era bubuitul inimii mele.
O singură picătură de transpiraţie mi-a lunecat pe frunte şi s-a oprit în sprânceană.
Mintea îmi gonea cu un milion de kilometri pe oră, întrebându-se ce se întâmplase. Sosisem oare prea târziu?
Mă aflam într-o cameră de hotel. Afară, cu vreo zece etaje mai jos, o mulţime de oameni erau strânşi într-o piaţă, în faţa unei scene pe care se găsea un podium gol.
Inima a început să-mi bată încă şi mai repede. Oare senatorul era deja mort?
Nu, Doamne, te rog!
Am examinat arma. Era încărcată. Complet. Am simţit ţeava rece sub degete. Oamenii din piaţă erau calmi.
Am expirat prelung. Nu împuşcasem pe nimeni.
Unde mă găseam? Clădirea înaltă părea a fi din mijlocul L.A.-ului. Am recunoscut apoi parcul de dedesubt, era Piaţa Pershing.
Pe masă se afla un dosar cu coperte din piele, pe care scria cu litere aurite, gravate: *Hotelul Millennium Biltmore*. Helena alesese un loc frumos din care să asasineze pe cineva. Am ridicat carabina, ca să scot cartuşul.

Callie. Te rog, nu.

Vocea ei s-a auzit mai limpede ca oricând.

N-o descărca.

— Helena?

Da.

— Poţi să m-auzi?

Acum pot. Avem o interconexiune mai bună.

— Cum este posibil aşa ceva? M-am cutremurat, ca şi cum aş fi vrut s-o scutur de pe mine. În ce m-ai băgat?

Am scos cartuşul din armă şi l-am pus pe masă.

Poţi reîncărca arma, te rog? Nu mai dispunem de mult timp.

— Nu, am ţipat, n-o s-o reîncarc! Tu nici n-ar fi trebuit să ai o armă. Am aruncat-o pe pat. De unde-ai făcut rost de ea?

Dacă o vei distruge, aşa cum ai făcut cu pistolul, o să cumpăr pur şi simplu alta.

— Să ştii că n-am distrus pistolul. L-am aruncat.

M-am dus la fereastră şi am privit afară.

Sosea senatorul Harrison. A suit pe podiumul de pe scenă şi a început să vorbească mulţimii.

— N-o să-mpuşc pe nimeni pentru tine şi nici n-o să te las să-mi foloseşti corpul pentru aşa ceva.

M-am ridicat, am prins rama inferioară a ferestrei şi am trântit-o, închizând.

Ascultă-mă, Callie. Eu vreau să preîntâmpin o crimă. Una care va afecta zeci de mii de tineri de vârsta ta.

Am clătinat din cap.

— Nimic din ceea ce ai făcut până acum nu mă face să te cred.

Am decis că, pentru orice eventualitate, cel mai bine ar fi fost să mă îndepărtez de carabină şi de locul acesta, ideal pentru un asasinat. M-am grăbit spre uşă.

Callie, stai!

Am trântit uşa înapoia mea şi am început să alerg pe coridor.

— Ce fel de persoană poate plănui aşa ceva?

Nu mai fugi! Ai fost operată.

Picioarele mi-au încetinit la ritmul unui mers obişnuit. Oare fusese o minciună? Pentru a mă controla?

Cipul tău...

Mi-am atins ceafa. Locul implantului m-a durut. M-a durut mai rău decât atunci când mă atinsese Blake.

— Ce mi-ai făcut?! am urlat.

Doi Enderi au ieşit din camera lor şi s-au holbat la mine. Eram o adolescentă nebună, care mergea repede pe coridor şi zbiera de una singură. Am continuat către ascensoare şi am intrat în cabina unuia care staţiona deschis. Când uşile placate cu alamă s-au închis în urma mea, mi-am zărit reflexia în ele. Purtam o salopetă neagră şi aveam părul strâns la spate în coadă de cal. Ce stil adoptase Helena? Eleganţa tip ninja?

Noi am modificat cipul.

M-am prins cu mâinile de bara de susţinere din cabină şi am strâns-o cu putere.

— Ai adus pe cineva să mă opereze?

Este un expert în biocipuri. Şi în acelaşi timp chirurg. Trebuia să decuplăm comutatorul anticrime.

— Ce anume?

Liftul s-a oprit şi în cabină a intrat un Ender. Nu aveam de ales, decât să tac şi s-o ascult pe Helena.

Designul cipului îi împiedică pe chiriaşi să comită crime. Prietenul meu i-a decuplat caracteristica respectivă, când am început perioada de închiriere. Apoi însă au apărut probleme — întreruperi sporadice, eu eram împinsă afară din

corpul... tău, noi două alternam la controlul lui —, aşa încât l-am rugat să încerce să-l repare. N-a reuşit decât să-l aranjeze în aşa fel încât să putem comunica între noi.

M-am uitat la Enderul din cabină. Părea să-i placă felul cum eram îmbrăcată. Grozav! Când liftul s-a oprit la nivelul recepţiei, l-am lăsat s-o ia înaintea mea până a ieşit din raza auditivă.

— Ei bine, eu nu vreau să-mi mai faci operaţii chirurgicale în cap, i-am spus Helenei. Şi nu te vreau nici pe tine în capul meu. Aşa ceva nu făcea parte din contract.

Simţeam că-mi ard obrajii.

Sala de recepţie furnica de oameni care se lipiseră de ferestre pentru a-l zări pe senatorul care vorbea în parcul aflat peste drum de hotel.

— Unde-i maşina? am întrebat-o pe Helena.

Te rog, nu pleca.

Am scotocit prin buzunare şi am găsit un tichet de parcare. Când am ieşit pe uşa hotelului, i l-am întins portarului.

Un microfon amplifica glasul lui Harrison, aşa că-l puteam auzi din locul în care mă aflam. L-am privit cum vorbeşte mulţimii de pe înălţimea podiumului.

— Tinerii ar putea juca un rol mult mai productiv în societatea noastră, a rostit el.

Ce mincinos sfruntat!

— Toţi politicienii mint, am zis eu. Face parte din fişa postului.

Minciunile lui sunt uriaşe. Din categoria celor care ucid copii.

***

Pe drum, Helena a insistat să-mi spună ce credea ea despre senator. La început crezuse că programul lui electoral dorea într-adevăr să îmbunătăţească standardele pentru tineri, să promoveze condiţii de viaţă mai bune şi asigurare medicală, mai ales pentru cei aflaţi în grija instituţiilor statului. Însă în ultimele şase luni, descoperise că Harrison avea un plan secret.

Este implicat în Destinaţii Splendide.

— În ce fel?

Treceam pe lângă alţi şoferi care vorbeau de asemenea cu glasuri ce le răsunau în minte. Dar cel puţin în cazul lor glasurile acelea soseau prin intermediul unor căşti care se opreau la nivelul urechilor.

A investit în companie. Merge la Washington pentru a-l convinge pe preşedinte să folosească Destinaţii Splendide înainte de următoarele alegeri. Să lucreze pentru guvern.

— Ca să facă... ce anume?

Nu aveam răbdare pentru teoriile nebuneşti ale Helenei.

Nu pot decât să emit ipoteze. Principalul este că adolescenţii aceia nu vor mai fi voluntari. Sursele mele spun că în cazul cel mai bun vor fi înrolaţi, iar în cazul cel mai rău vor fi răpiţi.

Toate informaţiile astea soseau prea repede pentru mine. Nu înţelegeam despre ce vorbea Helena. Mi se părea că era orbită de furia cauzată de pierderea Emmei. Şi dacă nu exista niciun fel de conspiraţie aşa cum şi-o imagina ea? Cine putea spune că Emma nu fugise pur şi simplu de acasă? Şi că nepotul lui Lauren, Kevin, nu fugise cu ea?

Trebuia totuşi să întreb.

— Aşadar cum crezi tu că va folosi guvernul Destinații Splendide?

În orice activități pentru care ar fi util să aibă un Ender cu o sută de ani de experiență și înțelepciune în corpul puternic și tânăr al unui adolescent. O primă posibilitate ar fi spionajul. Dar acesta nu este probabil decât începutul.

— Şi tu ai descoperit toate astea, pentru că ți-a dispărut nepoata?

Au omorât-o. Banca de corpuri a omorât-o.

Mânia din glasul ei mi-a înghețat sângele în vine.

— Ai vreo dovadă? Nu i-ai văzut cadavrul.

Am suficiente dovezi. Crezi c-am ajuns cu inima uşoară la decizia asta? Mă gândesc la ea de şase luni. Şi există şi alte victime, şi alți bunici.

— Nu toți sunt de acord cu concluziile tale.

Helena a tăcut pentru câteva secunde. *Ai vorbit aşadar cu Lauren. Ea este naivă. Nu poate să creadă că o companie ar fi în stare să omoare tineri.*

— La fel cum intenționai tu să mă omori pe mine? Să fiu împuşcată de şerifii federali după ce-l asasinam pe senatorul Harrison?

Tăcerea ei prelungă spunea multe. În cele din urmă, a răspuns:

Tu eşti iute. Puternică. Ai fi scăpat.

— Nu sunt mai iute decât gloanțele.

Tonul vocii Helenei s-a schimbat. A devenit aproape ca al unui copil. *Unde mergem?*

— Nu „mergem", ci „merg". Eu merg! Este corpul meu. Tu nu eşti decât o pasageră.

Mi-am imaginat-o în sediul Destinațiilor Splendide, legată în fotoliul acela.

Nu la Destinații Splendide, acolo nu putem merge.

— Exact acolo mă duc.

De ce ai vrea să faci asta? Oricum nu vei căpăta niciun ban, fiindcă nu ți-ai terminat contractul.

— Cred că şansele de a mai fi plătită se reduc cu fiecare clipă. Planul tău ar fi dus la uciderea mea înainte să fi văzut vreun ban. Am ieşit de pe autostradă. Poate că voi negocia jumătate de sumă.

Ce crezi că le poți spune celor de acolo ca să înțeleagă? Nu-ți respecți contractul şi asta-i tot ce-i interesează.

— O să le povestesc despre tine. Despre cum mi-ai modificat cipul. După aceea ei îl pot repara.

Dacă le vei destăinui că ştii ceva despre toate astea — despre donorii care au fost omorâți sau despre planul senatorului Harrison —, te vor ucide.

— Uiți un mic amănunt, Helena. Eu nu te cred. Nu cred nici măcar o iotă din tot ce mi-ai spus.

Trebuie să mă crezi. Cipul modificat... Pierderile de cunoştință... Faptul în sine că pot discuta cu tine în felul acesta dovedeşte că spun adevărul.

Mi-am încleştat mâinile pe volan. Ceea ce spusese despre cip trebuia să fie adevărat, dar însemna oare că şi restul era adevărat? Tâmplele au început să-mi zvâcnească. Am tras pe dreapta.

Ne aflam la patru cvartale de Destinații Splendide.

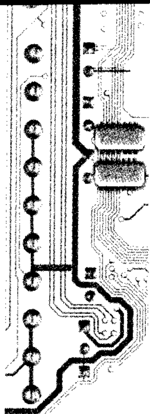
— Vreau să ieşi din mintea mea. Imediat!

Nu te-ntoarce acolo. Te rog. Te implor!

Am simțit un fior. Vocea îi suna cu adevărat îngrozită.

— Dă-mi un singur motiv pentru care să n-o fac.

Dacă te-ntorci, vom muri amândouă.



Capitolul 13

Mă oprisem lângă o cafenea și eram cu ochii în patru după renegați.

— Helena, îmi trebuie mai multe dovezi.

Ea credea că banca de corpuri ne va ucide pe amândouă dacă reveneam acolo.

Ca să nu mă duc la Destinații Splendide, se oferise să-mi spună unde să merg pentru a-mi scoate cipul. Probabil chiar la prietenul geek, care îl modificase. Cum aș fi putut avea încredere în el? Era tocmai cel care decuplase comutatorul anticrime și mă transformase astfel în asasinul personal al Helenei.

Ea tăcea.

— Helena?

Mai avusese momente de tăcere și anterior, dar acum simțeam altfel. Parcă ar fi fost un pustiu. Parcă cineva n-ar mai fi fost la capătul opus al unei legături telefonice. Am apăsat cipul de sub firele care-mi cususeră incizia de la ceafă, într-un efort jalnic de a regăsi „semnalul“ Helenei. Nu m-am ales decât cu o durere ascuțită.

— Au!

Helena n-a răspuns nici măcar la asta. Era limpede că plecase, indiferent dacă o făcuse sau nu cu intenție.

Înainte ca vocea ei să-mi fi apărut în minte, crezusem că tentativa de asasinare va fi la Music Center. Helena mă surprinsese însă, încercând-o în Piața Pershing. Devansase data, înțelegând că voi reprezenta o problemă serioasă, deoarece îi luasem pistolul și toate celelalte. Asasinilor nu le place să le dejoci intențiile.

Am decis să-mi urmez planul inițial, întrucât era probabil că și Helena îl va urma pe al ei.

***

A doua zi m-am prezentat la locuința lui Madison, simțind nevoia acută de a mă confesa. Aș fi dorit să-i spun tot ce aflasem, cum auzisem glasul Helenei în mintea mea, deși eram stăpâna propriului meu corp.

Așa ceva ar fi speriat-o însă îngrozitor. Dacă ar fi știut că în interiorul meu nu se afla o Enderă ca ea, așa cum mă prefăceam eu, n-ar mai fi avut încredere în mine. Ar fi putut să mă trădeze Destinațiilor Splendide. În clipa aceasta Madison nu reprezenta în niciun caz umărul înțelegător pe care să mă sprijin.

Locuința îi rămăsese încremenită într-un stil care fusese la modă acum vreo douăzeci de ani: extraterestru șic. Scaune care pluteau în aer, candelabre-holograme stranii și peisaje tridimensionale extraplanetare pe pereți.

Conducându-mă prin holul de la intrare, Madison mi-a explicat că prefera să folosească anumite camere când era „în pielea personajului“, adică atunci când era chiriașă. Casa îi era atât de mare, încât avea suficiente încăperi dintre care să aleagă.

Ne-am dus în sala de jocuri, un loc de vis, care m-a făcut să-mi uit toate grijile. M-a împins către bufetul suedez amenajat lângă perete şi mi-a pus în mâini un bol. Şiruri din cele mai delicioase snackuri în plexi-tuburi ne făceau cu ochiul şi ne-am umplut castronaşele cu bomboane, ciocolate şi covrigei. Ultima oprire era un dozator incredibil pe care-l putea programa, astfel încât siropul să creeze configuraţii colorate în pahare.

Ne-am dus prada pe o sofa gigantică tapisată cu velur pe care ne-am tolănit. Piesa centrală a încăperii era un Invisascreen plutitor, înalt de cinci metri şi lat de nouă metri, care putea proiecta holouri. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva în vreo locuinţă. Pe lângă holouri şi spectacole, avea de asemenea jocuri care ne permiteau să jucăm superfotbal, tenis aerian sau golf cu cele mai mari vedete sportive.

Puteam fi distribuite pentru a juca în showuri care erau vizionate numai de abonaţii cărora Madison le dăduse acceptul. Era cu mult peste ce avusesem în familia mea, însă pentru bogătaşii ca Madison, posibilităţile erau practic infinite.

— Am fost manager de producţie, aşa că m-am ales cu un discount pentru echipamente, a explicat ea făcându-mi cu ochiul.

Am bănuit că până şi bogaţilor le plăceau chilipirurile.

Madison a comandat episodul cel mai recent al unui holo popular. Personajele erau proiectate în spaţiu, în mărime naturală. Vederea lor atât de aproape şi la scara respectivă diferea complet de Xperienţe. După câteva minute, Madison s-a ridicat şi a păşit în spaţiul de proiecţie al holourilor. În scena respectivă jucau doi actori, iar cel mai înalt s-a întors către ea.

— Salut, Madison, a rostit el. Mă bucur că ni te poţi alătura.

— Uau! Cum ai făcut asta? am întrebat-o, fascinată.

— Trebuie să stai exact aici, mi-a arătat ea un dreptunghi din centrul sălii, altfel nu funcţionează.

Imediat cum am păşit în locul acela, celălalt actor, scund şi cu ochi pătrunzători, s-a întors spre mine.

— Salut, Callie, a zis el.

Şi am crezut că mi se înmoaie genunchii.

A făcut un pas mai aproape. Îi puteam simţi parfumul uşor lemnos, de cedru. Nu arăta exact ca un om real. Era mai degrabă ca o hologramă de calitate, care te păcăleşte la început, dar pe care, când o examinezi mai de aproape, vezi că o trădează pâlpâitul insesizabil de pe contur. Era totuşi absolut remarcabil.

— Cum se face asta?

Nu voiam să-mi desprind ochii de la el, totuşi m-am răsucit către Madison. Era adâncită în conversaţie cu starul ei.

Actorul meu m-a atins pe braţ, readucându-mi atenţia asupra lui.

— Nu te-ntreba „cum". Ajunge să te-ntrebi „cine".

Mi-a zâmbit.

Îi puteam simţi atingerea. Nu era ca în viaţa adevărată, ci mai subtilă, ca o briză pe piele. Îmi zbârlea firişoarele de păr de pe braţ.

Un telefon a sunat.

Toţi s-au oprit şi au încrucişat braţele, aşteptându-mă să-l opresc.

— Callie, şi-a dus Madison mâna la frunte, asta strică pur şi simplu iluzia.

— Scuză-mă....

Am ieşit din spaţiul acela şi m-am dus la canapea. ID-ul apelantului afişa ultimul nume pe care aş fi dorit să-l văd acum.

— Blake? am rostit în telefon.

— Eu sunt. Ce mai faci?

M-am întors şi am văzut-o pe Madison care-i zâmbea actorului, în timp ce el juca pe degete o şuviţă din părul ei. Starul meu stătea locului cu mâinile în buzunare.

— Uite care-i treaba, ştiu că te-am sunat cam în ultima clipă, dar tocmai am primit aprobarea bunicului. Vrei să vii cu mine la Premiile Ligii Tineretului?

— Adică... diseară?

— Da.

— Păi... eu... realmente nu pot.

— Este important. Mi-ar plăcea să fii acolo. Şi-ai spus că ai vrea să-l cunoşti pe bunicul.

— Probabil că el va fi oricum ocupat.

— După festivitate va fi o recepţie, la care vor fi prezente toate numele importante, până şi primarul. Va fi plăcut.

Ar fi fost ultimul loc din lume în care ar fi trebuit să mă găsesc. Mi-am muşcat buza inferioară pentru a mă abţine să spun „da". Doream să fiu împreună cu Blake, însă încercam să evit să fiu în acelaşi loc cu senatorul. Ce s-ar fi întâmplat dacă îmi pierdeam cunoştinţa şi Helena prelua controlul?

— Aş vrea să vin, Blake. Pe cuvânt! Dar i-am promis lui Madison că-mi voi petrece noaptea aici. N-ar fi frumos din partea mea să nu mă ţin de cuvânt.

Ne-am luat rămas-bun unul de la celălalt şi am închis. Am putut simţi dezamăgirea lui Blake; era la fel de mare ca a mea.

Madison m-a privit când mi-am pus telefonul înapoi în geantă.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, nimic.

M-am trântit pe canapea.

— Haide lângă noi, a gesticulat ea spre mine.

Amândoi actorii vorbeau acum cu Madison.

Am clătinat din cap.

— Rămân să mă uit de-aici.

Ea a ridicat din umeri, apoi s-a întors, i-a prins de mâini pe ambii actori şi au dispărut într-o junglă. M-am gândit că Helena nu-mi mai preluase de mult controlul corpului. Şi nici nu-mi vorbise de ceva vreme.

O idee mi-a tăiat brusc respiraţia. Dacă ea părăsise banca de corpuri? Ar fi putut oare întrerupe chiria, fiindcă ne fusese compromisă conexiunea? Dacă decisese că nu voi coopera cu ea, poate că plecase din banca de corpuri şi se dusese să-l asasineze pe senator sub înfăţişarea ei reală. La festivitatea de decernare a premiilor, aşa cum plănuise deja. Iniţial nu intenţionase s-o facă în propriul ei corp, dar era posibil să fi recurs la ceva atât de disperat, întrucât îi subliniasem clar că nu-l voi împuşca niciodată.

Dacă aş fi mers la festivitatea de decernare a premiilor, aş fi putut vorbi cu bunicul lui Blake. Aş fi putut încerca să-i explic, să-l avertizez... Şi nici n-aş mai fi avut o armă asupra mea. Helena ar fi pierdut timp preţios pentru a găsi alta dacă îmi prelua iarăşi controlul corpului.

Făcusem o greşeală, refuzându-l pe Blake. Mi-am cerut scuze, am luat telefonul şi am intrat în baia lui Madison, ca să-l sun.

***

Blake a oprit în parcarea subterană a unei clădiri din centru. Era încântat că mă răzgândisem. I-am reamintit că abia aşteptam să-l cunosc pe bunicul lui. Poate chiar să am posibilitatea de a discuta câteva clipe cu el, între patru ochi. Blake mi-a promis că va face tot posibilul. Nici măcar nu m-a întrebat asupra motivului. Dacă toţi băieţii ar fi fost atât de drăguţi...

Blake a arătat o cheie specială şi portarul parcării ne-a dus la un ascensor privat, cu mochetă negru cu auriu. Şi-a introdus propria lui cheie într-o fantă, după care ne-a salutat cu mâna la şapcă în timp ce uşile se închideau între noi.

— Ăsta nu-i Music Center, am observat eu.

— Nu? a făcut Blake. Vai de mine, să ştii c-am greşit drumul!

I-am adresat un pufnet, la care a răspuns cu un surâs larg. Liftul s-a oprit la ultimul etaj, care purta eticheta „Penthouse".

Uşile s-au deschis într-un hol foarte scurt, care se termina prin altă uşă. Blake a descuiat-o, folosind cheia lui. La interior erau mobile din lemn întunecat şi lumini discrete. În dreapta se găsea un bar curb, înapoia căruia un Ender lustruia un pahar.

— Bun venit, Blake.

— Salut, Henry.

Blake nu s-a oprit, ci a trecut printre fotoliile capitonate în piele, traversând încăperea spre o uşă glisantă din sticlă. A fluturat palma prin faţa unei plăcuţe de pe perete şi uşa s-a deschis. Am ieşit pe o terasă mare.

O fântână pătrată, modernă, domina centrul şi clipocea liniştitor, acoperind zgomotele din centrul animat al

oraşului. M-am apropiat de marginea terasei şi am privit printre palmierii în ghivece uriaşe care mărgineau parapetul. Motivul pentru prezenţa lor acolo era limpede. Oaza aceasta era înconjurată de clădiri dărăpănate, cu ferestrele bătute în scânduri. Unele fuseseră complet demolate, parcă distruse de un monstru gigantic.

M-am întors cu spatele la priveliştea aceea.

— Să înţeleg că locul ăsta aparţine familiei tale?

— Da, a încuviinţat Blake. Îl folosim înaintea spectacolelor de la operă sau a recepţiilor din sala de concerte. Personalul nu-i totuşi încântat să stea după mine când bunicul nu-i aici. Pentru ei nu sunt decât un puşti.

— Mie mi-ar plăcea să fiu aici, indiferent de felul cum m-ar trata.

El m-a condus la o banchetă de două locuri de pe patio. Ne-am aşezat unul lângă altul.

— Nu trebuie s-ajungem la festivitate? l-am întrebat.

— Avem destul timp.

Barmanul a adus două sticluţe cu apă minerală. Le-a pus pe măsuţa din lateral, apoi a plecat.

— Ia zi, cum te mai simţi? a întrebat Blake.

M-am uitat la norii pufoşi de pe cerul albastru. Am simţit brusc imboldul de a-i povesti totul.

— Mă simt foarte bine.

Blake şi-a întins mâna pe spătarul banchetei. După aceea mi-a mângâiat creştetul capului. A început să-şi coboare palma către ceafă, dar l-am oprit.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

— Nimic, am răspuns şi i-am eliberat mâna.

— Haide, Callie. S-a apropiat şi mai mult de mine. Ce este?

Mi-a privit cu atenţie capul.

— Numai acolo să nu m-atingi, i-am spus.
— De ce?
A părut aproape amuzat. A ținut palma deasupra capului meu ca şi cum ar fi fost un joc, iar eu i-am prins-o.
Ce să-i spun? Am ales adevărul.
— Am avut o operație.
Zâmbetul i-a dispărut.
— Ce fel de operație?
Am încercat să mă gândesc la o minciună plauzibilă. N-am izbutit.
— Nu vreau să vorbesc despre asta.
L-am privit. Era cu adevărat îngrijorat de soarta mea.
— Este... ceva personal, am continuat.
Blake mi-a prins mâna.
— Ştiu că nu ne cunoaştem de mult timp, a spus el, dar crezusem că ai încredere în mine.
— Nu-i vorba despre asta, însă între noi totul merge atât de bine...
— Încât te temi că dacă-mi vei spune ce operație ai avut, n-o să te mai plac? Crezi că sunt chiar atât de superficial?
Am simțit cum îmi tremură buza inferioară.
— Nu, sigur că nu.
El mi-a strâns mâna.
— Nimic din ce mi-ai putea spune n-ar schimba ceea ce simt pentru tine. Vreau să te cunosc. Vreau să ştiu totul despre tine.
Habar n-avea cât de mare era minciuna aceasta.
— Te rog, i-am spus, nu mă sili să vorbesc despre asta. Da? L-am privit rugător. Ştii cum se-ntâmplă — uneori faci lucruri pe care apoi regreți că le-ai făcut.
— Nu cred că există cineva care să nu se recunoască în cuvintele astea. Nu te teme, nu eşti singura.

Şi-a trecut degetul mare peste dosul mâinii mele.
Încerca să fie drăguț, bătând în retragere pentru că insistase să-i explic. Dacă totul ar fi fost atât de simplu... Dacă n-aş fi intrat niciodată în banca de corpuri... Dar pe de altă parte, dacă n-aş fi intrat niciodată acolo, nu l-aş mai fi întâlnit pe el.
Soarele cobora înapoia clădirilor care ne înconjurau.
— N-ar trebui să plecăm în curând? am întrebat.
Blake m-a prins de ambele mâini şi m-a ajutat să mă ridic.
— Vino cu mine.
M-a condus înapoi în clădire, printr-un coridor, şi a deschis o uşă. Interiorul era o cameră de fată, decorată în tonuri discrete de roz.
— Consideră-l ca pe magazinul tău personal.
A deschis uşile dulapului încorporat în perete şi a dezvăluit un curcubeu pâlpâitor de haine de seară, de la rochii lungi de bal până la miniuri pentru cocteiluri.
— Ale cui sunt? am întrebat.
— Ale surorii mele. Îi place mult shoppingul, a dat el ochii peste cap.
Multe rochii erau croite din țesături ultramoderne, adevărate miracole ale fizicii, care-şi schimbau culorile şi erau uşoare ca fulgul. Altele erau ținute retro, inspirate de filme din secolul trecut. Pe raftul de deasupra, pantofi şi poşete strălucitoare stăteau în cutii transparente.
Blake şi-a trecut palma peste un senzor şi cutiile s-au rotit, aducând altele în prim-plan.
— Nu ştiusem că ai o soră.
— Este-n nord, cu stră-mătuşa noastră.
Am atins uşor hainele cu palma.
— Ce face acolo?

— Shopping.

S-a rezemat de perete, lângă umărul meu. M-a privit drept în ochi. Mi-am dat seama că era gata să continue de acolo de unde se oprise cu puțin înainte.

Chipul lui era la numai câțiva centimetri de al meu.

— Să nu te sperii. A ridicat o mână și a mișcat din degete, apoi și-a dus-o la spate. De data asta nu te mai ating.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc. El și-a coborât încetișor fața și m-a sărutat. Și m-a sărutat. Nu voiam să se mai oprească, niciodată. Tocmai când credeam că nu poate fi mai bine, era și mai minunat. Mi-am trecut mâinile pe după gâtul lui și nu i-am mai dat drumul.

El m-a cuprins atunci de mijloc. M-am lăsat spre înapoi, rezemându-mă de perete și l-am tras mai aproape, simțind că amețesc și-mi pierd răsuflarea. Mi-am lipit fruntea de fruntea lui.

— Ar fi mai bine să mergem, am murmurat. Altfel vom întârzia.

A încuviințat din cap. Ne-am dat drumul unul celuilalt și el s-a retras fără grabă din încăpere.

— Anunță-mă când ești gata.

După ce a ieșit, mi-am atins buzele. Erau fierbinți și inflamate.

Mi-am plimbat și mâna cealaltă peste hainele fabuloase. Cum aș fi putut alege? Era ca și cum te-ai fi mulțumit cu o singură aromă de înghețată. Nu aveam totuși timp de pierdut. Am îmbrăcat o rochie albastră fără mâneci, la care am asortat un șal. Rochia scânteia până la podea, însă nu era mai grea decât o batistă. Era frumoasă și potrivit de sobră. Doream ca senatorul să-mi creadă spusele. Îmi aminteam că auzisem cândva despre

albastru că ar fi o culoare care-i face pe oameni să aibă încredere în tine.

După câteva minute, Blake a ciocănit la ușă.

— Intră!

El purta un smoching. Arăta realmente fantastic. Ochii i s-au lărgit când m-a văzut, dar și-a regăsit prompt stilul *cool*. A luat o baghetă din metal, care atârna în interiorul dulapului, și a trecut-o peste rochia mea.

— N-avem timp de joacă, am spus.

— Fii atentă.

În dulap s-a aprins un display gonflabil, pe care a apărut o imagine 3-D a rochiei, rotindu-se. A fost urmată imediat de imagini de pantofi, o poșetă, cercei și o brățară.

Cutiile transparente cu pantofi s-au mișcat, până când cei de pe display au ajuns în față. I-am luat; aveau tocurile decorate cu balene micuțe din argint.

— Balene, a zis el. Favoritele tale.

— Uau! Am încălțat pantofii. Purtăm aceeași mărime. Îmi vin perfect.

El mi-a întins poșeta, apoi a ridicat o brățară veche și frumoasă, filigranată, cu pietre albastre, și cercei asortați.

— Ești sigur că nu se va supăra că-i port hainele?

— Uită-te și tu câte sunt. Am putea arunca jumătate din ele și tot nu și-ar da seama.

— Ea nu, dar computerul le păstrează în memorie.

Blake mi-a prins încheietura mâinii și a văzut brățara cu amulete.

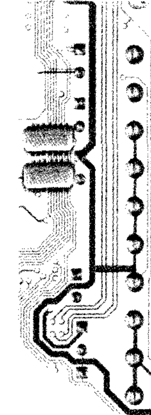
— E frumoasă.

I-am întins cealaltă mână și mi-a încheiat brățara.

M-am întors către oglindă, ca să-mi pun cerceii. Am zărit reflexia lui Blake și expresia de pe chipul lui merita

să fie reținută. Mai întâi i s-a ridicat încetișor partea stângă a buzelor. După aceea ochii i-au mijit și au scânteiat, iar gura s-a lărgit într-un surâs uriaș.

— Arăți atât de incredibil, încât o să-l eclipsezi pe bunicul.



Capitolul 14

Pe când ne apropiam de Music Center, mă simțeam aidoma unei prințese care-și face intrarea la un bal regal. Peisajul părea desprins dintr-un vis, cu luminițe care străluceau prin ramurile arborilor, altele mai mari ce evidențiau clădirea și spoturi care iluminau cascada sculpturală care dansa în centrul pieței.

Am intrat în Pavilionul Dorothy Chandler, unde candelabre de dimensiunile unor miniautomobile sclipeau deasupra capetelor. Am urcat la etaj pe scara monumentală. Petrecerea de dinaintea decernării premiilor era în plină desfășurare. Chelneri Enderi se strecurau printre participanții scânteietori, purtând tăvi cu șampanie și punci. Invitații erau în majoritate Enderi bogați, dar se zăreau și câțiva adolescenți bogați, ca Blake.

Și, bineînțeles, eu.

— Unde-i bunicul tău?

Blake mi-a întins o cupă cu punci.

— Mă duc să-l caut. Te superi dacă te las puțin singură aici?

— Nicio problemă, am răspuns privind bufetul întins pe mese.

El şi-a întins gâtul ca să se uite peste marea de capete argintii, apoi a dispărut în mulţime. M-am apropiat de bufetul ticsit cu creveţi, crabi şi homari. Lui Tyler i-ar fi ieşit ochii din orbite.

Am fost ispitită să gust câte ceva, când un glas m-a luat prin surprindere.

Callie. Ai venit totuşi.

Era înlăuntrul minţii mele. Helena... Aşadar nu părăsise banca de corpuri.

— Te-ai întors, am rostit încetişor. Am nevoie de o exorcizare.

Cei din jur erau prea ocupaţi cu socializarea sau mâncarea, pentru a observa că vorbeam de una singură. Nu ştiam dacă să fiu furioasă sau uşurată.

Mă bucur că ai zărit lumina.

— Nu-mi mulţumi. Nu mă aflu aici ca să omor pe cineva.

Senatorul este un monstru. Dacă-l laşi să scape, se va îmbarca mâine în avionul spre Washington şi atunci soarta a mii de adolescenţi va fi pecetluită.

Exprimările ei dramatice nu mă impresionau.

— Nu poţi să ştii asta.

Se spune că poţi judeca un om după anturajul lui. Ei bine, senatorul este mână-n mână cu cel care conduce Destinaţii Splendide. Bătrânul, omul cel mai dezgustător din univers.

— Atunci poate c-ar trebui să-l omor pe el.

Am sperat că sarcasmul era îndeajuns de evident ca să-l remarce.

Ar trebui. Însă el este foarte bine protejat. Senatorul reprezintă grija noastră imediată.

Se părea că lista ei de victime începea să crească.

Dacă îl vom opri pe senator să suie în avion, putem împiedica declanşarea acţiunii. Sunt gata să-ţi plătesc de cinci ori mai mult decât îţi dă Destinaţii Splendide. Plus o casă.

M-am străduit să nu mă manifest în niciun fel. Am ieşit pe balcon. Am trecut pe lângă luminiţele roşietice ale trabucurilor fumate de Enderi care nu se mai temeau acum de moartea prematură. Când am ajuns în capătul opus, m-am oprit şi am privit cerul serii. Dincolo de limitele scenei noastre luxoase, clădirile acoperite de graffiti reprezentau un contrast dur.

Helena îmi făcuse o ofertă cu totul incredibilă. Detestam până şi să mă gândesc la ea.

— Chiar dacă aş fi fost de acord să fac ceea ce-mi ceri, nu am nicio armă.

Ba da. Am pregătit-o aici din timp. Nu uita că acesta a fost planul meu iniţial.

Am simţit un ghem în stomac. Îmi vorbea despre bunicul lui Blake.

O să-ţi spun unde este.

— Să nu-mi spui. Nu vreau să ştiu.

M-am gândit să-mi vâr degetele în urechi şi să cânt cuvinte lipsite de sens pentru a-i acoperi spusele, dar tot n-aş fi putut s-o blochez.

Am auzit paşi apropiindu-se înapoia mea. M-am întors şi l-am văzut pe Blake.

— Ea este, a rostit el. Bunicule, ţi-o prezint pe Callie.

Senatorul Harrison.

Aceasta era ocazia mea ca să-l previn. Nu puteam totuşi să-l asaltez pur şi simplu cu destăinuirile mele. M-ar fi crezut nebună de legat.

— Te-am căutat peste tot, domnişoară, a rostit senatorul şi a întins mâna.

Nu fusese chiar începutul cel mai bun — să fiu căutată prin tot pavilionul. Când i-am strâns mâna, am observat o expresie ciudată pe chipul lui. Era aproape îndurerat, ca şi cum i-ar fi părut rău pentru mine.

— Aşadar, unde l-ai cunoscut pe nepotul meu?

— Într-un club de noapte, am răspuns.

El s-a întors către Blake.

— „Club de noapte"? Care club de noapte?

— Bunicule..., a început Blake.

— Clubul Rune, am spus eu probabil prea repede.

— Clubul Rune, a repetat senatorul, încordându-se.

Am bănuit că nu era încântat. Ar fi trebuit să-l fi lăsat pe Blake să răspundă. M-am uitat la el, dar îşi păstra o expresie impenetrabilă.

Blake s-a răsucit spre mine.

— Nu ţi-e frig aici, afară?

Am clătinat din cap. După aceea l-am privit cu mai multă luare aminte. Oare fusese o aluzie de a intra?

Senatorul şi-a dres glasul.

— Ai o rochie frumoasă, domnişoară.

— Mulţumesc.

Am plecat ochii şi am netezit-o.

— Şi cerceii aceştia... Brăţara... Sunt moştenire de familie? Mi se par foarte familiari.

— Nepotul dumneavoastră mi i-a ales.

Harrison i-a aruncat o privire furioasă lui Blake.

— Chiar aşa? Să ai atunci grijă de bijuteriile acestea. Sunt de câteva generaţii în familia noastră.

Un asistent s-a apropiat şi i-a şoptit ceva la ureche.

— Trebuie să mergem, i s-a adresat senatorul lui Blake. Ceremonia începe în treizeci de minute.

— Vin imediat, a încuviinţat el.

Senatorul a pufnit sonor şi apăsat.

— Aparenţe, Blake. Aparenţe.

— Voi fi acolo.

Harrison s-a răsucit pe călcâie fără să-mi spună „la revedere".

— Nu cred că mă place, i-am zis lui Blake.

— Nici vorbă. Ăsta-i chipul lui pentru „e nemaipomenită". Nu ţi-ai dat seama?

M-a strâns de mână.

M-am silit să surâd.

— Ţi-am adus invitaţia pentru intrare. O să te caut după festivitate. Bufetul din sala de bal va fi exclusiv cu dulciuri.

Blake a scos vârful limbii prin colţul gurii şi s-a frecat repede cu palma pe stomac, apoi a plecat în grabă.

Acum ştii cum arată senatorul. Nu te lăsa păcălită de farmecul lui. Este un politician şi ei te aburesc cu şarmul lor.

— Ai fost aici tot timpul? am întrebat-o pe Helena.

Ideea mă înfiora. Intimitatea mea era egală cu zero.

Ascultă-mă cu atenţie. Pistolul se află în ultima cabină de pe partea dreaptă din toaleta pentru femei de la etajul întâi.

Şi acolo va şi rămâne, m-am gândit, dar nu i-am spus Helenei. Bineînţeles că ea avea să vadă că nu plecam într-acolo.

Callie, trebuie să iei arma.

— N-o s-o folosesc.

N-o poţi lăsa acolo.

— De ce?

Pentru că are amprentele tale pe ea.

***

Stăteam la rând la toaleta femeilor de la etajul întâi. Endere elegante se aranjau în oglinzile înalte cât peretele, prefăcându-se că nu-şi sugeau burta. În faţă, în partea stângă, erau două şiruri de cabine, fiecare cu propria ei coadă.

Du-te în dreapta.

M-am deplasat la coada din dreapta şi am aşteptat. Am numărat patru cabine; ultima era pentru persoane cu handicap.

Uşa unei cabine din mijloc s-a deschis.

Nu. Este în ultima cabină.

Am lăsat-o pe Endera din spatele meu să intre. În cele din urmă s-a deschis uşa ultimei cabine şi am intrat. Am zăvorât uşa după mine şi am privit în jur.

— N-o văd, i-am şoptit Helenei.

Sub coşul pentru hârtii.

Coşul era montat în partea de jos a peretelui. M-am ghemuit, străduindu-mă din răsputeri să nu-mi bag rochia frumoasă în vasul de toaletă. Am întins mâna şi am pipăit sub coş. Am simţit o proeminenţă.

Helena fixase arma cu bandă adezivă dedesubtul coşului.

Acolo.

A trebuit să mă chinuiesc serios ca să rup banda. Sonerii au început să ţârâie, anunţând începutul ceremoniei. În cele din urmă am desprins pistolul şi l-am pus în poşetă.

Pe când mă grăbeam să ies din toaletă, mi-am dat seama că nu scosesem cartuşele din armă. Uşierii

închideau intrările. Mi-am strecurat mâna în poşetă şi am asigurat piedica pistolului, exact când am intrat în sală.

Nu-i nevoie.

— Siguranţa mai presus de orice, am şoptit.

***

Am stat retrasă pe toată durata discursurilor ocazionate de decernarea premiilor. Senatorul Harrison a fost prezentat ca un om de stat foarte apreciat. A povestit că misiunea vieţii sale era de a-i ţine pe tineri departe de necazuri, implicându-i în activităţi constructive. Helena a comentat permanent, răsucind fiecare frază pentru a-i dezvălui înţelesurile adevărate şi ticăloase.

Nu intenţiona să renunţe.

Ai arma. Împuşcă-l.

Dacă i-aş fi putut replica, i-aş fi spus să-şi ţină gura. Pe toată durata prezentării, care mi s-a părut cea mai lungă din lume, am avut impresia că pistolul atârna cincizeci de kilograme în poşeta din poală.

După terminarea ceremoniei, am ieşit odată cu restul mulţimii.

— O întrebare, Helena? am mormăit. De ce aici?

Cu cât scena este mai mare, cu atât este mai bine pentru a demasca banca de corpuri.

M-am plimbat de colo-colo prin sala de bal, aşteptându-l pe Blake. Helena a tăcut, ceea ce mi-a îngăduit să-mi trag sufletul. Am admirat munţii de deserturi de pe mese, dar nu aveam poftă de mâncare şi părea că stau în calea tuturor, aşa încât m-am îndepărtat de ele şi m-am oprit lângă ferestrele uriaşe.

Stătusem acolo de câteva minute, când cineva m-a atins uşor pe umăr. M-am întors şi l-am văzut pe senator. Era singur.

— Callie... nu-i aşa? Te simţi bine?

Aceea era ocazia aşteptată; îl puteam avertiza.

— Ăăă... nu tocmai. Voiam... voiam să discut cu dumneavoastră.

Ochii i s-au îngustat.

— Eşti foarte frumoasă.

Cumva, felul în care a spus-o a sunat ca o insultă. Nu faptul că fusese atât de direct, ci tonul lui a fost cel care m-a alertat. S-a apropiat, trecând mult dincolo de limita mea de confort şi mi-a cercetat faţa aidoma unui medic. Mă simţeam ca un gândac sub ocularul microscopului.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat.

— Nu, dimpotrivă, eşti aproape perfectă.

Mi-a prins bărbia cu o mână şi mi-a întors faţa într-o parte.

Inima îmi bubuia. Aş fi vrut să înaintez spre centrul sălii, unde erau mai mulţi oameni.

— Eşti perfectă. Mi-a luat ambele mâini şi a examinat dosul palmelor. Nicio cicatrice, aluniţă sau tăietură. A revenit cu privirea la chipul meu. Nici măcar amintirea vreunui coş.

Buza de jos i s-a răsfrânt.

S-a apropiat încă şi mai mult; era atât de aproape, încât îi puteam simţi în respiraţie o urmă de fum amar de trabuc.

— Ştiu ce eşti.

M-a strâns de braţ.

Am încercat să mă desprind, dar strânsoarea era prea puternică.

— De ce te afli aici? Te-a trimis Tinnenbaum?

— Nu.

M-am zbătut să mă eliberez.

— Cine mai este aici?

— Nimeni, doar eu.

— Vreau să pleci imediat. Şi să te ţii departe de nepotul meu. M-a zgâlţâit cu putere. Ce fel de femeie eşti?

— Nu înţelegeţi. Trebuie să vă spun ceva important.

— Nimic din ce mi-ai putea spune n-ar schimba ceva.

Venele de la tâmple i se umflaseră şi aduceau cu nişte viermi care-i unduiau pe sub piele.

Puţine persoane erau îndeajuns de aproape de locul unde ne aflam, într-un colţ al sălii, pentru a ne observa. O Enderă s-a apropiat cu pas hotărât prin mulţime. Îi ştiam chipul de undeva.

— Domnule senator, a spus ea, aceasta este fata care a venit la cabinetul dumneavoastră.

Acolo o văzusem, aşadar. Grozav!

O însoţea altă Enderă elegantă. Am bănuit că era bunica lui Blake. Cea pe care el n-o plăcea.

— Clifford, a rostit ea cu o privire de avertisment. Nu!

L-a prins de mână.

Când l-a tras în felul acela, Harrison mi-a dat drumul. A prins-o de cot pe Endera din cabinet şi s-au îndepărtat împreună.

— Scuză-ne, a spus bunica lui Blake şi i-a urmat.

După plecarea lor, am avut impresia că sala se strângea în jurul meu. Am privit sfidător către toţi ochii care mă cercetau şi mi-am frecat braţul care-mi pulsa. Inima îmi răsuna în urechi.

Ai văzut? Ai văzut ce fire violentă are? Faci o mare greşeală să te-ncrezi în el.

Văzusem. Şi simţisem. Am fost însă smulsă din gânduri, când nişte mâini m-au prins şi m-au tras de braţe. Am fost convinsă că erau agenţii de pază.

— Dă-mi drumul, m-am zbătut încercând să mă eliberez.

— Potoleşte-te, Callie, sunt eu, Briona.

Erau cei trei chiriaşi pe care-i cunoscusem în Clubul Rune şi cu care mersesem pe pod. Briona, Lee şi Raj, ambii în costume negre cu cravate. Toţi trei încercau să mă escorteze spre ieşire.

Dar nu puteam pleca. Nu încă.

— Staţi, am zis.

Enderii se holbau la noi. Briona şi băieţii mi-au dat drumul, însă m-au încercuit, păzindu-mă ca pe un animal în ţarc.

— Nu poţi să rămâi aici, scumpo, a vorbit Raj cu glas scăzut.

— Senatorul Harrison a cerut să fii evacuată, a continuat Lee.

Briona şi-a apropiat buzele de urechile mele.

— Ştie că eşti o chiriaşă.

— Trebuie să ieşim toţi, a zis Raj. El vorbeşte chiar acum cu personalul de pază.

— Dar o să mă caute Blake.

Mi-am descheiat brăţara veche de la mână.

— Ce faci? a şuierat Briona. Trebuie să ieşim de-aici.

— Trebuie să-i restitui astea lui Blake.

Mi-am scos cerceii.

— O să i le dau eu, a spus Lee şi a luat bijuteriile.

— Nu-i timp, i s-a adresat Briona.

— Nu-l putem lăsa pe senator s-o prindă cu nepotul lui — o să-l apuce pandaliile. O să mă mişc repede.

Lee a pus bijuteriile în buzunar.

— Te rog să fii atent cu ele, i-am zis. Sunt moştenire de familie.

— Pentru nişte seniori ca noi, a comentat Raj, ce nu este moştenire?

— Nu-ţi face griji, mi-a spus Lee. Acum patruzeci de ani am fost bancher. Mă pricep să umblu cu lucrurile de valoare.

S-a răsucit şi a dispărut, strecurându-se prin mulţime. Briona şi-a trecut braţul pe după al meu.

— Haide, dulceaţă, să ne grăbim.

Raj m-a prins de celălalt braţ. Agenţii de pază ne-au cercetat atent, murmurând între ei.

— Grăbeşte-te, a zis Briona.

Am părăsit sala prin una dintre numeroasele ieşiri şi am cotit la stânga, iuţind pasul către scara monumentală, care cobora pe lângă un perete din oglinzi. Şi alţii plecau, aşa că ne-am amestecat printre ei. În puhoiul de lume, tocul mi s-a răsucit pe o treaptă şi pantoful stâng mi-a zburat din picior.

— Pantoful meu!

M-am întors şi l-am zărit în urmă.

Raj m-a susţinut energic, ca să nu mă dezechilibrez.

— Nu te-opri!

Am urmărit privirea Brionei şi m-am uitat în sus. Agenţi de pază se aplecau peste balustrada de deasupra, cercetând mulţimea.

— Repede! a spus ea.

Am alergat peste pardoseala din marmură a holului de la intrare, şchiopătând cu un singur pantof. La ultima ieşire, a trebuit să ne despărţim, pentru a putea trece prin uşa îngustă. Briona a trecut în faţa mea, iar Raj m-a urmat

imediat, împingându-mă întruna. Când am ieşit în piaţetă, mi-am scos şi celălalt pantof. Briona m-a apucat de mână şi am fugit pe lângă fântână, spre stradă.

— Unde mergem? am strigat.

— Acolo! a arătat ea un SUV argintiu care aştepta lângă trotuar. Nu te opri!

Am privit îndărăt şi am zărit oameni, agenţi de pază, care alergau după noi. Briona şi cu mine am sărit pe bancheta din spate; Raj a suit în faţă. Lee era deja înăuntru, la volan.

— Cum ai ajuns înaintea noastră? a gâfâit Briona.

— Pe-o ieşire laterală, a răspuns el.

Pe când centura de siguranţă mi se fixa zumzăind în jurul corpului, am privit afară prin geamurile fumurii şi am văzut câţiva agenţi de pază în uniforme şi alţii în haine civile încetinind, înţelegând că ajunseseră prea târziu. După care l-am zărit pe el — pe Blake — alergând în urma lor, singur.

Am dat să cobor geamul, ca să-i strig ceva, dar Briona a întins braţul şi m-a oprit.

— Nu.

Lee a acţionat închiderea generală, iar geamurile şi portierele s-au blocat cu un ţăcănit sonor.

Aş fi vrut să spun ceva, sau măcar să flutur din mână în semn de rămas-bun, însă Blake nu mă putea vedea prin geamurile fumurii. Tot ce puteam face era să-l privesc cum scruta cu ochii maşina, căutând, dar negăsind nimic. O dezamăgire profundă i-a invadat chipul când maşina noastră a demarat în trombă.

Abia după ce ne depărtaserăm puţin, am observat că ţinea ceva în mână.

Pantoful meu.

avea să se înzdrăvenească treptat. Dintotdeauna îmi imaginasem că Michael ni se va alătura, dar poate că n-avea s-o mai facă acum, când el şi Florina erau apropiaţi. Nu mi se părea cinstit. Eu plecasem ca să câştig bani, Michael şi cu mine nu beneficiaserăm de şansa de a vedea cum putea evolua relaţia noastră.

Deoarece îl pierdusem pe Blake probabil pentru totdeauna, era imposibil să accept ideea de a-l pierde şi pe Michael.

I-am dat Florinei suficienţi bani pentru trei nopţi în hotel şi pentru room-service. Am strecurat nişte bani şi în geanta de voiaj a lui Tyler. El voia să mai zăbovesc, dar ştiam prea bine că timpul trecea şi Helena avea nevoie de ajutorul meu. Am reuşit să plec fără ca Tyler să facă o scenă, după ce a adormit îmbuibat de raidul prin minibar.

Pe când aşteptam să-mi fie adusă maşina în faţa hotelului, Helena mi-a revenit în minte şi am planificat următoarea noastră acţiune.

Vreau să te duci să vorbeşti cu o fată care ar putea avea informaţii despre Emma.

— Unde locuieşte?

Într-un loc unde n-o să vrei să mergi.

Mintea mi-a examinat o listă de locuri neplăcute. Un cartier periculos? În prezent toate erau periculoase. Helena nu avea să mă trimită în niciun caz la banca de corpuri; până acum mă implorase să nu merg acolo.

— Mă predau. Care-i locul ăla?

Instituţia 37.

Am simţit cum mi se taie respiraţia. M-am rezemat cu spatele de perete.

— N-aş putea mai bine să merg în... iad?

Mi-a surâs în oglinda retrovizoare.

N-am izbutit să-i răspund în acelaşi fel. M-am întors către geam, cu gândurile tot la Blake.

După ce am ajuns pe autostradă fără să fi auzit nicio sirenă în urma noastră, toţi au suspinat la unison şi s-au destins.

— Şi-acum, încotro? a întrebat Raj.

Întreabă-i de Emma.

Fusese Helena. Ştiam că era furioasă că nu-l omorâsem pe Harrison. Poate c-o puteam ajuta să afle ceva despre nepoata ei.

— Raj, ai întâlnit vreodată o chiriaşă cu numele Emma?

— Adică numele donorului era Emma?

— Da.

— Nu cred.

— Mai ţii minte ultima dată când m-ai întrebat asta? Briona s-a întors spre mine, dar a vorbit suficient de tare ca să fie auzită şi de cei doi. Ţi-am zis că băieţii n-o cunosc.

— Eşti sigur? l-am întrebat pe Raj. Blondă... înaltă... Uite, am fotografia ei.

Am scos telefonul şi i-am arătat-o.

— Mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc, a zis el, dar răspunsul este „nu".

— Lee?

Am ridicat telefonul.

El s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a clătinat din cap.

— Măcar am încercat, am zis mai mult pentru Helena.

Mulţumesc.

A sunat sinceră, însă dezamăgită.

Am mers o vreme pe centura oraşului. Mi s-a părut ciudat că nu m-au întrebat de ce mă interesa soarta Emmei.

Briona şi-a dus degetele la tâmple şi a gemut.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— De o vreme am nişte migrene îngrozitoare. Până acum n-am mai păţit aşa ceva. Cred că provin de la cipul implantat în corpul donoarei. A încetat să se mai maseze şi şi-a lăsat capul pe spate. Tu ai avut aşa ceva?

— Nu, am minţit. N-am niciun fel de probleme.

Am apreciat că sosise momentul să pun capăt serii şi i-am rugat să mă lase pe strada lui Madison.

— Noapte bună.

Am coborât, iar ei au dispărut în noapte.

M-am uitat la reşedinţa lui Madison. Mă simţeam prea obosită ca să intru şi să dau ochii cu ea. Când plecasem de aici, după ce-l sunasem pe Blake, mă furişasem pur şi simplu pe o uşă lăturalnică. Nu fusese gestul cel mai frumos, dar fusesem extrem de grăbită.

M-am întors şi m-am îndreptat spre maşina mea.

***

După ce am ajuns acasă, m-am întins pe patul Helenei şi am privit baldachinul din mătase, gândindu-mă la complicaţiile în care intrasem. Blake era în avionul spre Washington, iar bunicul lui îi povestea că de fapt eram o bătrână care închiriase corpul unei adolescente.

N-avea să dorească să mă mai vadă niciodată. Şi cine l-ar fi putut învinovăţi? Chiar dacă ar fi ştiut povestea adevărată, aceea că, de fapt, la interior mă aflam eu însămi, m-ar fi putut oare ierta fiindcă îl minţisem şi pretextasem că eram bogată, când în tot acel timp nu eram decât un copil al străzii?

Am strâns cearşaful în pumni. Intrasem în toată porcăria asta din simplul motiv că încercasem să-i asigur o viață decentă lui Tyler.

Tyler...

Ce puteam să-i mai asigur dacă Helena avusese dreptate în privința băncii de corpuri? Probabil că nu aveam să mai văd niciun ban de la ei, pe când Helena se oferise să-mi plătească mai mult şi să-mi asigure o casă.

Dacă îl asasinam pe Harrison...

Îmi iubeam fratele şi doream să-l văd sănătos, într-un loc sigur şi cald. Însă cuvântul „crimă" nici măcar nu făcea parte din vocabularul meu, ca să nu mai amintesc faptul că Harrison era bunicul lui Blake şi un senator. Eu eram o Starteră, nu o ucigaşă. Nu ştiam ce să mai cred despre Helena. Câte din spusele ei erau adevărate? Înțelegeam că suferea din cauza pierderii Emmei, dar foarte mulți copii dispăreau în prezent. Unii îşi pierdeau viața. Oare era numai vina băncii de corpuri?

Deşi Harrison menționase numele lui Tinnenbaum...

M-am ridicat în capul oaselor. Senatorul fusese neliniştit la gândul că Tinnenbaum mă trimisese acolo. Dacă Helena avea dreptate şi Harrison intenționa să discute cu preşedintele despre un acord între banca de corpuri şi guvern, de ce l-ar fi neliniştit posibilitatea ca eu să fi fost trimisă de Tinnenbaum? Ce aş fi putut face? Să anulez înțelegerea?

Callie?

M-am încordat. Glasul Helenei mă luase prin surprindere. De când sosisem acasă, nu-mi adresase niciun cuvânt.

— Ce-i?

Care a fost motivul pentru care te-ai dus la Destinații Splendide?

— Fratele meu este bolnav.

Îmi pare rău. A făcut o pauză. *Şi nu ai bunici.*

— Nu.

Aşadar lui ai vrut să-i trimiți banii atunci. Prin intermediul prietenului tău.

— Da, exact.

L-am putea aduce aici, însă n-ar fi înțelept. Voi face totuşi ceva pentru tine.

Am aşteptat, plină de nerăbdare.

Du-te la măsuța mea de toaletă şi deschide sertarul cel mai de jos.

Am coborât din pat şi m-am dus la măsuța de epocă. Am tras sertarul indicat.

Caută dedesubtul lui.

Am pipăit acolo şi am simțit un pachețel lipit cu bandă adezivă. L-am scos şi am văzut că era un plic.

Deschide-l.

Era plin cu bani. Am simțit cum încep să-mi furnice brațele.

Deocamdată asigură-i fratelui tău un loc unde să stea. O cameră la hotel.

— Minorii nu pot face asta.

O să-ți spun unde să te duci şi cu cine să vorbeşti.

— Nu mă pot duce la Tyler. Banca de corpuri îi ştie adresa. Dacă mă urmăresc şi văd că m-am dus acolo, vor spune că am încălcat contractul.

Există o soluție şi pentru asta. Deschide sertarul cel mai de sus şi caută o cutie albastră.

Am scos o cutiuță albastră şi am deschis-o. La interior se găsea un pandantiv: un cerc cu o piatră verde-albastru.

— E frumos.

Este un dispozitiv pentru blocarea recepției, care bruiază semnalul, însă nu funcționează întotdeauna perfect.

Am dat să-l pun la gât.

Nu încă. Va trebui să limitezi timpul cât îl porți, altfel cei din Destinații Splendide și-ar putea da seama că sunt bruiați.

— Cine l-a construit?

Tehnicianul meu. După ce voi părăsi Destinații Splendide, o să-ți fac cunoștință cu el.

Totul are însă un preț.

— De ce faci asta?

Am nevoie în continuare de ajutorul tău. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu Emma. Dacă pot afla asta, s-ar putea să capăt dovada necesară pentru a închide locul acela oribil. Iar înțelegerea noastră rămâne valabilă.

— Cum am putea noi face așa ceva? Chiar dacă am afla ce s-a întâmplat cu Emma?

Acum avem un avantaj. Nimeni nu știe că pot vorbi cu tine. Suntem două creiere într-un singur corp.

Părea mult diferită acum, calmă și cu idei bune. Tonul agitat, aproape frenetic, îi dispăruse după ce renunțase la planul de asasinare.

Odihnește-te acum. Vom începe mâine-dimineață.

Am pus colierul pe măsuța de toaletă și m-am întins în patul mare și moale. Somnul întârzia totuși să sosească. Mintea îmi era plină cu imagini ale lui Tyler într-o cameră de hotel, cu pat adevărat, încălzire și room-service.

Am stins veioza și razele lunii s-au proiectat albastru-argintii în dormitor.

— Helena, tu ce vezi când visez eu?

Nimic.

Cel puțin visurile și gândurile continuau să-mi aparțină în exclusivitate. Am tăcut pentru câteva secunde.

Callie, cum era mama ta?

Mama... Mi-am reamintit fața ei surâzătoare. Nu știam ce să-i spun Helenei despre ea... erau atât de multe.

Semăna cu tine?

— Nu. Era unul dintre oamenii aceia pe care toți îi plac instantaneu.

Pun prinsoare că și pe tine te plac oamenii.

— Nu în felul în care o plăceau pe ea. Toți o tratau ca pe o soră de mult pierdută. Își găsea locul practic peste tot. Într-un an a făcut parte din echipa de tir cu arcul pentru olimpiadă. O frântură de amintire din copilărie mi-a fulgerat prin minte. Când eram bolnavă, îmi gătea macaroane cu brânză.

Ciudat, ce chestii îți poți aminti.

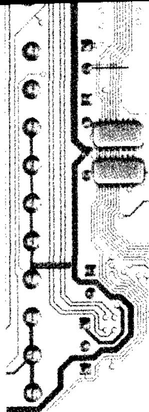
— Emma cum era?

Emma era încăpățânată și dârză. Poate că așa sunt toți adolescenții de șaisprezece ani, dar ea era foarte neascultătoare. Știa ce dorea. Mi-a fost tare greu să încerc s-o cresc după război. Nu-i puteam fi nici mamă, nici tată, iar ea clocotea din cauza asta. Cine ar fi putut s-o acuze? Într-o oarecare măsură, tu-mi reamintești de ea.

Helena nu mai părea nici măcar pe jumătate la fel de nebună ca înainte.

Am simțit cum pleoapele mi se închid. Eram epuizată.

Noapte bună, Callie.



Capitolul 16

Am oprit pe strada laterală de lângă clădirea lui Michael şi am scanat zona, uitându-mă după renegaţi. Părea pustiu, dar puteau fi ascunşi în intrândurile uşilor. Am luat pachetul cu alimente, sticlele cu apă şi medicamentele pe care le adusesem şi am coborât repede. Speram că pandantivul Helenei va funcţiona cu adevărat şi va împiedica Destinaţii Splendide să mă urmărească.

Am pătruns în holul de la intrare. Oare Michael şi Tyler mai erau aici? Când trăieşti pe stradă, de multe ori trebuie să-ţi părăseşti locul în care te-ai aciuat. Am înaintat în vârful picioarelor spre cabina portarului, ca să mă asigur că acolo nu se ascundea cineva, gata să mă atace.

Nu era nimeni. Pustiu peste tot. M-am întors la treptele din mijlocul holului.

Pe când suiam scara fără ferestre, mi-am dat seama că nu mai aveam branterna. Era prea beznă ca să disting ceva. Cum putusem uita atât de repede în ce fel se trăia aici? Am înaintat pe palier, pipăind în stânga şi în dreapta. Apoi mi-am amintit că aveam telefonul Helenei. L-am scos din poşetă şi l-am utilizat pentru a-mi lumina drumul. Când am ajuns în capăt, mi-am examinat

opţiunile. Încăperea lor era oare în stânga? M-am întors şi am pornit pe coridorul lung.

Un individ lăţos şi nepieptănat s-a ivit pe neaşteptate din intrândul unei uşi, ţinând o bară de metal în mâini. Am simţit că mi se opreşte inima în piept, după care mi-am dat seama că era la fel de surprins de aspectul meu curat pe cât eram eu de părul lui vâlvoi. În clădirile întunecate în care se adăpostesc ilegal copiii străzii nu vezi persoane curate şi frumos îmbrăcate.

— Sunt o pretenară, am spus. Am venit să-i văd pe Tyler şi Michael.

A arătat în tăcere către capătul coridorului.

— Mulţumesc.

Ultima dată fusesem aici cu aproape două săptămâni în urmă, când Tinnenbaum îi îngăduise lui Rodney să mă escorteze. Aveam impresia că de atunci trecuse o viaţă. Când am intrat, am văzut că făcuseră schimbări. Mutaseră mobilierul şi adunaseră mai multe obiecte personale. Locul degaja un aer mai intim. Pe masă era întinsă o ţesătură galbenă, pe care stătea un borcan cu flori acrilice. Alte pânze galbene erau fixate peste ferestre, astfel încât încăperea avea o strălucire aurie, stinsă.

— Tyler? am strigat.

Am ocolit fortăreaţa. Stătea aşezat, iar o fată era aplecată peste el. Am dat drumul rucsacului din mâini.

— Ce faci acolo? am spus.

Tonul îmi era acuzator. În mod deliberat.

Fata a întors capul spre mine.

— Îi dădeam să bea apă. Ai vreo problemă cu asta?

Am recunoscut-o. Florina. Fata pe care Michael mi-o prezentase când mă întorceam la banca de corpuri. Părea gata să arunce cu cana în mine, dar Tyler mi-a rostit

numele. Am alergat şi am căzut în genunchi în faţa lui, cuprinzându-l în braţe şi strângându-l cu putere.

— Mi-ai lipsit tare mult, am şoptit, mângâindu-i părul moale.

— Te-ai întors, a zis el. În sfârşit n-o să mai pleci.

M-am îndepărtat puţin, ca să-l pot privi sincer în ochi.

— Mi-aş dori asta.

— Nu vreau să mai pleci. Aşa ai promis data trecută.

— Ştiu, Ty, dar acum aproape c-am terminat.

Florina s-a uitat la el.

— Poţi să mai ai niţică răbdare, nu-i aşa, campionule?

De ce se băga în discuţia noastră?

— Ea este Florina, a indicat Tyler din cap.

Am privit-o.

— Ne-am mai întâlnit, data trecută, când plecam. Unde-i Michael?

— Nu-s sigură.

A fixat podeaua cu ochii.

Am simţit începutul unui nod în stomac. L-am ignorat însă, fiindcă Tyler era aici şi se juca, împletindu-mi degetele.

— Am o surpriză pentru tine, i-am spus.

— Ce este? a întrebat.

— Dac-o să-ţi spun, n-o să mai fie surpriză.

El a oftat.

— Cum te simţi?

I-am îndepărtat părul de pe frunte, ca să-i pot vedea ochii căprui. Părea palid, totuşi era greu de precizat în lumina gălbuie şi slabă.

— Am avut nişte zile destul de grele, a zis Florina.

Aşadar ea îl îngrijise de o vreme.

— Acum te simţi bine? l-am întrebat.

A încuviinţat şi m-a ciupit de braţ.

— Te-ai îngrăşat.

A tras de pandantivul Helenei, pe care-l purtam la gât.

— Nu, nu-l atinge pe ăsta. Uite, ţi-am adus mâncărurile tale preferate. Am ridicat din sprâncene spre Florina. De cât timp lipseşte Michael?

— Azi-noapte n-a venit acasă, a zis Tyler.

Aşa ceva nu-i stătea în obicei lui Michael. Nu doream să pun întrebarea evidentă în faţa lui Tyler, dar eu şi Florina am schimbat priviri. Îl ridicaseră oare şerifii?

— Am avut o mică ceartă, a spus ea, şi Michael a plecat furios.

— Atunci poate că se răcoreşte pe undeva.

Posibilităţile erau nenumărate. Poate că se întâlnise cu vreo cunoştinţă, poate că fusese bătut şi zăcea într-o fundătură. Poate că...

— De ce v-aţi certat?

— Nimic important.

— Atunci de ce nu te-ai dus după el? am întrebat-o. Nu l-ai căutat deloc?

A clătinat din cap, după care a făcut semn din bărbie către Tyler. Am înţeles că n-ar fi putut să plece în căutarea lui Michael, fiindcă Tyler ar fi rămas singur. M-am simţit ca o idioată fiindcă fusesem atât de rece faţă de ea până acum.

— Îţi sunt recunoscătoare că ai fost aici şi l-ai îngrijit pe fratele meu, am zis. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Florina l-a mângâiat pe păr.

— Bineînţeles. Noi suntem acum prieteni vechi, nu-i aşa, Tyler?

— Jucăm fel de fel de jocuri, a spus el.
— Pun prinsoare că ea te bate, am zis.
— Nici vorbă. Eu o bat.

***

După ce Tyler şi Florina au mâncat din brânza, fructele şi sendvişurile pe care le adusesem, Florina şi cu mine ne-am aşezat pe trepte ca să discutăm între patru ochi. Din poziţia aceea puteam vedea dacă cineva intra în clădire, aşa că nu aveam griji că-l lăsasem singur pe Tyler. Iar pretenarul cel lăţos de la etajul nostru asigura o protecţie suplimentară.

— Săptămâna trecută, Tyler a avut febră, a zis Florina. Am reuşit să facem rost de analgezice pentru copii — Michael avea nişte bani puşi deoparte.

Era vorba probabil despre banii pe care-i dădusem lui Blake să-i aducă.

— Dar tot nu i-a fost bine. I-am schimbat întruna cârpele ude de pe frunte, fiindcă se înfierbântau parcă instantaneu.

Mi-am lăsat capul în palme.

— Îl scot de aici chiar în seara asta.

Florina s-a îndreptat.

— Serios? Unde mergeţi?
— La un hotel. O să vii şi tu.
— Parcă ziceai că încă n-ai terminat. De unde o să iei bani?
— Am căpătat un avans. (Cumva, spuneam adevărul.) Când se va-ntoarce, Michael vi se va putea alătura.

Asta i-a adus un zâmbet pe faţă.

— O să-i las un mesaj.

Părea ca şi cum ei doi ar fi fost mai mult decât simpli prieteni. Eu lipsisem aproape trei săptămâni. Multe se pot întâmpla în timpul respectiv... de pildă, Blake şi cu mine. Am simţit un fior. Eram uşor geloasă, însă ştiam că nu aveam niciun drept.

Ne-am întors înăuntru şi am strâns lucrurile cele mai importante. Tyler se simţea brusc plin de energie, atât pentru că mâncase, cât şi datorită prezenţei mele, aşa încât ne-a ajutat. A ales obiectele la care ţinea cel mai mult şi le-a pus într-o geantă de voiaj.

— Unde mergem? a întrebat el.
— Într-un loc frumos, unde o să ai un pat mare şi pufos, un display gonflabil şi ciocolată caldă după pofta inimii.
— Vorbeşti serios? Ochii i s-au deschis larg. Chiar aşa? Cât timp putem sta acolo?
— Nu ştiu sigur. Depinde.
— De ce anume depinde?
— De cât de cuminte o să fii.

M-am apropiat de el şi l-am gâdilat, până s-a chircit de râs şi m-a implorat să mă opresc.

— Luăm şi sticlele pentru apă? m-a întrebat Florina.

Am clătinat din cap. Ea şi-a arcuit sprâncenele.

— Sigur?
— Bine, pentru orice eventualitate.

Am împachetat amândouă în tăcere, examinând puţinele bunuri. Florina a rămas câteva clipe cu mâinile în şolduri, întrebându-se fără doar şi poate dacă amintirile meritau greutatea aceea. După aceea a ridicat ceva care-mi atrăsese atenţia. Era un portret al ei, lipit cu bandă adezivă pe carton.

Ştiam cine-l desenase.

M-am întors cu spatele înainte ca ea să fi putut observa ceva. Pentru un moment încremenisem, dar apoi m-am smuls din prăbuşirea în abisul autocompătimirii. Refuzam să merg în locul acela.

Am coborât toţi trei cu bagajele. Doi Starteri tineri erau rezemaţi de maşină. Le-am făcut semn să plece, am privit în jur ca să mă asigur că nu mai era nimeni în preajmă, după care am deschis portbagajul.

— O maşină? a ţipat Tyler.

Mi-am dus degetul la buze. Doream să plec de aici fără să fiu nevoită să fug din faţa nepretenarilor. Venisem cu maşina Emmei, care bătea cel mai puţin la ochi.

— De unde o ai? a întrebat Florina.

— Chiar poţi s-o conduci? a întrebat Tyler.

Am închis portbagajul şi i-am zorit înăuntru.

— Mi-au împrumutat-o de la serviciu, am zis după ce am blocat portierele.

— Uau, e *cool* de tot! a zis Tyler.

Pe când centurile de siguranţă le zumzăiau peste umeri, amândoi au exclamat apreciativ în privinţa interiorului. Deşi era automobilul cel mai puţin ostentativ al Helenei, avea dotări ultramoderne. De pe bancheta din spate, Tyler a apăsat toate butoanele la care putea ajunge.

— Ce face ăsta? a întrebat, apăsând un buton de pe portieră.

— În mod normal, ar deschide portiera, dar l-am blocat pentru copii, am răspuns, privindu-l în oglinda retrovizoare. Pentru că-i clar că avem un copil la bord.

I-am scos limba şi el mi-a răspuns în acelaşi fel.

— Maimuţică, am spus.

— Ba tu eşti maimuţică, a replicat el.

Am răsucit cheia în contact şi am pornit motorul.

— Ia uite! a exclamat Tyler. Maimuţica şofează!

***

La hotel, Tyler şi Florina s-au holbat la recepţia luxoasă şi aranjamentul floral gigantic. Helena nu ne minţise, ci ne dusese la un hotel de prima mână. Recepţionerul ne-a privit încruntat: trei minori, dintre care o fată aparent bogată, însoţită de doi derbedei cu bagaje mizerabile. Am cerut să vorbesc însă cu managera hotelului, o cunoştinţă a Helenei, şi totul a mers ca pe roate. I-am arătat ID-ul meu cu numele „Callie Winterhill" şi i-am explicat că eram nepoata Helenei. A fost încântată să-mi ia banii cash şi ne-a dat o cameră la etajul al paisprezecelea.

Când am deschis uşa, Tyler a rămas cu gura căscată. Trecuse mult de când nu mai fusese într-o încăpere atât de luxoasă. Era uriaşă, cu două paturi duble şi o canapea extensibilă, care se putea transforma în al treilea pat.

— Michael poate să doarmă pe canapea, a zis Tyler, pentru că tot nu-i aici ca să-şi aleagă un pat.

Florina şi cu mine am schimbat priviri.

— Dacă apare..., a murmurat ea.

Tyler s-a repezit la un bol cu alune de pe masă.

— Alune!

— Şi nu numai atât, am zis eu. Ia uită-te aici!

Am deschis minibarul.

— Uau! a exclamat el şi a înhăţat o Supertrufă.

Florina s-a apropiat şi i-am întins o pungă de chipsuri şi o sticluţă de apă minerală. A băut apa şi s-a apucat de chipsuri.

— Eu îmi aleg patul de la fereastră, a anunţat Tyler mestecând bomboana.

L-am ținut în loc.

— Ușurel, băiețaș. Mai întâi facem baie.

— Cu bule! a zis el.

După ce s-a îmbăiat, Florina și-a făcut duș pe îndelete. Tyler arăta atât de slăbănog în lenjeria de corp, încât m-a speriat. Am dat la o parte pilota albă și curată, apoi l-am învelit cu grijă.

— I-așa moale că parcă plutesc pe-un nor care-o să mă ridice, a spus el.

— Ba o să rămâi aici, i-am replicat și l-am strâns ușor de nas.

Vederea căpșorului lui pe pernele acelea mi-a readus amintiri din copilăria noastră, în propriile noastre camere, în propriile noastre paturi, cu veioze cu abajururi desenate cu cowboy, animăluțe din pluș și părinți care veneau să ne sărute înainte de culcare.

Era o lume pe care eu o părăsisem demult, dar poate că Tyler mai avea o șansă să revină acolo. Am simțit un gol în inimă. Nu mi-am putut stăvili lacrimile care au urmat.

— Haide, Callie... E frumos aici!

M-a prins de mână și i-am simțit toate oscioarele prin piele.

— Foarte frumos, am încuviințat.

***

Plecarea a fost mai grea decât mă așteptasem. Speram să-l revăd pe Tyler cât mai curând. Iar după aceea să nu mai plec. Dacă Helena își ținea făgăduiala de a mă plăti și a-mi da o casă, atunci Tyler și cu mine urma să redevenim o familie. Aveam să-i găsesc un medic bun, iar el

A înălțat din umeri și s-a așezat pe canapea.

— Habar n-am. Majoritatea sunt ca tine... abonați Silver, nu?

— Da, am încuviințat, Silver.

— Șșș! Și-a strâns un picior sub ea și a fluturat din mână. Începe.

Tinnenbaum a apărut în cadru venind din stânga, afișând postura unui prezentator-moderator TV. După câteva clipe, din partea dreaptă a cadrului a apărut Doris, surâzând radios.

— Salut, prieteni, a rostit Tinnenbaum către obiectivul videocamerei. Vă mulțumesc că ne lăsați să intrăm în casele voastre.

— Suntem încântați că ne aflăm aici, a completat Doris.

— Acesta este un anunț special exclusiv pentru abonații noștri Titanium Premium, privat și confidențial, a zis Tinnenbaum.

— De aceea, dacă alături de voi se mai află și altcineva, poate că veți dori să urmăriți anunțul acesta mai târziu, a spus Doris.

Madison și cu mine am schimbat priviri. Părea să fie ceva important.

Tinnenbaum și Doris și-au zâmbit reciproc și s-au oprit, așteptându-i pe cei care doreau să oprească programul. După aceea Tinnenbaum a încuviințat scurt spre cineva din afara obiectivului videocamerei, semnalându-i să continue.

— Avem o surpriză specială pentru voi, a anunțat el. Directorul Destinațiilor Splendide se află aici pentru a face un anunț important.

Madison s-a îndreptat de spate.

— Nu l-am văzut niciodată până acum.

Ştiu, instituţiile sunt teribile — practic adevărate închisori. Eu am vizitat multe, în căutarea Emmei. Aşa am aflat despre fata aceasta, Sara, care ştie ceva. Însă în ziua când m-am dus acolo, era plecată la muncă.

— Nu pot. Nu pot să merg acolo. Mă pot întâlni cu ea afară... oriunde. Dar nu acolo.

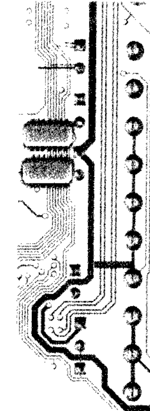
Nu. Dacă am proceda aşa, ea ar fi însoţită în mod obligatoriu de o escortă. Atunci n-ar putea vorbi liber.

Palmele îmi erau umede. Le-am şters pe pantaloni.

N-o să ţi se întâmple nimic. Mai întâi vom merge acasă şi o să iei nişte haine pe care să le donezi. O să şofezi o maşină frumoasă, vei fi bine îmbrăcată şi aranjată. Te vor trata ca pe orice minor bogat şi revendicat.

Acela nu era însă un loc oarecare unde doream să calc, ci coşmarul meu cel mai teribil. Am suspinat.

Nu se va întâmpla absolut nimic, Callie. Trebuie doar să-ţi reaminteşti cine eşti: Callie Winterhill.



Capitolul 17

Stăteam pe trotuarul de peste drum şi priveam porţile Instituţiei 37. Îmi doream să fiu oriunde altundeva pe faţa planetei. Oriunde! Înnebuneam de ciudă când mă gândeam că aş fi putut sta cu fratele meu şi Florina în hotelul elegant.

Callie, de ce ai rămas locului?

— Eşti convinsă că voi fi în siguranţă înăuntru?

Recunoaşte şi tu: în clipa de faţă nu mai eşti în siguranţă nicăieri. Pe de altă parte, acolo vei fi cel mai în siguranţă, fiindcă nu poate ajunge nimeni la tine.

— Foarte liniştitor!

Lăsasem pandantivul acasă. Helena nu voia să-l folosesc prea mult, temându-se că banca de corpuri va observa că nu-mi mai putea urmări cipul. Am traversat strada, legănând două sacoşe mari cu haine de firmă, dintre care multe încă aveau etichetele de preţ. Proveneau din dulapul Helenei şi erau lucruri noi, cumpărate pentru Emma, dar nepurtate niciodată. Helena nu suporta ideea să doneze haine pe care le purtase nepoata ei, deşi aceasta nu avea să mai revină niciodată.

Instituția era înconjurată de un zid înalt, cenuşiu. M-am oprit la poartă şi m-am adresat gardianului dinăuntru printr-o plasă metalică murdară.

— Mă numesc Callie Winterhill şi am vorbit deja pentru o donație.

Gardianul Ender a examinat o listă, până mi-a găsit numele. A apăsat un buton şi poarta a țăcănit sonor, apoi s-a deschis. Am încremenit locului. Picioarele nu voiau să mi se mai clintească.

Du-te!

Aveam nevoie de imboldul acela. Am inspirat adânc şi am intrat. Poarta s-a închis în urma mea cu un bufnet metalic atât de violent, încât dinții mi-au vibrat dureros. Aleea din fața mea ducea direct la clădirea administrației, cu pereți gri-închis. Înainte de război existaseră internate şcolare publice cu clădiri administrative, însă nu fuseseră atât de înspăimântătoare.

— Minunat, mi-am şoptit în bărbie.

Am pornit pe trotuarul de lângă alee. Mi-am încetinit paşii, negrăbindu-mă deloc.

Nu merge până la capăt. Aici faci la dreapta.

Uşurată, am urmat instrucțiunile Helenei, îndreptându-mă către clădirile dormitoarelor, care aveau gratii la toate ferestrele.

— Dar nu voi fi aşteptată la administrație? am întrebat-o în şoaptă pe Helena.

Ba da. Însă mai întâi trebuie s-o găsim pe Sara. Mi s-a spus că este în primul dormitor. Grăbeşte-te, până nu te opreşte cineva.

Am suit câteva trepte şi am împins uşile grele, deschizându-le. Înăuntru erau două coridoare, care comunicau între ele printr-un hol scurt. M-a învăluit un iz

acru. Vopseaua se cojea de pe pereți şi bucățelele căzute acopereau pardoseala din beton gol.

— Şi-acum? am murmurat.

Mergi pe primul coridor.

Am cotit la dreapta şi am deschis prima uşă. Şaisprezece paturi metalice erau înghesuite într-o încăpere cenuşie. Lângă fiecare pat exista câte o lădiță de lemn fără capac în care se aflau câteva obiecte personale amărâte: o perie de păr tocită, o carte cu copertele uzate. Îmi reaminteau imagini ale dormitoarelor din cazărmi, cu pături kaki triste, ce atârnau la capetele paturilor. Atât doar că aici era şi mai rău, deoarece adolescenții aceştia nu aveau familii la care să revină într-o bună zi.

Tot ce aveau se găsea în lădițele acelea.

— Aici nu-i nimeni.

Mergi mai departe.

Am trecut pe lângă alte dormitoare, toate pustii. Ajunsesem la capătul coridorului şi eram gata să abandonez, când am zărit nişte picioare ieşind de sub un pat.

M-am aplecat. O fată era întinsă pe podea şi încerca să se ascundă.

— Bună, i-am spus.

A încercat să se îndepărteze cu spatele, fără să mă scape din ochi.

— Nu te teme, m-am apropiat de ea. V-am adus nişte haine drăguțe.

M-am ridicat, m-am îndreptat şi am aşteptat.

— Haine? s-a auzit glasul ei de sub pat.

— Nişte haine foarte frumoase. Pantaloni, fuste şi pulovere. Am lăsat jos o sacoşă şi am scos un pulover. Ăsta-i din caşmir roz.

— Caşmir?

S-a târât afară şi s-a ridicat în picioare. Părea în vârstă de doisprezece ani, era frumuşică şi avea strungăreaţă. Uniforma, o cămaşă albă rărită de atâta purtare şi pantaloni negri, îi atârna pe corpul numai piele şi os. Toţi minorii nerevendicaţi erau slabi, totuşi ea nu mai trăia pe stradă. În mod clar, copiii de aici nu erau bine hrăniţi.

Întreab-o cum o cheamă.

I-am întins puloverul. L-a mângâiat ca pe o pisicuţă.

— E moale.

L-a lipit de obraz.

— Este al tău.

— Serios? Chiar vorbeşti serios?

Am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc tare mult.

L-a îmbrăcat.

— Ce părere ai? am întrebat-o.

În loc de răspuns, şi-a pus pumnul drept peste inimă şi l-a cuprins în palma opusă. A lovit după aceea mâinile între ele, simulând bătăile unei inimi.

— Asta-nseamnă că-l iubesc, a zis. Vezi? Sună ca o inimă. Fă şi tu aşa.

Mi-a prins mâinile şi m-a silit s-o imit. M-am simţit ridicol.

— Uite-aşa trebuie să faci, m-a învăţat, ca să semene mai bine cu o bătaie de inimă. Trebuie să-ţi împingi pumnul în mâna cealaltă.

Mi-a forţat mâinile să scoată ritmul *bum-bum*.

— E-n regulă, am priceput. M-am oprit şi i-am îndepărtat palmele. Cum te cheamă?

— Sara.

Pulsul mi s-a iuţit. Helena a scos un icnet pe care doar eu l-am putut auzi.

— De cât timp locuieşti aici? am întrebat-o.

— De aproape un an.

— Unde sunt ceilalţi?

— Azi au plecat la curăţat tufişuri.

S-a aşezat pe marginea patului.

— Şi tu?

A arătat spre propria ei inimă.

— Am o valvă bolnavă.

N-am ştiut ce să spun, decât să îngaim o părere de rău.

— E-n regulă. Nu mă doare şi mă scapă de muncile mai grele. S-a cuprins cu braţele pe după umeri, mângâind puloverul. A fost al tău?

Am clătinat din cap.

— Al unei prietene. Îţi stă bine cu el. Sunt sigură c-o să se bucure că l-ai luat tu.

A zâmbit radios şi a mângâiat din nou mânecile.

— E grozav.

A bătut apoi cu palma pe aşternut, lângă ea. Patul s-a curbat când m-am aşezat. Pătura era aspră şi avea iz de mucegai.

— De ce te ascundeai când am intrat? am întrebat-o.

A strâns din umeri şi a coborât privirea.

— Niciodată nu poţi să ştii ce se-ntâmplă pe-aici.

Am scotocit în poşetă şi am scos o Supertrufă. I-am întins-o. A înălţat sprâncenele.

— Mănânc-o.

Am împins-o mai mult către ea.

A luat-o cu ambele mâini şi a muşcat. M-am întrebat când mâncase ultima dată.

— Sara, am auzit că ai fi putut întâlni o fată pe nume Emma. Arăta cam aşa. Am ridicat spre ea display-ul telefonului cu fotografia Emmei. Ţi-o aminteşti?

Degetele ei mici mi-au luat telefonul şi a examinat imaginea.

— A venit aici ca voluntară acum vreo şase luni. M-a coafat. Era de la o clinică de estetică.

Mi-a înapoiat telefonul.

— Am revăzut-o după vreo două săptămâni. Mi-am rupt încheietura — să nu-ntrebi! — şi a trebuit să-mi facă o scanare. Am văzut-o pe Emma pe stradă, totuşi a fost tare ciudat.

— De ce?

— Nu m-a recunoscut. Am strigat-o „Emma!" şi s-a uitat la mine, însă nu m-a recunoscut. Arăta niţel diferit, mai drăguţă, dar am ştiut că era ea. Purta aceleaşi bijuterii. Cred c-a fost stânjenită. Nu voia să fie văzută cu mine. Şi-a pigulit puloverul. Şi asta după ce petrecuserăm împreună ziua aia frumoasă.

Mi-am dorit enorm să-i spun Sarei că se înşela. Că nu fusese adevărata Emma, ci o chiriaşă Enderă.

— Unde erai când ai văzut-o? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Nu ştiu exact. Nu prea departe, aici, în Beverly Hills.

Mi-am pus telefonul în poşetă.

— Îmi pare rău.

Am rostit cuvintele acelea pentru Helena. Regretam că nu putusem afla mai multe informaţii.

— E-n regulă, a zis Sara şi s-a apropiat mai mult de mine pe pat. Pot să te-ntreb ceva?

— Sigur că da.

— Crezi că sunt frumoasă?

— Bineînţeles. Ai un chip frumos. De ce?

— Săptămâna trecută am aflat că va începe un program special. Va veni un bărbat care-i va lua pe unii dintre noi,

îi va remodela şi le va da slujbe importante. Vom putea câştiga bani. Trebuie să mă aleagă şi pe mine. Vreau tare mult să ies de-aici. Am stat o veşnicie.

— Când? Când se va-ntâmpla asta?

— Nu ştiu. Au spus că mâine vom merge la baie. De obicei facem baie duminica.

O expresie de teamă i-a adumbrit chipul. Ochii i s-au focalizat asupra cuiva aflat înapoia mea şi fata s-a ridicat încet în picioare. M-am întors şi am văzut în uşă o Enderă cu aspect ameninţător. Poate că fusese elegantă cândva, dar acum purta un taior gri sever şi un ZipTaser la şold.

— Ce cauţi aici? m-a întrebat şi a intrat în dormitor.

M-am ridicat şi am arătat sacoşele.

— Am adus o donaţie.

Pe ecusonul ei scria: „Dna Beatty. Şef securitate".

— Toate donaţiile trec pe la director. Nu poţi să te plimbi de colo-colo, azvârlind cadouri ca pe confetti la carnaval. A ridicat ambele sacoşe. N-ar cauza decât invidie şi bătăi, şi în niciun caz nu avem nevoie de aşa ceva.

Eram naivă dacă speram că nu va observa, însă puloverul pe care-l purta Sara nu era gri sau negru regulamentar, ci roz-aprins. Evident, i-a atras atenţia lui Beatty.

Sara şi-a încrucişat braţele peste piept în încercarea zadarnică de a-l ascunde.

— Scoate-l, a spus Beatty. Imediat.

— Este al meu, ea mi l-a dat.

— Aşa este. Am făcut un pas înainte, trecând în faţa ei. Eu i l-am dat.

Nu te implica, m-a sfătuit Helena.

— Dă-mi-l imediat.

Beatty a lăsat sacoşele din mâini şi m-a ocolit.

A tras puloverul peste capul Sarei şi l-a smucit.

— Nu-l puteți lua, i-al meu... Lacrimile curgeau din ochii înroșiți ai fetei. Este singurul lucru pe care mi l-a dat cineva, nici nu mai știu de când.

Callie, nu mai sta, pleacă imediat de acolo.

— Directorul se ocupă de distribuirea tuturor produselor. Beatty s-a întors către mine: Să mergem împreună să vorbim cu el.

Nu! Orice ai face, nu te duce acolo.

Glasul Helenei mi-a încordat toți mușchii corpului. Beatty mi-a făcut semn din bărbie s-o iau înainte. După aceea a aruncat o privire aspră către Sara, parcă avertizând-o că se va ocupa de ea mai târziu, când nu mai eram eu de față. Am pornit spre ușă, după care m-am oprit. În prag m-am întors și am privit pentru ultima dată trupușorul fragil al Sarei. Firișoare de cașmir roz i se lipiseră de bluza albă, ca un memento trist a ceea ce ar fi putut să fie.

Nu puteam face absolut nimic pentru ea.

Beatty și cu mine am pornit pe coridor. Beatty purta tocuri, dar nu cui, ci masive, care tropăiau ca niște copite de cal. Prin minte mi-a fulgerat ideea nebunească de a mă întoarce repede și a-i trage Sarei un pumn în față. Poate că cei de la banca de corpuri n-ar mai fi ales-o dacă avea un ochi învinețit sau nasul spart.

Era oribil că se ajunsese la așa ceva. Am ieșit din clădire și am coborât treptele, fără să-mi pot scoate din minte chipul Sarei. Era pur și simplu o versiune mai tânără a mea — așa cum fusesem în ultimul an. O orfană disperată, flămândă, care se repezea după orice firimituri, la mila unui sistem căruia îi păsa mai puțin de minorii nerevendicați decât de câinii vagabonzi.

Când am ajuns la intrarea clădirii principale, Helena mi-a vorbit.

Mergi la stânga. Ieși pur și simplu, ca și cum tu ai fi stăpâna locului.

Am făcut așa cum mi-a spus. Tropăitul lui Beatty s-a oprit.

— Domnișoară, biroul directorului este pe-acolo.

A arătat spre dreapta. Glasul îi era atât de ascuțit, încât mi-a rănit urechile.

— Știu. Dar nu mă simt bine. Plec.

— Avem un medic aici. Unul bun. O să-l chem.

— Nu, mulțumesc.

Beatty a pufăit și buzele i s-au răsfrânt într-un rictus. Eu însă am continuat să merg către poarta principală, ținând capul sus, fără să privesc înapoi. Învățasem cum se comportau aristocrații.

Când am ajuns la poartă, gardianul s-a uitat la mine din interiorul cuștii lui micuțe. Am privit fix poarta, așteptând să se deschidă. Nu s-a deschis.

Telefonul a sunat și el a răspuns. Aici totul era tehnologie veche.

Gardianul m-a pironit cu ochii, după care a pus receptorul în furcă. Mi-a făcut semn să mă apropii. Am făcut un pas spre plasa din sârmă.

— O zi plăcută, mi-a spus. Pe curând.

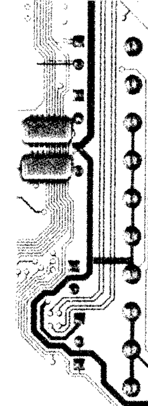
Poarta s-a deschis și am avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să n-o iau la fugă. Când am auzit-o închizându-se în urmă, mi-am recăpătat răsuflarea și am traversat strada. Apoi m-am întors în sfârșit și am privit complexul. Clădirea dormitorului era mai înaltă decât zidul și ceva de acolo mi-a atras atenția.

Sara se afla în cadrul unei ferestre. Părea foarte micuță, și flutura din braț către mine. Am înghițit nodul care mi se blocase în gât.

Acum ai văzut cât de rău este înăuntru. Acum ştii.

— Este chiar şi mai rău, n-ai auzit? i-am spus Helenei. Banca de corpuri îi va alege pe cei mai drăguţi dintre ei şi va începe să-i folosească. Trebuie să oprim asta.

În sfârşit. Ai priceput.



Capitolul 18

Am fost de-a dreptul fericită să scap din locul acela oribil. M-am întrebat dacă Helena se aşteptase într-adevăr ca Sara să fi avut vreun indiciu despre moartea Emmei, sau dacă nu fusese decât o minciună pentru a mă determina să intru într-o instituţie.

Înainte de a putea reflecta mai mult în privinţa asta, mi-a sunat telefonul. Am suit în maşină şi am blocat portierele. Madison îmi trimisese un mesaj să-mi iau lucrurile pe care le lăsasem ieri acolo. Helena şi-a dat acceptul să opresc, cu condiţia să nu zăbovesc prea mult. Nu era departe şi în zece minute am ajuns.

Abia păşisem pe terasa din faţă a lui Madison, când ea a deschis uşa.

M-a privit inexpresiv.

— Te cunosc de undeva?

Hopa! În acest corp să fi fost oare altă Enderă?

— Bineînţeles că mă cunoşti. Prietene de degeţele, ai uitat?

Am mişcat iute din degetul mic. Ea şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Să ştii că m-ai fi putut păcăli. Crezusem că aseară ai dispărut într-un norişor de fum.

— Îmi pare rău. Realmente.

— Mi-am imaginat tot felul de lucruri oribile, care implicau accidente, sânge şi amenzi colosale pentru vătămarea corpului închiriat.

— A fost o urgenţă.

— Mi-am dat seama. O urgenţă pe nume Blake. Haide, intră.

Am urmat-o în casă.

— A trebuit să mă întâlnesc cu el la o festivitate de decernare a premiilor, pentru bunicul lui. Totul s-a derulat foarte repede.

Am privit în jurul încăperii, dar nu mi-am zărit geanta de voiaj.

— Pun prinsoare. Ei sunt în Washington acum, ştiai? Ochii lui Madison au scânteiat. Blake este chiar acum la televizor, cu senatorul.

— Acum?

— La ştirile de la ora şase.

Senatorul? Glasul Helenei mi-a răsunat perfect clar în minte. *Vreau să văd.*

Am trecut pe lângă Madison spre sala de jocuri.

Ea m-a urmat.

— Prostuţo, crezuseşi că te-am chemat doar pentru ca să-ţi iei lucrurile? Ştiam c-o să vrei să vezi asta.

În mijlocul sălii de jocuri, senatorul Harrison umplea display-ul gonflabil, mai mare decât în mărime naturală. În prim-plan, sub podiumul lui, era un grup de reporteri, iar pe fundal se vedea Casa Albă.

— Azi, a rostit Harrison în şirul de microfoane din faţa lui, preşedintele Statelor Unite a luat o decizie istorică.

După cum ştiţi, angajarea minorilor este interzisă, în conformitate cu legea protejării angajării seniorilor. Întrucât cetăţenii noştri seniori aveau o speranţă de viaţă mai mare, trebuia să li se garanteze că nu vor fi concediaţi de la locurile de muncă. Aşa s-a luat decizia de a interzice angajarea tuturor tinerilor sub nouăsprezece ani. Apoi a urmat războiul. El s-a încheiat de mai bine de un an şi mulţi dintre noi consideră că este momentul pentru o schimbare. Sunt încântat şi mândru să vă anunţ promulgarea legii privind angajarea tinerilor în circumstanţe speciale, care le va permite unor adolescenţi să lucreze pentru un grup de companii abilitate, selectate cu grijă. În prima etapă ne vom ocupa de minorii instituţionalizaţi şi nerevendicaţi. Cea dintâi companie abilitată va fi Destinaţii Splendide de pe Coasta de Vest. Procedând astfel, vom conferi înţeles vieţilor lipsite de ţel ale multor minori.

Aşadar Helena avusese dreptate. Intraserăm toţi într-un bucluc serios.

În timp ce senatorul îşi termina declaraţia şi începea să răspundă la întrebările reporterilor, obiectivul camerei s-a deplasat şi l-am văzut pe Blake stând lângă el. Imediat inima a început să-mi bată mai repede. Ce ştia despre mine? Oare bunicul lui îi spusese că nu eram ceea ce pretindeam a fi? Şi dacă Harrison făcea afaceri cu Destinaţii Splendide, aflase acum că nu eram o clientă obişnuită, ci o donoare captivă într-o încleştare mintală cu chiriaşa ei?

Oare Blake mă ura? I-am examinat cu atenţie chipul, ca şi cum aş fi putut găsi un răspuns acolo.

Apoi am observat. I-am văzut acul de cravată.

Era ornamentul în formă de balenă de pe pantoful meu. Îl desfăcuse de pe pantoful pe care-l pierdusem în

Music Center şi-l folosea ca ac de cravată. Asta însemna că orice ar fi ştiut — sau n-ar fi ştiut —, nu era furios pe mine.

Probabil că mă plăcea, dacă recursese la gestul acela. Am intrat în spaţiul lui holografic, dar Blake nu mai era acolo, fiind înlocuit de un reporter care rezuma declaraţia senatorului. Era lipsit de importanţă; continuam să păstrez amintirea feţei lui şi a gestului aceluia simbolic.

— Nu-i grozav? a făcut Madison. Destinaţii Splendide va fi prima companie care va angaja adolescenţi. Ei bine, asta este. Cel puţin acum va fi oficial. Poate că nu va mai trebui să fim secretoase.

— Crezi? am întrebat.

Am observat un led albastru care pâlpâia în colţul display-ului gonflabil. Sub el era numărul 67.

— Ce-nseamnă luminiţa aceea? am adăugat.

— TSP. Transmisiune specială privată. De la unul dintre numeroasele servicii la care sunt abonată. O pot urmări şi mai târziu. S-a ridicat şi s-a apropiat de display-ul gonflabil. Şaizeci şi şapte... ia să vedem... asta-i Destinaţii Splendide. Imediat după ce a fost pomenită de Harrison? A strâmbat din nas. Ciudat.

— Nu-i o coincidenţă. Deschide-o.

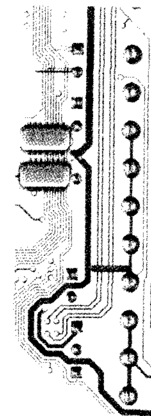
Madison a atins pictograma. O bandă de ştiri a fulgerat peste ecran: *Rămâneţi pe recepţie pentru un anunţ special de la Destinaţii Splendide.*

Ecranul arăta un decor pustiu, cu coloane de marmură pe fundal.

— Cine se mai uită la asta? am întrebat.

— Numai abonaţii Titanium Premium ai Destinaţiilor Splendide.

— Câţi sunteţi?



Capitolul 15

Mi-am lipit palmele de geam şi m-am uitat după Blake, până când a devenit un punctuleţ înceţoşat. Raj şi Briona îl îndemnau pe Lee să gonească mai repede... totuşi agenţii senatorului nu ne urmăreau, aşa că de cine fugeam? De şerifii federali? Oare şi chiriaşii se temeau de şerifi, aşa cum o făceau minorii nerevendicaţi? Mă gândisem că închirierea de corpuri nu era legală, dar presupusesem că banii strecuraţi în mâna cui trebuia puteau rezolva orice.

Se părea că nu era aşa, altfel Briona, Lee şi Raj nu s-ar fi grăbit într-atât să părăsească Music Center.

Briona stătea lângă mine şi mă ţinea cu blândeţe de mână. Am bănuit că era un gest Ender tipic.

— Cum te simţi, Callie?

Ochii ei cafenii mi-au cercetat chipul.

— Sunt bine.

Mi-am desprins uşurel mâna.

Raj şi-a întins braţul pe spătarul scaunului lui Lee şi s-a răsucit spre noi.

— Eşti sigură? Pari cam palidă, a zis el.

— Da, a încuviinţat Lee, pare palidă prin comparaţie cu noi.

Ăsta-i, mi-a vorbit Helena în minte. *Bătrânul însuşi.*

Am privit cu atenţie display-ul. Imaginea a comutat pe transmisia altei videocamere. În alt loc, posibil chiar în altă clădire, obiectivul s-a apropiat lent de o cabină din sticlă cufundată în întuneric. Se găsea pe un podium înalt. La interior se zărea din semiprofil silueta unui bărbat.

— Se pare că tot nu-l vom vedea, am comentat eu.

Obiectivul l-a încadrat pe bărbat de la umeri în sus. Luminile din cabină s-au aprins, dar chipul pe care l-am zărit nu era al unui Ender de 150 de ani. Pâlpâia ciudat, electronic, de parcă mii de pixeli i-ar fi lunecat peste trăsături. Părţi din faţa lui arătau ca şi când ar fi aparţinut unei femei, alte părţi păreau ale unui bărbat; unele erau tinere, altele bătrâne. Toate se mişcau întruna, urmărindu-se şi alergându-se reciproc.

Efectul era bizar şi neliniştitor, totuşi nu-mi puteam desprinde ochii de la el. Nu mai văzusem niciodată tehnica aceasta.

— Mulţumesc, Chad şi Doris.

Glasul Bătrânului era de asemenea prelucrat electronic şi avea o caracteristică pe care o puteam descrie doar ca „metal lichid".

Tonuri fluide cu tăiş metalic.

— Mă adresez loialilor mei abonaţi Titanium Premium — voi sunteţi oamenii deosebiţi care ne-au susţinut de la bun început. De aceea, dorim să fiţi primii care să afle despre serviciul nostru cel mai recent. În primul rând, ne vom extinde linia de produse, astfel încât inventarul de tipuri de corpuri va include mai multe naţionalităţi, pentru a vă putea împlini cele mai diversificate fantezii.

— Aha, a exclamat Madison, asta chiar că va fi interesant! Mi-ar plăcea să încerc o chinezoaică.

Am simţit că-mi vine să vomit. Prin cuvintele acelea, Madison făcuse ca o întreagă naţionalitate să sune la fel de banal ca o opţiune dintr-un meniu de restaurant.

Chipul Bătrânului continua să se metamorfozeze şi să pâlpâie, ca şi cum ar fi purtat o mască 3-D. Puteam să-i disting dedesubt forma trăsăturilor, dar nu puteam decât să ghicesc cum arăta în realitate. Obiectivul videocamerei s-a apropiat şi mai mult, anunţând ceva important.

— Iar progresul cel mai considerabil, cel mai revoluţionar va fi disponibil mai curând decât ne-am fi închipuit vreodată.

A făcut o pauză teatrală, pentru a ne capta toată atenţia.

— Permanenţa!

Madison a icnit şi a dus o mână la gură.

— În loc de chiriaşi, veţi putea deveni proprietari, a continuat Bătrânul.

Nu!

Asta fusese Helena. Îmi răcnise efectiv în minte.

Bătrânul a urmat:

— Puteţi să alegeţi un corp cu un set de abilităţi speciale şi să-l păstraţi pentru tot restul vieţii. Practic veţi deveni persoana aceea nouă şi plină de energie. Puteţi să clădiţi relaţii care să dureze. Să trăiţi fantezia de-a pururi.

Inima îmi bubuia atât de tare, încât o auzeam răsunându-mi în timpane.

— Pe măsură ce vom progresa în prelungirea vieţii, experienţa vă va fi extinsă. Putem deja să vă menţinem corpul cu care v-aţi născut până la vârsta de două sute de ani. În curând vom ajunge la două sute cincizeci. Unuia

dintre angajații mei îi place să spună: „Două sute cincizeci va înlocui suta".

Obiectivul a trecut brusc la Tinnenbaum și Doris, care aveau ochii coborâți de parcă l-ar fi privit pe Bătrân pe un monitor. Amândoi au râs politicos, înainte ca focalizarea să revină la Bătrân.

— Vă puteți bucura de cei mai buni ani ai vieții, pe măsură ce acest corp nou îmbătrânește frumos, ajungând la douăzeci de ani, la treizeci și mai departe, a spus Bătrânul. Ideile pe care le are Destinații Splendide pentru voi sunt nesfârșite.

Luminile au pălit în cabină, apoi s-au stins complet, iar imaginea a revenit la Tinnenbaum și Doris.

— Ca întotdeauna, vom păstra regulile cele mai stricte în privința confidențialității, a spus Tinnenbaum. Și vă vom cere reciprocitate. Plănuim să ne extindem inventarul și avem în același timp o listă internă de așteptare cu abonați Titanium, care sunt nerăbdători să înceapă imediat să testeze noua ofertă.

Doris a surâs larg.

— V-ați putea număra printre ei, așa că nu ezitați. Veniți cât mai repede pentru a discuta despre posibilitățile pentru viitorul vostru permanent tânăr.

Imaginile li s-au topit, lăsând loc unui ecran negru peste care se derula o listă interminabilă de avertismente, drepturi și obligații, care era citită simultan de un glas feminin, atât de repede, încât era aproape comică.

Madison a oprit sonorul.

— Îți vine să crezi așa ceva?

— Nu.

Îmi simțeam pieptul ca și cum înăuntru ar fi existat un pumn care-mi strângea necruțător inima.

— Abia aștept! Ochii ei radiau. Individul ăsta-i un adevărat vizionar.

M-am sculat brusc de pe canapea.

— Ce vrei să spui? Că o să-ncerci permanența?

— Păi, de ce nu? Bineînțeles că-i interesant să încerci fel și fel de corpuri, dar în loc de toată vânzoleala asta înainte și înapoi, înăuntru și afară, ar fi plăcut să te stabilești la unul și să rămâi în el.

— Madison, tu auzi ce spui? Nu mi se pare deloc c-ar semăna cu alegerea unei rochii noi, a unei mașini sau case. Aceștia sunt oameni. Sunt adolescenți vii, care au toată viața înainte. Și care n-o mai pot avea, dacă o să le-o răpești tu.

Ea a țuguiat buzele.

— Chiar vrei să fii în alt corp pentru tot restul vieții tale?

A tăcut câteva clipe.

— Când am închiriat prima dată și am fost într-un corp tânăr, am simțit ca și cum revenisem acasă. M-am simțit într-o măsură mai mare așa cum știam că fusesem, sănătoasă, în formă și vioaie. Tu nu simți la fel?

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

—Nu, nu simt deloc la fel. N-a fost decât o escapadă. Ceva temporar. Însă dacă tu sau eu voi fi permanent în corpul cuiva, va însemna că fata aceea nu-și va mai recăpăta niciodată controlul. Nu va mai lipsi doar o lună din corp, după care își va recăpăta viața. Ea nu va ști niciodată ce-nseamnă să mergi la colegiu, să te îndrăgostești, să te măriți, să ai copii. Tu vei trece prin toate experiențele acelea — din nou —, dar nu și ea! Creierul ei va dormi veșnic.

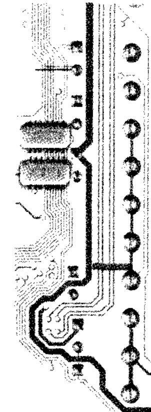
— Vai de mine... Madison s-a lăsat moale pe canapea. Așa ceva sună teribil de inuman.

— Le răpeşti lucrul cel mai preţios pentru ei: viaţa lor.

Am privit în jur şi mi-am zărit geanta de voiaj, lângă perete.

— Când explici în felul ăsta... sună ca o răpire.

— Este mai rău decât atât. Mi-am ridicat geanta. Este o crimă.



Capitolul 19

Eram atât de furioasă, încât abia puteam gândi. Mi-am aruncat geanta de voiaj în automobil, am ieşit din curtea lui Madison şi am oprit pe stradă într-un loc unde nu m-ar fi putut zări. Era ora 20.30 şi de acum se făcuse întuneric. Am rămas locului, cu portierele încuiate, cu maşina parcată lângă gardul viu care separa reşedinţa ei de cea vecină.

Am lăsat capul pe spate, rezemându-l de tetiera din piele.

— Ai avut dreptate, Helena. În privinţa lui Harrison. Până acum nu te crezusem, dar este adevărat.

Este chiar mai rău decât bănuisem.

— Ne tratează ca şi cum am fi simple proprietăţi. Ca pe nişte sclavi. Nu este însă vina noastră, ci totul este din cauza războiului ăluia idiot pe care nu noi l-am dorit.

Ai dreptate.

— Am văzut cum tratează ei corpurile închiriate. Zic că „îşi fac de cap". Sar de pe poduri şi execută cascadorii idioate. Îşi tratează automobilele mai bine decât ne tratează pe noi. Iar sărmana ta Emma...

Am icnit şi mi-am dus mâna la gură, când mi-am dat seama de o nouă posibilitate.

— Helena, poate că Emma nu-i moartă!

Ce... ce vrei să spui?

Am privit afară pe geam. Felinarele stradale creau umbre perfect conturate, astfel încât tufişurile şi copacii păreau hiperreali.

— Poate că, am început eu încetişor, a fost oprită ca „permanentă".

Dumnezeule!

— Destinaţii Splendide trebuie să fi efectuat teste înainte de a-i anunţa pe abonaţi. S-ar putea ca ea să fie în viaţă. Poate că aşa se explică dispariţia atâtor puşti.

Callie, dacă ar fi aşa...

— Ai avut dreptate, Helena. Harrison este un ticălos dacă le poate face aşa ceva tuturor minorilor nerevendicaţi. Iar Bătrânul din culise este de zece ori mai ticălos decât el. Când l-am văzut pe display, cu faţa ascunsă, când i-am auzit glasul sintetizat... am simţit de parcă mi-ar fi mişunat tarantule pe spinare.

Mi-am frecat braţele şi m-am cutremurat.

O să facem un plan...

S-a oprit brusc, în timp ce vorbea. Am aşteptat o clipă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Tăcere. Apoi, pentru prima dată, vocea i-a sunat îngrozită.

Nu. Nu! Opreşte-te!

M-am îndreptat în scaun.

— Helena? Helena, ce se-ntâmplă?

Te rog... nu... Glasul îi era alarmat, însă tot mai slab.

— Ce se-ntâmplă?! am răcnit.

Îi simţeam puterea secătuindu-se. Aş fi vrut să ajung cu mintea până la ea, să-i dau ceva din puterile mele.

Am aşteptat o veşnicie după un răspuns. Când a sosit în cele din urmă, a fost stins, ca o şoaptă.

Fugi, Callie!

Acelea au fost ultimele ei cuvinte. După care... nimic. În mintea mea n-a mai pătruns niciun sunet dinspre ea.

Am ştiut, am simţit că ne fusese retezată conexiunea.

Întreg corpul mi-a fost cuprins de o răceală, care m-a înfiorat. Nu-mi mai puteam opri tremuratul.

Helena dispăruse. Era moartă, simţeam asta înlăuntrul meu.

Rămăsesem singură.

Pe neaşteptate am auzit un sunet ca un piuit ascuţit, urmat de o trosnitură. M-am uitat în dreapta, dar n-am văzut niciun nepretenar. M-am uitat în stânga şi am văzut un SUV masiv, care se îndepărta în noapte.

După care ochii mi s-au focalizat mai aproape şi am zărit o gaură mică în geamul din stânga. În jurul ei, o reţea de fisuri radia spre exterior, crescând sub privirea mea.

Firişoarele de păr de pe ceafă mi s-au zbârlit instinctiv. Am ridicat ochii şi am văzut luminile roşii ale stopurilor SUV-ului. Frânase.

Întorcea. Revenea către mine.

Am pornit maşina şi m-am desprins de lângă trotuar. SUV-ul gonea pe mijlocul străzii, îndreptându-se direct spre mine. Am frânat şi am apăsat butonul de marşarier. Am apăsat pedala până la podea, retrăgându-mă din faţa lui. Brusc şi-a aprins faza mare, orbindu-mă cu o revărsare de lumină atât de albă, încât n-am putut vedea cine era înapoia volanului.

Doar câţiva metri ne mai separau boturile maşinilor. Am privit scurt în oglinda retrovizoare, sperând că nu mă voi izbi de nimic. Palmele îmi transpiraseră atât de rău, încât îmi lunecau pe volan. L-am strâns însă cât am putut de bine, pe când acceleram cu spatele. Case, peluze şi garduri vii îmi fulgerau de o parte şi de alta. Cel puţin prin cartierul acesta rezidenţial nu mai circulau alte maşini.

SUV-ul s-a apropiat suficient cât să-mi atingă botul automobilului. Am tras de volan într-o parte şi cealaltă şi în acelaşi timp am apăsat din nou pedala cu toată puterea. M-am desprins pentru moment, dar SUV-ul m-a ajuns şi m-a lovit iarăşi.

Am văzut în oglinda retrovizoare că se apropia o intersecţie. Am luat o hotărâre fulgerătoare şi am tras cu violenţă de volan, intrând pe strada perpendiculară. Inerţia SUV-ului l-a purtat prin intersecţie şi mai departe. Am comutat din marşarier şi am traversat cu viteză maximă intersecţia, menţinându-mă pe străduţa aceea, ştiind că SUV-ul va avea nevoie de timp ca să se întoarcă şi apoi să cotească.

Fără să ridic piciorul de pe pedala de acceleraţie, am virat la dreapta, după aceea la stânga, încercând să-mi pierd urma. Am stins farurile şi am căutat o ascunzătoare. O casă avea porţile deschise şi am intrat pe aleea de acces circulară, frânând înapoia gardului viu, înalt. Am oprit motorul şi am ascultat. Peste câteva clipe am auzit scârţâitul roţilor SUV-ului, care gonea pe străzi. Zgomotele s-au îndepărtat, lăsând să domnească noaptea rezidenţială liniştită de care se bucura cartierul de vile.

În reşedinţa în curtea căreia intrasem s-au aprins lumini, aşa încât am pornit motorul şi am plecat. În timp ce şofam, m-am întrebat unde m-aş fi putut duce. Fratele

meu era la hotel, Blake era în Washington şi cine ştie unde era Michael? Nu puteam lua legătura cu Madison.

Aş fi vrut să merg la Tyler şi Florina, să mă refugiez la ei. Însă cineva trăsese în mine. Ultimul lucru pe care-l doream era să aduc pericolul la uşa frăţiorului meu.

Fugi, spusese Helena. Dar unde? Înainte de a merge undeva, trebuia să mă întorc la casa Helenei.

Pentru armă.

***

Am ajuns la locuinţa ei şi m-am dus direct în dormitor. Am tras sertarele măsuţei de toaletă şi am răscolit printre eşarfe, căutând pistolul pe care Helena îl ascunsese în Music Center. Dispăruse.

Oare îl luase Eugenia?

Am ieşit pe hol şi am strigat-o.

— Eugenia!

Pantofii masivi i-au troncănit, suind treptele.

— Imediat.

Vocea îi suna plictisită. N-am mai aşteptat să apară, ci am strigat în lungul holului, pe când se apropia fără cea mai mică grabă.

— Mi-ai luat ceva din sertare?

A aşteptat până a ajuns în faţa mea şi abia atunci mi-a răspuns. Expresia chipului îi putea fi descrisă doar ca „stupefiată".

— Ştiţi bine că nu umblu niciodată în sertarele dumneavoastră.

— Tu l-ai luat. Tu ai luat pistolul, nu-i aşa?

Şi-a dus mâna la gură.

— Un pistol? Nu. N-aş pune mâna niciodată pe o armă.

— Oamenii sunt în stare de orice, dacă sunt nevoiți.

— A fost aici, în dormitorul dumneavoastră?

M-am întors şi am privit camera. După aceea am făcut o grimasă.

Îmi amintisem unde pusesem arma. M-am dus la dulap, l-am deschis şi am văzut acolo poşeta de seară. Eugenia rămăsese în prag. Rămânând cu spatele la ea, am pipăit poşeta.

Pistolul era înăuntru.

M-am răsucit.

— Scuză-mă. Nu sunt în apele mele. Am avut migrene. Chiar voiam să vorbesc cu tehnicianul meu, să se uite la cip.

Încercam marea cu degetul, rugându-mă cerurilor ca ea să fi ştiut cine era tehnicianul Helenei.

— De ce nu vă duceți la clinica unde vi l-au implantat? Slavă Domnului, le-ați plătit o avere.

Continua să fie iritată. Sentimentele ei nu erau însă nimic pe lângă ce ar fi putut să fie dacă ar fi ştiut că se afla în pericol. Helena îi povestise doar despre închiriere, nimic altceva.

— Eugenia, ascultă-mă atentă. Nu răspunzi la sonerie, indiferent cine ar suna. Dacă telefonează cineva, nu ştii unde am plecat.

M-a privit fix şi chipul prelung îi era serios.

— Afaceri, din nou?

Helena fusese prin urmare prudentă, totuşi situația nu fusese niciodată aşa de periculoasă ca acum. Riscurile care mă înconjurau creşteau cu fiecare minut pe care-l petreceam aici. Eugenia nu ştia nimic, ceea ce ar fi trebuit s-o protejeze.

— Trebuie să plec, am zis. Să ai grijă, te rog.

***

Am suit în automobilul sport al Helenei şi am pornit motorul. Am apelat din navigator lista destinațiilor din trecut. Era atât de lungă, încât mi-a venit să abandonez ideea, dar apoi am recunoscut un nume. Redmond... Aceasta era persoana pe care Eugenia o menționase în prima seară pe care o petrecusem în casă. Spusese că Redmond o căutase pe Helena.

— Redmond, m-am adresat navigatorului.

— Redmond. Imediat.

***

Navigatorul m-a dus la un antrepozit dintr-o zonă industrială din San Fernando Valley, nu tocmai un cartier pe care să-l fi ales pentru o plimbare de seară. Am trecut pe lângă garduri din plasă de sârmă, dinapoia cărora câini agresivi mă avertizau să nu opresc. Adresa a apărut pe display-ul navigatorului. Era de fapt un complex de depozite, presărat cu cercuri de lumină proiectate de lămpile montate pe acoperişuri. Am oprit în interiorul complexului, pentru ca maşina să nu fie văzută de vreun renegat de pe stradă.

Adresa lui Redmond corespundea ultimului depozit. Uşa era încuiată. Am apăsat butonul din metal al soneriei de modă veche. Deasupra lui se găsea un orificiu minuscul al cărui centru sclipea — probabil o videocameră. Redmond era ingenios, făcând ca exteriorul să arate vechi, banal şi ieftin. Peste o clipă uşa s-a deschis cu un zăngănit sonor.

Interiorul era foarte industrializat, genul de loc în care te aştepți să trăiască şi să lucreze un sculptor. Podea din beton şi un coridor simplu cu pereți albi. La capătul

coridorului am zărit strălucirea rece a luminii fluorescente. Am scos pistolul.

Inima îmi bubuia. Era oare o cursă? Regretam că Helena nu mă însoțea în minte. Ea ar fi știut și mi-ar fi spus. Ar fi trebuit să-i fi cerut mai multe informații despre Redmond, atunci când o avusesem alături.

Am ajuns la capătul coridorului. Am cotit la stânga și am intrat într-un spațiu larg, mobilat cu șiruri de mese acoperite de piese electronice, computere și monitoare; unele funcționau, iar altele erau demontate, cu măruntaiele expuse. Erau atât de multe, încât atârnau și de bare suspendate sub plafonul înalt. În aer se simțea iz de chimicale.

Deasupra unei mese de lucru ticsite, un display gonflabil arăta ușa la care sunasem eu. Dedesubt, un bărbat cu păr argintiu zăcea cu pieptul și capul întinse pe un banc plin de monitoare. Era un Ender.

Nu-mi puteam da seama dacă era viu sau mort. A rămas nemișcat când m-am furișat îndărătul lui, întinzând în față arma ținută cu ambele mâini.

— Redmond? am rostit.

— Helena..., a bolborosit el cu accent britanic. Ți-a trebuit atâta să intri, încât aproape c-am ațipit.

A ridicat capul și i-am zărit fața reflectată în suprafețele negre a două monitoare. El mi-a privit reflexia din aceleași monitoare și mi-a vorbit fără să se întoarcă.

— Ce faci cu ăla?

— Vreau să-ți cer ceva.

— De obicei îmi cereai fără să-ndrepți un pistol spre capul meu.

A dat să rotească scaunul către mine. Mi-am trântit piciorul cu toată greutatea pe inelul metalic de sub șezutul scaunului, încremenind-l.

— Du-ți mâinile la ceafă, am zis.

Tot ce făceam învățasem fie de la tata, fie din holouri. A funcționat și Redmond m-a ascultat.

Unul dintre monitoare piuia, sincronizat cu pâlpâirea unui punct roșu pe o hartă a orașului. Punctul părea să se găsească exact în locul în care ne aflam noi.

— Ce-i ăla? l-am arătat.

— Tu. Dispozitivul tău de urmărire. Dar știi asta, a mijit el ochii.

Era slăbănog și deșirat, cu păr vâlvoi de savant nebun. Osatura feței era elegantă... se putea vedea că fusese arătos în tinerețe.

— Toți știu mai multe decât mine despre propriul meu corp, am spus. Ei bine, acum vreau să scoți cipul. Am terminat!

— Cum a mers?

— Ce?

— Planul tău cel mare.

— Ai atâtea monitoare și n-ai acces la știri?

M-a privit fix și s-a împins cu picioarele în podea, apropiindu-și de mine scaunul cu role. Mă examina, mă cerceta, străduindu-se să vadă cine era de fapt în interiorul corpului meu.

— Dumnezeule! Și-a coborât mâinile și a venit atât de aproape, încât i-am simțit mirosul de mentă al respirației. Nu ești Helena, așa-i?

Pistolul mi-a tremurat în mână.

— Nu. Helena e moartă.

— Ce s-a întâmplat? s-a încruntat el.

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Am auzit însă când s-a întâmplat. În momentul respectiv era în mintea mea. Cred c-a omorât-o cineva.

Ochii i s-au lărgit, auzindu-mă.

— Noi două ne apropiaserăm, am continuat eu. Crezusem că voi ajunge s-o cunosc în persoană.

— Helena era o femeie foarte energică. Tristețea s-a revărsat peste chipul lui Redmond. Ne-am cunoscut în colegiu... cred că acum mai bine de o sută de ani.

— Ce știi despre banca de corpuri?

— Știu ceea ce trebuie să știu.

— Atunci îți voi oferi versiunea scurtă. Cei de acolo au omorât-o. Helena m-a avertizat că mă vor omorî și pe mine. L-am ațintit din nou cu pistolul. Vreau să-mi scoți cipul.

— Înțeleg de ce nu vrei ca ei să te poată urmări. Ai fost martor ocular la uciderea Helenei.

— Mai degrabă auricular. De aceea, te rog, scoate-mi cipul.

— Nu pot.

— Te-aș putea ucide. Mi-am încordat brațul cu arma. Tu ar trebui s-o știi mai bine ca oricine. Tu mi-ai decuplat comutatorul anticrime.

— Rămâne deschisă întrebarea dacă planul Helenei ar fi funcționat, a rostit el. Ai fi fost în stare să asasinezi? Nu este clar dacă am avut succes sau dacă am eșuat și în privința aceea.

— Și chiar vrei s-o testezi pe pielea ta? Pentru ultima dată, te rog să-mi scoți cipul.

— Aș vrea s-o pot face și vorbesc foarte serios. Mă îngrijorează ideea că ei au încorporat o comandă de autodistrugere.

— Cum adică?

— Adică să trimită un semnal care să ducă la detonarea cipului.

Am închis ochii pentru o clipă, strângând cu putere din pleoape. La așa ceva nu mă gândisem.

— Nu te speria. Este mai probabil că vor continua să folosească cipul, dar cu alt senior, cu altcineva din banca de corpuri, cablat așa cum a fost Helena.

Nu știam ce ar fi fost mai îngrozitor: ca altcineva să-mi preia controlul corpului, ori să-mi explodeze capul.

— Totuși de când ai modificat cipul, n-am mai avut alte pierderi de cunoștință. Helena nu mi-a mai putut recâștiga controlul corpului.

— Este adevărat, însă și altcineva ar putea atinge nivelul pe care l-a avut Helena cu tine în cele din urmă — conexiunea aceea între minți.

— Atunci scoate-l!

— Dacă aș putea, aș face-o, dar este imposibil. Se află în creierul tău.

— Ai intervenit totuși și l-ai modificat. Ba chiar de două ori.

— Și n-a fost deloc ușor. Dar nu-l pot scoate. Ți l-au înglobat într-un tipar complex de rețea, astfel încât s-ar autodistruge la orice tentativă de extragere. În cazul cel mai bun, ai suferi o hemoragie fatală, iar în cazul cel mai rău ai fi făcută bucățele de explozie. Cipul poate fi echivalat cu o bombă micuță montată în capul tău.

— O bombă? În capul meu? Sper că glumești.

— Îmi pare rău...

Hemoragie fatală... Explozia capului... Simțeam că mă cuprinde amețeala.

— E-ngrozitor, am rostit și am coborât pistolul. De ce mi-au făcut asta?

— Probabil că așa se procedează cu toți donorii. Ca un soi de mecanism de protecție. În felul ăsta nimeni

nu poate să omoare un donor și să-i fure tehnologia prețioasă.

— Prin urmare voi rămâne toată viața purtând în cap o bucată de metal care mă va lega de ei?

— Mă tem că da.

Nu aveam niciodată să mai fiu aceeași. Nu aveam niciodată să mai fiu în siguranță. Fata care intrase în banca de corpuri dispăruse pentru totdeauna.

Redmond și-a dres glasul.

— Am însă și o veste bună.

— Care anume?

— Tu ești singura cu cipul modificat și în felul acesta ești un subiect unic.

Am râs cu amărăciune.

— Și ce-i așa grozav în privința asta?

M-a privit drept în ochi.

— S-ar putea ca banca de corpuri să dorească să te păstreze vie.

***

Redmond a improvizat o plăcuță magnetică care îmi acoperea zona din cap unde se afla cipul. M-a anesteziat local, astfel încât n-am simțit absolut nimic. Întinsă pe o masă din incinta sterilă aflată în spatele laboratorului, n-am putut să nu-i admir precizia. Redmond mi se părea un suflet tânăr într-un corp bătrân. Aveam încredere în el și n-aș fi vrut să mai plec de aici. Simțeam o siguranță profundă când eram în prezența cuiva care-mi cunoștea interiorul așa cum îl cunoștea el.

Mi-a explicat că fusese neurochirurg, iar după ce se pensionase revenise la prima lui dragoste: computerele.

Spunea că lucrul cu hardware semăna cu operarea unui pacient care nu se plângea niciodată. Iar dacă ceva mergea prost, putea oricând s-o ia de la început.

M-am simțit confortabil în mâinile lui, dar eram un pericol pentru el. Redmond nu era un susținător al cauzei noastre. El se implicase numai pentru bani, pentru atracția examinării unor progrese științifice necunoscute și poate pentru că Helena îi era prietenă veche.

Pe de altă parte, eu eram o străină și știam că dorea să mă vadă plecată cât mai repede de acolo.

— Trebuie să te previn, mi-a spus, că ce am făcut aici nu este o soluție definitivă, ci doar ce am putut improviza pe termen scurt. Materialul de etanșare pe care-l folosesc se va distruge în contact cu plăcuța. Dacă aș utiliza însă ceva mai puternic, ți-aș putea arde scalpul.

— Cât va rezista? l-am întrebat.

— Nu știu... poate o săptămână.

A continuat să lucreze, aplicând un gel pe perimetrul plăcuței.

— Ce știi despre Bătrân? l-am întrebat.

— Nimic mai mult față de ceea ce știu toți — că-și păstrează secretul identității. Nimeni nu i-a văzut niciodată fața. Se vehiculează fel de fel de zvonuri. Că ar fi fost un geniu al software-ului... că ar fi fost șeful Operațiunilor Ultrasecrete în timpul războiului și ar fi fost rănit... Cine poate ști dacă ceva din toate astea este adevărat?

Am înghițit un nod, gândindu-mă la Helena și Emma.

— Vreau să-l găsesc.

— Nu ești singura. Ăsta-i și motivul pentru care-i atât de secretos.

— Știu că uneori merge la banca de corpuri. L-am văzut o dată acolo.

Redmond s-a oprit şi s-a aplecat astfel încât să intre în câmpul meu vizual.

— Uită de el. Eşti tânără şi frumoasă. Dacă te ţii departe de ei, te vei putea bucura de toată viaţa. Este un om foarte, foarte rău.

M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor. Mi-a înmânat o oglindă şi, aidoma unei coafeze, m-a lăsat să-i admir realizarea într-o a doua oglindă, murală.

— Nici măcar n-o poţi vedea, am comentat.

Mi-a prins mâna şi mi-a condus-o spre ceafă.

— Uşurel, mi-a spus.

Am simţit sub păr o plăcuţă din metal dur, conturată după forma craniului.

— A trebuit să-ţi rad părul din zona imediat înconjurătoare, însă şuviţele de deasupra ascund totul. Nu se poate zări nimic anormal, doar dacă nu bate vântul prea tare, a zis Redmond.

— Şi asta îi va opri să mă urmărească? Timp de o săptămână?

— Da. Şi nici eu nu te voi mai putea urmări. De acum eşti pe cont propriu.

— E-n regulă. Am lăsat oglinda din mână şi m-am ridicat. Aşa sunt de multă vreme.

Expresia lui a devenit încă şi mai serioasă.

— Vino cu mine.

L-am urmat înapoi în laborator. A apăsat pe plăcuţa unui sertar încorporat în biroul lui şi acesta s-a deschis cu un clic. A scos dinăuntru o cutiuţă metalică de mărimea palmei. Pe eticheta aplicată pe capac scria *Helena*.

— Dacă mi se întâmplă ceva, să vii şi să iei cutia asta.

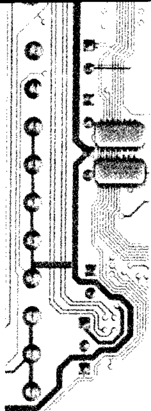
— *Şi cum o descui?*

— Este deja codificată pentru amprentele tale. Helena a făcut-o.

Mi-am privit vârfurile degetelor. Mai rămăsese ceva care să fie doar al meu? Cutia părea simplă. Să fi conţinut un hard disk?

— Ce-i înăuntru? l-am întrebat.

— Informaţiile despre felul cum ţi-am modificat cipul. Ochii i s-au îmblânzit şi buzele aproape că i-au schiţat un zâmbet: Ai putea spune că este certificatul tău de naştere.



Capitolul 20

Deoarece nu mă mai puteau urmări, cei de la Destinații Splendide știau că, într-un fel, păcălisem cipul. Redmond nu-l putuse extrage, așa că-i fusese imposibil să construiască unul care să inducă în eroare, emițând același semnal. Poate că până în clipa aceasta cei din banca de corpuri crezuseră că eram o marionetă neajutorată în planul Helenei. Dar nu și de acum încolo.

După ce am intrat în mașină, lângă depozitul lui Redmond, am scos un telefon nou pe care mi-l dăduse el — era îngrijorat că telefonul Helenei putea fi localizat dacă era folosit. Am deschis telefonul acela doar atât cât să văd care era numărul lui Lauren, apoi l-am închis. Când am sunat-o pe Lauren, mi-a răspuns o înregistrare. I-am lăsat un mesaj în care o rugam să-mi telefoneze — bineînțeles, nu mie, pentru că nu mă cunoștea pe mine, ci Helenei — și i-am spus numărul cel nou.

Mă pregăteam s-o apelez pe Madison, dar atunci a sunat telefonul Helenei. Am văzut că era Blake.

Blake...

Inima mi-a galopat la fel de iute ca respirația. Ultima dată îl văzusem pe display-ul gonflabil, când purtase

clipsul meu cu balenă. Oare Harrison încercase să-l instige împotriva mea și Blake se împotrivise? Sau bunicul lui nu-i spusese absolut nimic?

Am inspirat profund, după care i-am telefonat de pe celălalt aparat.

— Blake?

— Callie!

La auzul vocii lui mi-au dat lacrimile.

— Te-ai întors?

— În cele din urmă.

A tăcut preț de o secundă și l-am auzit inspirând adânc.

— Uite ce-i, Blake, în legătură cu seara aceea...

— Știu. Mi-ai lipsit.

— Și mie mi-ai lipsit tare mult, am spus.

— Asta-i bine. Fiindcă ar fi fost tare neplăcut dacă aș fi fost singurul cu lipsuri.

M-a făcut să râd puțintel.

— Ți-e foame? a întrebat.

— Sunt lihnită.

Mi-a Zinguit adresa unui local non-stop de modă veche, care se numea Drive-In. Când am ajuns acolo, am fost mulțumită să văd mai mulți agenți de pază Enderi. De acum ei nu mai erau inamici, ci îi vedeam ca pe posibili protectori.

Mașini de lux umpleau toate locurile de parcare de lângă centrul de distribuție. Se investise serios pentru realizarea restaurantului, pe care reclamele din neon de pe pereți îl anunțau ca fiind UN SALUT DIN TRECUT. Enderi bine făcuți alergau pe patine, ținând deasupra capetelor tăvi din care livrau automobilelor hamburgeri, shake-uri și banana split, iar din difuzoare bubuia muzică

rock-and-roll veche şi plăcută. Display-urile gonflabile în aer liber rulau filme din anii 1950 fără coloană sonoră, sporind senzaţia retro cu adevărat sinestezică.

Am oprit undeva la margine, departe de centrul de distribuţie şi m-am dus la toaletă. Când am ieşit, n-am văzut automobilul lui Blake, aşa încât m-am întors în maşina mea şi am aşteptat. După câteva minute, el a parcat lângă mine şi a zâmbit. A fost imaginea cea mai frumoasă din lume. Portiera de lângă şofer s-a deschis cu un clic şi un bâzâit, şi am suit.

Imediat după ce m-am aşezat, s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz.

— Bună!

Era minunat să fiu cu el, în automobilul lui.

— Arăţi grozav, mi-a spus Blake.

A pornit şi a parcat între două maşini din apropierea restaurantului. O Enderă zveltă, cu părul argintiu prins în codiţă, a apărut imediat şi ne-a preluat comanda.

După ce a plecat, Blake m-a prins de mâini.

— Îmi pare rău, a zis el.

— N-ai motive.

I-am inspirat adânc parfumul şi, pentru o clipă, mi-am îngăduit să mă relaxez în prezenţa trăsăturilor familiare ale chipului său. Ştiam însă că dacă mă voi destinde prea mult alături de el, voi izbucni în plâns. Trebuia să fiu puternică, pentru a spune ceea ce trebuia să spun.

Blake a dat să mă tragă spre el.

— Trebuie să-ţi zic ceva, am rostit.

— Ştiu. S-a lăsat pe spate în scaunul lui. Şi eu am să-ţi zic ceva. Am vrut să te sun din Washington, dar bunicul mi-a confiscat telefonul. Abia acum l-am recuperat.

— S-au întâmplat atât de multe, încât am impresia că ai lipsit o veşnicie.

— M-am gândit la tine tot timpul, a spus el. Cel mai greu era noaptea, imediat înainte de a adormi. În timpul zilei existau fel de fel de distrageri, însă noaptea nu erai decât tu.

Ceva i-a scânteiat pe jacheta din piele. Clipsul cu balenă de pe pantoful meu. L-am atins.

— Ar trebui să-l port şi eu pe al meu, am comentat. Am fi o pereche.

— Suntem deja o pereche.

M-a privit cu atâta intensitate, încât am crezut că va scoate fum pe ochi. După aceea s-a aplecat către mine, şi-a pus mâna după gâtul meu şi m-a tras uşor. I-am simţit răsuflarea pe faţă — m-a înfiorat instantaneu — şi în clipa următoare m-a sărutat.

Am închis ochii şi am lăsat sărutarea să-mi vibreze prin tot corpul. Parfumul lui — de lemn şi de iarbă în acelaşi timp — mă calma şi în acelaşi timp mă incita. Părul îi era incredibil de moale pentru un băiat. Degetele lui mi-au atins faţa, gâtul, părul, ca şi cum m-ar fi descoperit, ca şi cum aş fi fost prima fată pe care o atinsese vreodată. Mă făceau să mă simt deosebită. Mi-a mângâiat părul, apoi s-a oprit... exact în locul unde îmi plasase Redmond plăcuţa metalică.

A încremenit.

— Ce-i asta?

M-am smuls din braţele lui şi printre buze mi-a scăpat un suspin.

— Iartă-mă, a zis Blake. Am uitat. Asta-i... operaţia?

Apariţia chelneriţei ne-a întrerupt. Conversaţia a încetat cât timp ea a fixat tava de marginea geamului

automobilului. După ce a plecat, mâncarea a rămas neatinsă.

— Ceea ce ai simţit acolo..., am rostit. Despre asta trebuie să-ţi povestesc.

Blake m-a privit. Aştepta.

Am simţit cum stomacul mi-a coborât brusc, de parcă m-aş fi aflat într-un ascensor de mare viteză. De ce era oare atât de greu?

Pentru că era atât de complicat.

El mi-a prins mâna.

— Este-n regulă. Vorbesc serios.

— Eu nu sunt ceea ce crezi tu că aş fi.

O umbră de zâmbet nervos i-a apărut pe chip.

— Atunci cine eşti?

— Să nu mă urăşti.

— Niciodată.

Aş fi dorit să pot opri timpul în loc. Blake continua să mă placă, continua să creadă în mine, dar toate astea puteau lua sfârşit.

El mi-a atins obrazul.

— E-n regulă, Callie. Este ceva legat de operaţia aceea despre care mi-ai amintit mai devreme, da? Nimic din ce ai putea spune nu m-ar face să te urăsc.

— Bine, să vedem ce vei spune după ce vei afla totul.

Am inspirat adânc, am expirat şi am început:

— Te-am minţit. Nu mă numesc Callie Winterhill, ci Callie Woodland. Nu sunt bogată, hainele astea nu sunt ale mele, maşina nu-i a mea şi nici casa nu-i a mea.

M-a privit fix pentru o secundă, după care a clătinat din cap.

— Puţin îmi pasă dacă eşti bogată sau săracă.

— Nu sunt doar săracă. Sunt o minoră nerevendicată. Trăiesc pe străzi şi dorm pe jos în clădirile abandonate. Mănânc resturi.

Nu m-am uitat la chipul său; nu era nevoie. Simţeam cum încordarea umplea maşina ca un gaz toxic. Am continuat înainte ca frica să-mi poată pune lacăt gurii:

— Aveam nevoie de bani pentru fratele meu bolnav. El n-are decât şapte ani. Aşa că m-am prezentat la o firmă care se numeşte Destinaţii Splendide. Noi îi spunem „banca de corpuri". Eram o donoare şi mi-am închiriat corpul unei senioare pe nume Helena Winterhill. Casa, maşina, viaţa asta sunt ale ei... Helena dorea să-l oprească pe bunicul tău să încheie o înţelegere cu Destinaţii Splendide. Am crezut că era nebună, dar s-a dovedit că avea dreptate, că planul este chiar mai îngrozitor decât îşi imaginase.

I-am spus apoi totul, vorbind probabil mult prea repede. M-a lăsat, fără să mă întrerupă. Am omis un singur lucru. Nu am menţionat planul iniţial al Helenei: de a-l împuşca pe senator. Nu mai avea niciun rost să-i pomenesc şi amănuntul acesta, acum, când ea nu mai exista. Şi aşa îi turnasem un noian de informaţii. De ce să-şi mai facă griji despre ceva care încetase să mai fie o problemă?

După ce am terminat, m-am întors spre Blake. Continua să mă privească, iar expresia feţei nu-i era dezgustată, aşa cum îmi imaginasem. Părea totuşi grav şi nu scotea absolut niciun cuvânt. Aşteptarea era o tortură. Simţeam cum mi se usca gâtul, tot aşteptându-l să zică ceva. În cele din urmă a rostit:

— Este ceva atât de... Nu ştiu ce să spun.

— Mă crezi? l-am întrebat.

— Vreau să te cred, da.

— Dar nu mă crezi...

— E ca un şoc, înţelegi?

Mi-am dat la o parte părul de pe ceafă şi i-am arătat plăcuţa pe care mi-o fixase Redmond acolo. Aveam impresia că-mi expun partea cea mai personală a corpului, într-o măsură chiar mai mare decât organele intime. Asta sunt eu, voiam să-i spun. Asta am devenit.

— Sub plăcuţa asta e cipul meu.

El n-a zis nimic. Am ridicat fruntea şi mi-am netezit părul la loc.

— Dacă ţi-ai putea convinge bunicul să anuleze parteneriatul dintre guvern şi Destinaţii Splendide... Dacă i-ai putea arăta cât de groaznic va fi totul, felul cum îi trimite la moarte pe minorii nerevendicaţi, oare nu şi-ar putea lua cuvântul înapoi? am izbucnit, cutezând să sper că aş fi putut avea totul — adevărul şi pe Blake.

Exista o şansă, redusă, ca senatorul să nu fi ştiut ce intenţiona Destinaţii Splendide. Poate că nu ştia despre factorul permanenţă.

Blake n-a rostit nimic. Părea pierdut în gânduri, tulburat.

— Blake?

Şi-a trecut palma peste faţă.

— O să stau de vorbă cu el. Ba nu, stai! Vorbeşte tu cu el. I-ai putea explica totul mai bine.

— Serios?

— Chiar mâine. Este sâmbătă şi va fi la ranch. Vino înainte de prânz. Este mult mai convenabil să vorbeşti cu el acolo. Este relaxat... e locul lui favorit.

— N-o să m-asculte. Mă urăşte.

— Vom fi împreună. Pe mine o să m-asculte. Sunt nepotul lui. M-a bătut uşor pe mână. Putem încerca măcar.

Părea gânditor. Mi-am dat seama că încă nu se obişnuise pe deplin cu noua mea identitate.

Am mâncat în tăcere ceea ce comandaserăm, după care Blake m-a dus la maşina mea, care se afla în partea opusă a parcării.

— Ne vedem mâine, a spus el.

— Da, pe mâine.

La despărţire, m-a sărutat. N-a mai fost ca înainte. Povara minciunilor mele ne despărţea buzele ca un strat de ceară. Am coborât şi el a plecat. Simţeam de parcă o greutate de cinci sute de kilograme îmi apăsa picioarele, îngropându-le în pământ.

Am suit în automobil şi am blocat portierele. Când fusesem mai devreme la toaletă, schimbasem câteva cuvinte cu un agent de pază. Îi spusesem că voi moţăi nişte ore în maşină şi că i-aş fi fost recunoscătoare dacă avea să arunce un ochi în direcţia mea. Întrucât îi strecurasem şi câteva bancnote, îmi promisese că va fi atent.

***

M-am trezit pe la 6 dimineaţa, cu soarele în ochi. Am ridicat spătarul fotoliului la poziţia normală şi mi-am trecut limba peste dinţi. Mi-am pipăit ceafa. Locul unde se afla plăcuţa pulsa ca un memento neplăcut al felului cum mă trădase în faţa lui Blake. Am înghiţit două analgezice pe care mi le dăduse Redmond.

Telefonul cel nou pâlpâia. Primisem un Zing de la Lauren.

***

Lauren continua să fie în corpul superb al lui Reece, iar părul lung şi roşu îi sclipea în soarele dimineţii.

— Spune-mi că ai o veste bună, m-a întâmpinat ea. Eu n-am aflat nimic despre Kevin.

A introdus un card în fanta unei porţi şi m-a condus într-un părculeţ privat din apropierea locuinţei ei din Beverly Hills. Aveam nişte reţineri vizavi de întâlnirea aceasta atât de aproape de banca de corpuri, dar parcul nu avea doar garduri înalte şi poartă cu acces electronic, ci era de asemenea supravegheat de agenţi de pază.

— Unii l-au văzut, ba chiar au vorbit cu el, dar de vreo lună n-a mai apărut pe nicăieri, a adăugat ea.

Am ştiut că trebuia să limpezesc imediat problema identităţii mele. Nu mai voiam să trec din nou prin tortura nesiguranţei.

— Nu sunt Helena, am spus.

Lauren a continuat să vorbească; în mod evident nu-mi auzise cuvintele. Am fost silită s-o întrerup.

— Ascultă-mă! Eu nu sunt Helena.

A rămas cu gura căscată. După aceea a închis-o şi şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Ce-ai zis?

— Eu sunt donoarea. Corpul pe care l-a închiriat Helena. În realitate am şaisprezece ani.

— Stai aşa. Când am vorbit cu Helena, era în corpul ăsta, m-a indicat cu braţul.

— Nu, ai vorbit de fapt cu mine. Eu am fost atât în Clubul Rune, cât şi în restaurantul thailandez.

— Tu? M-a fulgerat din privire. Ce s-a întâmplat cu Helena?

Am simţit o strângere de inimă când am fost nevoită să-mi reamintesc ultimele clipe ale Helenei.

— Nu mai există.

— E moartă? Helena a murit? M-a prins cu palmele de umeri şi m-a zgâlţâit. Ce i-ai făcut??

— Uşurel. Eu n-am făcut nimic. (Agentul de pază înarmat privea în direcţia noastră.) A fost cineva din banca de corpuri... din Destinaţii Splendide.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Atunci de unde ştii că a murit?

— I-am auzit ţipetele în mintea mea.

— Poftim?!

— Helena îşi modificase cipul şi, spre sfârşit, îi puteam auzi gândurile. Puteam comunica între noi.

Lauren mi-a dat drumul, îmbrâncindu-mă în acelaşi timp.

— Nu pot să cred. O cunoşteam de optzeci şi cinci de ani. A scos o batistă şi şi-a şters lacrimile de furie. Iar acum a murit.

— Îmi pare rău. Începusem eu însămi s-o cunosc.

— Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

— Am aflat multe de la ea.

— Despre ce anume?

— Despre senatorul Harrison. Despre Bătrân.

Ea s-a întors cu spatele la mine.

— Nu mai pot! Nu mai pot să mă uit la tine. Ai minţit. M-ai lăsat să cred că eşti Helena. Iar acum aflu că ea era moartă de mult.

— Nu, n-a fost aşa. Abia acum s-a întâmplat.

— De ce nimeni nu mai este ce pare a fi? a murmurat Lauren printre dinţii încleştaţi.

Am privit-o, ascunsă în corpul de adolescentă. N-am îndrăznit să-i reamintesc că puteam spune acelaşi lucru despre ea.

— Cel puțin..., am rostit, cred că Kevin este în viață.

M-am gândit că o veste bună despre nepotul ei ar fi putut s-o destindă.

— De unde poți tu să știi asta?

— Fiindcă Bătrânul intenționează acum să le ofere abonaților ceva mai mult decât simple închirieri — vor putea să cumpere corpuri. Bănuiala mea este că au testat deja procedura. Asta ar explica disparițiile adolescenților, fără urme de violență, fără corpuri...

Un licăr de speranță i-a dansat prin ochi. După aceea însă a făcut o grimasă.

— Habar n-ai tu! Cum pot să am încredere în orice ai spune? Porți bijuteriile Helenei, îi șofezi mașina... Chiar n-ai rușine?

— Vreau s-o ajut.

— Nu mai poți să ajuți un om care a murit. Tu nu poți să ajuți pe nimeni.

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

— Lauren!

Nu s-a întors.

— Sau poate Reece? am strigat după ea.

A continuat să meargă.

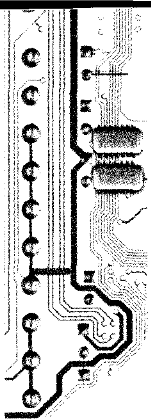
Am rămas locului, tremurând din tot corpul. Crezusem că mă va ajuta; era prietena Helenei. Era singura cu care puteam vorbi despre adolescenții dispăruți.

Agentul de pază m-a fixat cu privirea. A dus mâna la arma de la șold și a pornit spre mine. În parcul acesta privat fusesem invitată de Lauren, care era proprietara locuinței vecine, iar acum, după plecarea ei, nu mai aveam niciun motiv — sau permisiune — ca să rămân aici.

M-am îndreptat către poartă.

Am deschis-o și am ieșit, lăsând-o să se trântească sonor în urma mea. Mă pregăteam să urc în mașină, când am privit pe trotuarul de vizavi și am văzut o figură cunoscută.

Michael!



Capitolul 21

Am traversat în goană strada, ferindu-mă de automobile şi motociclete, fluturând din ambele braţe, dar el nu m-a observat.

— Michael! am ţipat, alergând după el, întrucât se îndepărta de mine. Michael, aşteaptă! L-am ajuns în cele din urmă şi l-am înghiontit în spate. Eu sunt!

S-a întors. Vederea chipului său mi-a încălzit inima. Nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsiseră părul blond şi lung, ochii blânzi. A zâmbit şi am simţit că mă topesc toată.

— Uau, arăţi grozav, am spus atingându-i jacheta care părea scumpă.

— Şi tu. M-a cercetat din creştet în tălpi, dezbrăcându-mă din ochi. Cum te cheamă?

Glasul era al lui Michael, însă nu şi cuvintele. M-am holbat la chipul lui perfect, la gură, ochi, nas... Niciun pistrui de la soare, nicio aluniţă, nicio o zgârietură din încăierările de pe stradă. Piele perfectă şi haine scumpe.

M-a străbătut un fior de gheaţă.

Acesta nu era Michael. Era un chiriaş.

Un Ender îi închiriase corpul. Michael nu mai aşteptase, aşa cum făgăduise, ci se dusese la banca de corpuri înainte ca eu să-mi fi terminat contractul.

— Tu cine eşti? am întrebat, tremurând.

— Păi, nu vezi? Un tip super de şaisprezece ani. Îţi place? A ridicat braţele deasupra capului şi s-a răsucit, descriind un cerc complet. Frumuşel, nu?

Răsuflarea începuse să-mi devină întretăiată şi tot mai accelerată. Nu mi-o puteam controla. I-am prins reverele jachetei de lux şi le-am strâns în pumni.

— Hei, a făcut el, uşurel. E din lână de alpaca rusească.

— Nu-mi pasă nici dac-ar fi de pe Marte. De cât timp ai corpul ăsta?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

L-am tras şi mai aproape, strângând puternic, astfel încât îi venea greu să respire.

— Dacă tot minţi, fă-o cu propria-ţi gură zbârcită. De cât timp?

— Abia l-am căpătat, a răspuns el cu glas răguşit. Abia am ieşit din Destinaţii Splendide.

I-am dat drumul reverelor. Nu puteam risca să atrag atenţia asupra mea. Deja mai mulţi Enderi întorceau capetele spre noi.

Chiriaşul lui Michael şi-a netezit jacheta.

— Şi am plătit destul pentru el, a continuat pe un ton scăzut. Aşa că-i al meu.

Agentul de pază din parcul de peste drum ne privea prin poartă.

— Ar fi bine să ai grijă de el, am mârâit.

— Ce, îl ştii pe băiatul ăsta? Şi-a indicat corpul. Dulceaţă, o să mă distrez a-ntâia cu el. De ce crezi că l-am luat? O să fac toate nebuniile. Nimic n-o să m-oprească.

A hohotit sonor.

Răsuflam atât de apăsat şi furios, încât mă temeam că-mi vor ieşi flăcări pe nări.

N-am reuşit decât să-l fac să rânjească pe nemernic. Indiferent cine ar fi fost el.

— Să ştii că eşti frumuşică, mi-a zis. Eşti prietena lui? Atunci poate că m-aleg c-o bonificaţie la corpu-ăsta, ce zici?

Şi-a trecut braţul pe după umerii mei. I l-am scuturat.

— Să nu m-atingi, am şuierat, pentru că nu vreau să-i învineţesc trupul!

Enderii care treceau pe lângă noi ne cercetau din priviri. După aceea scârbosul a făcut ceva ce nu mi-aş fi putut imagina vreodată. S-a aplecat mult spre mine, a scos limba şi mi-a lins prelung obrazul, de la falcă până la ochi. L-am îmbrâncit cât colo şi mi-am şters saliva greţoasă cu dosul mâinii.

— Termină! am mârâit printre dinţii încleştaţi.

Îmi venea să-i trag un pumn cu toată puterea. Era însă corpul lui Michael.

— Ei bine, a spus el, mica noastră reîntâlnire a fost plăcută şi amuzantă, dar trebuie să plec. În jur există atâta incitare, atâta viaţă nebună, care mă aşteaptă... pe mine.

Mi-a făcut cu ochiul, s-a retras un pas, apoi s-a întors şi s-a îndepărtat grăbit. De pe partea opusă a străzii, agentul de pază nu mă slăbea din ochi.

Îl găsisem pe Michael, însă de fapt nu-l găsisem. Băiatul pe care mă putusem bizui mereu, băiatul sensibil şi atent nu era acolo. Trupul lui Michael era ocupat de un Ender hodorog, ignorant şi libidinos, bătrân probabil de vreo două sute de ani, al cărui corp adevărat mirosea ca brânza mucegăită.

Îl închiriase pe Michael. Totuşi... nu spusese „închiriat". Spusese „aşa că-i al meu".

Dacă-l cumpărase pe Michael? Să fi fost oare unul dintre primii permanenţi oficiali?

Nu! Te rog, Doamne, nu!

M-am uitat în lungul străzii, dar nu l-am mai putut zări. Am început să alerg cât puteam de repede. Când am ajuns la colţ, am privit în ambele direcţii ale străzii perpendiculare. Oare jacheta aceea maronie din stânga să fi fost a lui? Am întredeschis poşeta şi m-am strecurat prin mulţimea de Enderi care se plimbau nepăsători. Am vârât mâna dreaptă în poşetă şi am apucat pistolul.

Când l-am ajuns din urmă, i-am apăsat ţeava armei în spate, acoperind-o cu corpul meu, astfel încât să n-o poată zări nimeni.

— Opreşte-te, i-am murmurat în ureche.

L-am prins de braţ, ca să mă asigur că se supunea. A vorbit peste umăr:

— Te rog, nu-mi face nimic. Îţi dau portofelul.

Glasul îi era prea ascuţit.

L-am răsucit şi am văzut un chip ciupit de acnee, gata să izbucnească în plâns. Era un Starter obişnuit.

— Scuze, am zis şi i-am dat drumul.

A încremenit pe trotuar, în stare de şoc.

— Fugi! am şuierat şi el a luat-o la goană.

M-am întors şi am cercetat iute feţele din mulţimea de pe trotuar, dar în zadar. Îl pierdusem pe Michael. Avusesem o şansă unică şi foarte preţioasă de a-l proteja, imediat după ce corpul lui părăsise Destinaţii Splendide. Însă îl lăsasem să-mi scape printre degete.

Îmi venea să plâng, dar nu puteam decât să respir repede şi întretăiat, cuprinsă parcă de panică.

Era mai rău decât dacă n-aş fi aflat niciodată ce se petrecuse cu Michael.

Am rămas locului, buimăcită, în timp ce oceanul de Enderi argintați curgea în jurul meu.

Încotro trebuia să merg ca să ajung înapoi la automobilul meu? Îmi pierdusem orientarea. Ultimul lucru pe care-l doream era să mă apropii şi mai mult de banca de corpuri. Am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama unde mă aflam, după care am pornit spre nord. Prin mulțimea de Enderi, trei chipuri familiare veneau către mine.

Briona, Lee şi Raj, cu brațele încărcate de pungi strălucitoare de cumpărături.

— Callie! a fluturat Briona o mână spre mine.

Toți erau îmbrăcați după ultima modă, începând de la ochelarii de soare ultraşic până la pantofii de firmă cu bot ascuțit.

— Salut, am rostit străduindu-mă să-mi recapăt tonul normal. Ce coincidență!

— Nu-i nicio coincidență, a replicat Raj. Toți ştiu că Beverly Hills este locul cel mai bun pentru shopping.

Briona i-a surâs radios.

— Am trecut pe la Destinații Splendide, a zis ea. Ca să ne interesăm de noile servicii.

— Şi tocmai am observat că ne-a apărut numărul tău, a spus Lee şi şi-a ridicat telefonul.

— N-am telefonul deschis, am replicat.

— Ăăă... ba da, îl ai, a zis Lee.

Mi-am deschis poşeta, ținând-o astfel încât ei să nu poată zări pistolul. Display-ul telefonului vechi era aprins.

— Cum naiba s-a activat? Îl închisesem.

— Se mai întâmplă să-l apeşi din greşeală când umbli în poşetă, a spus Briona.

Am închis telefonul.

— Mi s-a părut mie sau ai două telefoane în poşetă? a întrebat Raj.

— Aşa-i. Am închis poşeta. Unul este al meu şi celălalt al donoarei.

— Haide să ne aşezăm nițel, a spus Briona.

Înainte de a mă putea împotrivi, m-a tras de cot spre terasa unei cafenele micuțe. Eram singurii clienți de acolo.

— Raj, du-te înăuntru şi adu-ne nişte latte, a rostit ea şi băiatul s-a conformat.

— Nu pot sta prea mult, am zis.

— Doar un minut.

Lee s-a aşezat de cealaltă parte a mea, inconfortabil de aproape.

Priviri agitate s-au schimbat peste masă. Ce naiba se întâmpla? Briona a început să bată darabana cu unghiile pe tăblia mesei. Lee a privit-o fix şi ea s-a oprit.

— Ia zi, ai auzit despre anunț? s-a aplecat Briona peste masă. De la Destinații Splendide, vreau să zic.

— Da, am încuviințat. Voi ce credeți?

— Abia aştept să devin permanent, a spus Lee. Să-ncetez să mai pierd timpul cu aiureli, să mă stabilesc undeva şi să mă concentrez pe clădirea unei vieți noi.

— Ai pus ochii pe ceva special? m-a întrebat Briona.

— Nu, am răspuns. Tu?

— Am văzut o blonduță drăgălaşă de şaisprezece ani. Aş putea să-i folosesc corpul mult mai bine decât o face ea. Şi sunt mult mai inteligentă.

Şi-a rezemat bărbia în palmă.

Lee bâțâia întruna din picioare, legănându-le în sus și în jos. Îmi reamintea de cineva. Am încercat să-mi aduc aminte de cine anume.

— E ca expresia aia veche, a zis el, „tinerețea este irosită de tineri". Tu ai de gând să devii permanentă, Callie? Cu corpu-ăsta sau cu altul?

— Ăsta are ceva ce nu-ți place? am întrebat.

— Nu văd nimic să nu-mi placă, a replicat, continuând să bâțâie din picioare.

— Cumva mă sperie totuși ideea să trec pe permanent, am zis.

— Bănuiesc că dacă nu ne place ceva, o să ne dea voie să-l schimbăm, a spus el.

— Dar ce se va întâmpla atunci cu corpul donorului? a întrebat Briona. N-o poți lăsa de pildă pe blonduța aia să-și recapete pur și simplu cunoștința peste trei luni. O să-ntrebe imediat: „Ce s-a întâmplat cu mine?"

— Poate că n-o să observe, am sugerat eu.

— O să știe, a zis Lee, imediat cum o să se uite în calendar și o să vadă c-a pierdut luni, nu zile din viață.

— Avantajul închirierii, a spus Briona, este că poți să încerci chestii noi. Dacă aș avea un corp permanent, n-aș îndrăzni să fac nimic periculos, de pildă să boxez. Dar cu o închiriere, n-ar fi mare chestie.

— Exceptând amenda aia uriașă, a precizat Lee.

— De asta se încheie asigurări pentru închirieri, a făcut Briona cu ochiul.

— Pe de altă parte însă, a zis el, cu o permanență economisești serios prin comparație cu o închiriere.

Enderii ăștia mă scoteau din minți. Cum puteau vorbi în felul ăsta despre noi? Nu eram decât simple vehicule pentru plăcerile lor, pentru fanteziile lor stupide. Dacă noi muream... și ce dacă, acoperea asigurarea.

Au tăcut amândoi. Lee bâțâia în sus și-n jos din picioare, iar Briona își răpăia unghiile lungi pe masă. Unde mai văzusem eu ticurile acestea?

Lee m-a observat, fixând cu privirea mâinile Brionei. Uitături agitate s-au schimbat ca niște lasere între ei. Mi-am tras poșeta mai aproape de corp.

Un val rece m-a înfiorat. Știam cine erau. Nu erau niște Enderi oarecare.

Un SUV s-a oprit lângă trotuar, cu Raj la volan. De aceea flecăriseră atâta. Așteptaseră să vină cu mașina.

— Cred că ne luăm cafeaua cu noi, a spus Briona și s-a sculat.

Lee s-a ridicat și el de pe scaun. Și-a trecut brațul pe sub al meu.

— Gata, Callie?

M-am smucit și am deschis poșeta.

— Nu.

— Vino cu noi, a zis Briona și s-a apropiat.

Am scos pistolul și i l-am înfipt în coaste.

— Nu cred, Doris.

— Ușurel, a rostit Lee. Să nu faci vreo prostie.

— De ce te-ar speria chestia asta? Nu-i corpul tău, Tinnenbaum, am spus eu.

Raj ne-a privit din SUV. Nu putea să vadă arma, așa încât continua să pretindă că totul era în regulă. A ridicat un pahar de unică folosință plin cu cafea, într-un gest de invitație.

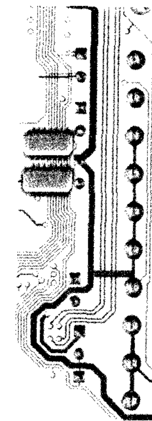
— V-ați ascuns tot timpul în corpurile astea, am urmat eu. M-ați spionat.

Lee s-a deplasat astfel încât să-mi blocheze calea. El era într-o parte, Briona în cealaltă parte.

— Haide, Callie, suie în maşină, a zis ea.

— N-am nevoie de cafea, am replicat. Sunt suficient de alertă.

Am îmbrâncit-o pe Briona şi ea s-a împleticit în braţele lui Lee. Am intrat în fugă în cafenea şi am ieşit prin uşa din spate.



Capitolul 22

Nu m-am uitat îndărăt, să văd dacă mă urmăreau Lee sau Briona. Mai exact Tinnenbaum sau Doris, acum când înţelesesem cine erau ei de fapt. Cine fuseseră din capul locului. Raj era probabil Rodney, cel care mă escortase când îi vizitasem pe Tyler şi Michael. De ce i-ar fi trimis banca de corpuri să mă spioneze în felul ăsta, prefăcându-se că sunt chiriaşi normali? Oare ştiuse de la bun început despre planul Helenei? Sau începuse s-o facă după ce ea modificase cipul?

Am ajuns la strada unde-mi lăsasem automobilul şi am suit la volan. În clipa când am pornit, am văzut un SUV negru, care a întors şi a plecat după mine. Să fi fost oare ei? Nu-mi puteam da seama, deoarece între noi se afla un camion.

Am scos telefonul cel nou şi am sunat la hotelul lui Tyler. Voiam să-i spun Florinei despre Michael.

— Camera 1509, vă rog.

— Ocupanţii au părăsit camera şi hotelul azi-dimineaţă, m-a anunţat centralista.

— Poftim? Nu se poate!

— Îmi pare rău, însă au părăsit hotelul azi-dimineaţă.

Am simțit cum tot conținutul stomacului îmi gonește spre gură, de parcă aș fi fost într-un lift căruia i se rupsese cablul.

Am cerut să vorbesc cu managera care ne aranjase cazarea. Am primit legătura și femeia mi-a confirmat spusele centralistei. Tyler și Florina nu lăsaseră nicio informație despre felul cum puteau fi contactați. Mi-a mai spus că-i văzuse urcând într-un automobil cu un bărbat, un senior, care afirmase că era bunicul Florinei.

O amorțeală mi s-a revărsat ca un val prin tot corpul. Florina nu avea niciun bunic. Dacă ar fi avut, n-ar mai fi trăit pe străzi. Și mi-ar fi lăsat un bilet.

Îi luase cineva. Dar cine? Mi se părea că sunt orbită de un glob de foc. Auzisem despre copii care fuseseră răpiți, pentru a li se cere răscumpărare familiilor lor. Oare mașina și hotelul de lux îi dăduseră vreo idee Florinei? Oare purtarea ei plină de grijă și atenție nu fusese decât un rol pe care-l jucase cu abilitate? Un Starter disperat era în stare de orice... Sau poate că fusese un șerif deghizat? Un Ender din hotel, un client sau chiar un angajat doritor să-și rotunjească veniturile i-ar fi putut zări pe minorii săraci și nerevendicați și ar fi putut profita de pe urma lor.

Dacă așa se întâmplase, era posibil ca ei să fi fost duși într-o instituție. Nu, așa ceva era exclus!

Și dacă fusese banca de corpuri?

Nu avea să-l închirieze pe Tyler, bineînțeles — era nevârstnic și cu sănătatea șubredă —, totuși îl putea utiliza ca pe o momeală care să mă ademenească. Am încleștat pumnii.

Am simțit imboldul de a merge acolo cu arma în mână și de a cere să-mi văd fratele. Dar chiar și în văpaia

care-mi cuprinsese mintea, am știut că era imposibil să scoți pe cineva din Destinații Splendide. Acolo existau bodyguarzi. Și uși mari și groase, cu multe încuietori. În plus, ar fi fost exact ceea ce-și doreau. Ca să nu mai amintesc că mi-aș fi asumat un risc, fiindcă, de fapt, nu aveam habar unde era Tyler. În adâncul sufletului știam doar că se întâmplase ceva rău.

În același timp însă nu puteam sta cu brațele încrucișate.

***

Am intrat pe zona de pietriș care înconjura gardul din sârmă al ranchului familiei Blake și am întors mașina, pentru a fi orientată în direcția cea bună când urma să plec. Întotdeauna este bine să-ți planifici o ieșire rapidă din scenă. Mi-am văzut mâna tremurând, când am prins mânerul portierei, ca să ies.

Am străbătut în grabă aleea de prundiș care trosnea sub tălpi, până la ușa din față, ținându-mi poșeta pe umăr, cu cureaua trecută în diagonală peste piept. Aveam nevoie de acces ușor la armă.

Menajera mi-a deschis și m-a condus în living. Era în stil hacienda monumental, cu plafon înalt și grinzi aparente din lemn întunecat. Aromele de cafea și tutun, care în mod normal ar fi fost îmbietoare, m-au făcut să mă înfior în circumstanțele acestea. Senatorul Harrison însemna bani și putere.

Blake și bunicul lui ședeau în fotolii mari din piele de culoarea pământului ars... până m-au zărit.

— Ce caută ea aici? a sărit senatorul în picioare, arătându-mă cu degetul.

— E-n regulă, bunicule, eu am invitat-o, s-a ridicat şi Blake.

— De ce Dumnezeu ai făcut-o?

— Pentru că ea vrea să-ţi spună ceva.

Blake s-a apropiat de mine şi m-a prins de mână. M-am întrebat dacă-i zisese ceva bunicului său.

— Scoate-o imediat de-aici! a zbierat senatorul.

Sângele îmi pulsa atât de tare, încât mi s-a părut că-l aud bubuind în urechi.

— Dă-i bătaie, Callie, a zis Blake eliberându-mi mâna. Povesteşte-i.

— Ce să-mi povestească?

— Domnule senator, am rostit, sunteţi conştient că acţiunea dumneavoastră reprezintă o crimă?

S-a înroşit la faţă de mânie.

— Tu să nu-mi vorbeşti mie aşa, băbătie băgăcioasă!

Am scos pistolul şi l-am îndreptat spre el.

— Nu sunt băbătie, am şaisprezece ani. Eu sunt corpul donor.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Blake rămânând cu gura căscată, dar mi-am menţinut focalizarea asupra pistolului. Trebuia să-mi ţin mâna neclintită. Am stat înapoia unei canapele, pentru a avea în ce mă propti. Am apreciat că distanţa dintre mine şi senator era de aproximativ patru metri.

Pe faţa lui s-a citit surprinderea.

— Atunci de ce vrei să mă omori?

— Afacerea pe care aţi intermediat-o între guvern şi Destinaţii Splendide va însemna că minori nerevendicaţi şi nevinovaţi vor fi vânduţi băncii de corpuri, care le va îngădui seniorilor să-i cumpere, pentru a le ocupa trupurile pentru tot restul vieţii.

Senatorul era greu de descifrat. Pe chipul lui se aşternuse o expresie de oroare, totuşi nu era clar dacă informaţia aceea era nouă pentru el.

— Iar eu vă învinuiesc pe dumneavoastră pentru asta.

Harrison i-a făcut semn lui Blake.

— Fă ceva!

— Mi se pare că vorbeşte perfect raţional, bunicule. Este adevărat?

— „Este adevărat?", a repetat senatorul pe un ton batjocoritor.

— Mă veţi duce la directorul Destinaţiilor Splendide, i-am spus. La Bătrân.

Tot chipul lui Harrison i s-a înmuiat brusc.

— Nu. Nu pot.

Eram atât de agitată, încât palmele îmi asudaseră. Din cauza transpiraţiei, patul pistolului îmi luneca din strânsoare.

— Domnule senator, am rostit, nu vreau să-mi creaţi greutăţi... în niciun caz acum. Cel mai bun prieten al meu tocmai a fost cumpărat, iar pe frăţiorul meu îl paşte aceeaşi soartă în curând. Probabil că aşteaptă chiar acum la coadă, pentru a fi supus unei operaţii chirurgicale, ca un câine maidanez la veterinar. Unica mea speranţă este să vorbesc cu Bătrânul, iar dacă nu mă puteţi duce la el, atunci nu mai am nimic de pierdut.

— Nu pot, a repetat el. Nu pot face asta.

— Nu aveţi de ales.

— Du-o, bunicule, a spus Blake. Tu ştii unde-l poţi găsi.

— Dă-mi voie să-ţi explic, a zis senatorul. Dacă te duc la el, mă va ucide.

— *Iar dacă nu mă duceţi, o să vă ucid eu.* M-am străduit să ţin pistolul drept. Vă avertizez că au început să-mi

obosească brațele, așa c-o să număr până la trei. Nu așa se face în holouri? Dați-i drumul spre ușă, fiindcă dacă ajung la trei, o să trag. Unu!

El și-a umezit buzele.

— Doi!

A înghițit un nod atât de mare, încât i-am zărit mărul lui Adam vibrând.

— Trei!

Nu intenționa să se miște.

Trebuia să trag, dar în același timp nu voiam s-o fac. Mi-am imaginat glonțul pătrunzând în carne, sfâșiind-o, cu pielea franjurându-se precum petalele unei flori și sângele țâșnind într-un jet de fântână arteziană, împroșcând tot livingul. Degetul mi-a tremurat... și a apăsat. Am încercat să renunț, să las trăgaciul să revină la poziția lui inițială, însă, desigur, asta n-a mers, așa că l-am împușcat. Cred că dorisem totuși s-o fac.

În living a răsunat un pocnet slab și ascuțit.

În același moment sau poate mai devreme, nu sunt sigură, Blake a plonjat către bunicul lui, placându-l violent.

— Blake! am țipat.

Amândoi au aterizat pe podea și sângele a început să păteze covorașul Navajo crem cu negru. Provenea de la brațul senatorului.

I-am privit. Senatorul gemea. Blake i-a smuls sacoul și a apăsat pe rană.

Pentru o secundă a ridicat ochii spre mine, iar expresia de pe chipul lui era de șoc și neîncredere.

— L-ai împușcat! L-ai fi putut omorî.

N-am știut ce să răspund. Avea dreptate. L-aș fi omorât dacă n-ar fi intervenit Blake.

— Ar fi trebuit să facă ce l-am rugat.

— N-am crezut... c-o să tragi, a mormăit Harrison suferind vizibil.

Nici eu nu crezusem. Inima îmi galopa. Am îndreptat arma către el.

— Ridică-l.

— Poftim? a făcut Blake.

— Nu-i decât o rană la braț. Ridică-l în picioare.

Blake și-a ajutat bunicul să se așeze într-un fotoliu. Senatorul s-a lăsat pe spate, icnind de durere.

— N-am vrut să fac asta, am rostit. Tu m-ai silit. Am gesticulat cu pistolul: Așa că haide, să nu te fi împușcat degeaba. Vreau să mă duci la Bătrân.

***

Senatorul era palid la față, în timp ce șofa cu o singură mână. Eu stăteam pe scaunul din dreapta, țintindu-l cu pistolul, iar Blake era pe bancheta din spate, înapoia bunicului său.

— În ce parte a orașului mergem? am întrebat.

— În centru, a răspuns Harrison și a schițat o grimasă de durere.

Îi acoperisem cămașa cu sacoul, astfel ca rana să nu fie evidentă.

— Nu eu sunt personajul negativ în piesa asta, am rostit. Fratele meu este bolnav. Trebuie să aflu cine l-a luat.

— Ar putea fi oriunde, a rostit senatorul cu greutate.

— Aveți dreptate, nu știu unde este. De aceea trebuie să caut. Și cred că Bătrânul este cea mai bună sursă de informații.

— Îmi pari o domnişoară inteligentă. Şi plină de resurse. Îţi propun ceva. O să trag pe dreapta şi o să te las să pleci, iar eu nu voi raporta niciodată ce s-a întâmplat.

— Vi se pare c-aş fi senilă? l-am întrebat.

Harrison a privit în oglinda retrovizoare spre nepotul lui. În clipa aceea mi-am dat seama că Blake fusese teribil de tăcut. Mai precis, nu scosese niciun cuvânt de când suisem în automobil. Ce era oare în mintea lui? Îl adusesem probabil într-o situaţie în care nimeni nu avea sorţi de izbândă. M-am întors să-l privesc şi în aceeaşi secundă maşina a virat brusc şi violent. Senatorul a călcat pedala acceleraţiei până la podea şi a tras brutal de volan, traversând benzile, până am intrat pe sens opus. Ne-am izbit de scaunele dintr-o staţie pentru transport public de pe trotuar.

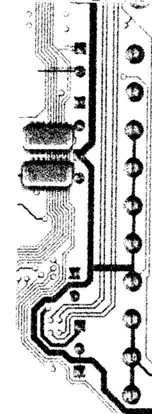
Airbagurile s-au umflat prompt şi arma pe care o ţineam în mână mi-a fost proiectată în cap. Puternic.

Când totul s-a oprit din mişcare, airbagul a început să se dezumfle. Eram ameţită şi vedeam ca prin ceaţă. Senatorul a deschis portiera din spate şi l-a tras pe Blake afară cu braţul sănătos. Nu mi-am dat seama dacă era rănit.

Mă mişcam în ralanti. Mă simţeam udă pe o parte a capului. M-am atins acolo... era sânge. L-am văzut pe Harrison ajutându-l pe Blake să se îndepărteze de automobil. Blake a încercat să se întoarcă, a întins braţul către maşină, însă bunicul lui l-a silit să meargă mai departe.

Trebuia să ies. Unde era mecanismul de deschidere a portierei? L-am găsit şi l-am acţionat. Am căzut din maşină, pe trotuar. Totul era defocalizat. Forme, oameni, alergau spre automobil. Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca totul să se întunece a fost un bărbat în uniformă.

Un şerif federal.



Capitolul 23

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, eram întinsă pe spate sub o baterie de lumini orbitoare. Am mijit ochii, deoarece lumina era prea intensă. Din braţ îmi şerpuia tubul unei perfuzii.

— S-a trezit, a rostit un glas de femeie vârstnică.

— Salut! Mă poţi auzi?

Un glas de bărbat, tot Ender, s-a apropiat de mine.

— Te aud, da, am izbutit să croncănesc. Dar nu te pot vedea.

— Nu-i nimic, a zis el. Este firesc. Nu te grăbi şi nu te speria. Ţine ochii închişi, dacă aşa te simţi mai bine. O să-ţi punem câteva întrebări, ai înţeles?

Am încuviinţat încet. Îmi simţeam creierul greu. Pâclos. M-am întrebat ce droguri îmi băgaseră în perfuzie.

— Cum te numeşti? a întrebat femeia.

— Callie.

— Numele de familie?

— Woodland.

— Câţi ani ai?

— Şaisprezece.

— Părinţii tăi trăiesc?

Glasul ei îmi suna familiar.
— Nu.
— Ai bunici sau alți tutori?
— Nu.
— Ești o minoră nerevendicată?
Capul mă durea rău.
— Cât timp am fost inconștientă?
— Nu prea mult. Răspunde la întrebare, a reluat ea. Ești o minoră nerevendicată?
Nu aveam puterea să mint.
— Da.
Întrebările au încetat. Am simțit-o pe femeie îndreptându-se.
Am deschis lent ochii. Vederea nu mi se îmbunătățise foarte mult. Am putut distinge că bărbatul era îmbrăcat în halat verde, ca un medic. Mă așteptasem ca femeia să fie asistenta lui, dar ea purta un halat cenușiu, nu alb. Într-o mână ținea un obiect mic, metalic. Un dispozitiv pentru înregistrare.
— Vrei apă? m-a întrebat medicul.
Am aprobat din cap și el s-a apropiat cu un pahar. Am supt apă printr-un pai.
— A trebuit să-ți pun copci la rana de la cap. Nu vei rămâne cu cicatrice, fiindcă a fost sub păr.
— Plăcuța, a spus femeia.
— Da, care-i rostul plăcuței aceleia de pe capul tău?
Am privit în jur. Totul a început să se contureze distinct. Nu era o clinică medicală ultramodernă, ci o cameră ponosită.
— Ce spital e ăsta? am întrebat.
— Nu-i un spital, a răspuns medicul. Ești în infirmerie.

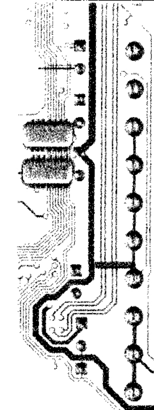
— În instituție, a adăugat femeia. Spune-ne acum despre plăcuță.
Mi-am reamintit-o. Doamna Beatty, șefa securității. M-am zbătut, însă ceva îmi restricționa mișcările. Abia atunci mi-am dat seama că brațele și picioarele îmi erau legate de masă.
— Dați-mi drumul, am rostit simțind cum mintea mi se limpezea rapid. Este o eroare. Am ID-ul în poșetă. Mă numesc Callie Winterhill. Dumneata mă ții minte.
Au schimbat priviri între ei.
— În mașină nu s-a găsit nicio poșetă, a spus Beatty, ci doar un pistol. Și-a țuguiat buzele zbârcite și a continuat: Analizele au ieșit pozitive pentru ADN-ul și amprentele tale.
O pulsație ritmică a început să-mi bubuie în urechi, sporindu-și intensitatea de la o clipă la alta.
— Iar raportul balistic a confirmat că este arma cu care a fost împușcat senatorul Harrison, a urmat ea.
Senatorul mă raportase șerifilor federali. Blake nu izbutise să-l oprească. Sau poate că Blake mă ura, acum după ce aproape îi ucisesem bunicul.
Beatty și-a pus în buzunar dispozitivul de înregistrare și a încuviințat din cap spre medic, care a adăugat ceva în perfuzia mea. Pe chipul lui am zărit o expresie de tristețe înainte de a părăsi camera. Beatty a așteptat să închidă ușa, după care s-a apropiat și mi-a șuierat la ureche:
— Îi urăsc pe mincinoși!
M-a fixat cu privirea; cearcănele din jurul ochilor semănau cu niște aureole.
I-am simțit duhoarea bătrâneții, un amestec de naftalină și mucegai, apoi m-a învăluit o ceață groasă. Panica

mi-a bolborosit în adâncul măruntaielor, dar nu s-a putut ridica la suprafaţă.

— Ce... mi-ai... dat? am împins cuvintele cu greu, pe rând.

Ea s-a îndreptat şi m-a privit cu un surâs răutăcios.

— Bun-sosit în clubul privat din Instituţia 37, mi-a răspuns. Salonul încarceraţilor.



Capitolul 24

În dimineaţa următoare m-am deşteptat pe podeaua rece din beton a unei celule care trăsnea a urină şi mucegai. M-am sculat în capul oaselor. Partea dreaptă a capului îmi zvâcnea de durere. Am atins-o şi am simţit un bandaj. Mi-am reamintit medicul, copcile, accidentul de automobil.

Purtam o salopetă gri, lăbărţată. O uniformă de închisoare.

Era întuneric; unica lumină provenea de la o ferestruică aflată imediat sub tavan. Nu exista nimic pe care să te poţi aşeza. Celula micuţă era complet goală. M-am ridicat în picioare şi m-am rezemat de perete. Într-un colţ, un zgomot ca de aspirator răsuna întruna dintr-o gaură în pardoseală. În uşa metalică exista un panou din sârmă deasă, prin care părea că se livra mâncarea.

Doamne, nu-mi spune că asta-i viaţa care mă aşteaptă de-acum înainte!

Am privit pereţii murdari şi m-am întrebat dacă aşa fusese şi în unitatea de carantină în care fusese trimis tata să moară. Din câte ştiam, îi folosiseră pe pacienţii internaţi pentru experimente. Era oribil, să-i trimiţi departe de

familii doar pentru ca să moară fără a fi văzuți, iar după aceea să fie incinerați sau aruncați în gropi comune. Toți auziserăm zvonurile acelea.

Oricât de oribil fusese pentru mama să moară acasă, trebuia să fie mult mai groaznic să mori într-o instituție.

Să compari locurile în care să mori. La asta ajunsesem?

Fusesem cu mama în ziua aceea. Ieşiserăm din maşină şi mergeam spre băcănie, când văzuserăm explozia de pe cer. Semănase cu o păpădie uriaşă care se destrăma sau cu nişte artificii lansate în timpul zilei, care se împrăştiaseră şi apoi coborâseră. Către noi.

— Înapoi la maşină! țipase mama.

Ne întorseserăm şi începuserăm să fugim. Maşina era la capătul parcării şi până acolo parcă erau nenumărați kilometri. Ar fi trebuit să fi intrat în magazin, însă era prea târziu ca să ne mai răzgândim.

Înapoia noastră urlase cineva. Eu mă întorsesem şi văzusem o Enderă care alerga spre noi. Îşi acoperise nasul şi gura cu palma, ca să nu inhaleze spori. Nu ştiusem dacă o atinsese vreunul sau dacă îi inhalase deja. Sau dacă era pur şi simplu panicată.

Eu fusesem vaccinată, totuşi continuau să circule zvonuri despre Starteri care nu supraviețuiseră unui atac masiv.

— Nu te opri! strigase mama.

Era imediat în urma mea.

Apăsase pe butonul telecomenzii, împungând cu ea înainte, de parcă ar fi avut o floretă în mână, şi auzisem sunetul dulce al portierelor descuindu-se.

Maşina noastră, sanctuarul nostru, ne aştepta. Deschisesem portiera cea mai apropiată şi mă trântisem pe bancheta din spate. Întinsesem mâna s-o ajut pe mama.

— Haide, mamă!

Un zâmbet de uşurare îi radiase pe chip când îmi prinsese degetele. Obrajii îi erau îmbujorați şi ochii îi străluceau.

Reuşiserăm.

— Gata, fetițo, am scăpat acum.

Intrase cu un picior în automobil şi în clipa aceea un singur spor alb plutise în jos între noi.

Aterizase pe brațul ei. Mama rămăsese holbându-se la el. Amândouă îl priviserăm.

Ea a murit după o săptămână.

Spitalele nu primeau pacienți infectați cu spori şi toate căminele pentru bătrânii aflați în pragul morții erau supraaglomerate.

La câteva zile după moartea ei, şerifii federali îl ridicaseră pe tata, deşi nu avea niciun fel de simptome sau probleme respiratorii. Ei ştiau probabilitățile. El însă avea să ne Zinguiască zilnic din unitatea de carantină, pentru a ne anunța că se simțea bine.

Pentru ca într-o zi să primesc mesajul: *Ulii când țipă, fugi în pripă.*

Era o parolă pe care o stabilise înainte de a pleca şi care însemna că eu şi Tyler trebuia să părăsim casa. Şerifii aveau să vină după noi. Eu dorisem să ştiu mai multe. *Tată,* îl Zinguisem, *eşti bolnav? Ei o ştiu?*

El îşi repetase mesajul.

Crezusem că-l voi revedea. Crezusem că va reveni acasă. Am privit peretele pătat al celulei. Dinspre coridor a răzbătut o voce înfundată. După câteva minute, paşi s-au apropiat de uşa mea, care a glisat, deschizându-se cu un bâzâit mecanic. Beatty a intrat în celulă, lăsând uşa deschisă. Am zărit încălțămintea unui gardian care stătea lângă prag, pe coridor.

— Te simți mai bine?

Ura supura ca uleiul din porii ei.

I-am privit chipul incrustat de alunițe. Era mai rău decât îmi aminteam. Părea bătrână de un milion de ani.

— Ai venit să-mi dai drumul?

Replica mea a făcut-o să hohotească.

— Ai fi primit un pat într-un dormitor, dar ai încercat să asasinezi un senator, dacă îți amintești.

— O să fiu judecată?

Văzusem procese în holouri.

A zâmbit larg.

— Sunt sigură că știi că minorii nerevendicați n-au niciun fel de drepturi.

— Ba avem drepturi. Și noi suntem oameni, să știi.

— Ba nu, sunteți niște delincvenți care se aciuează ilegal în clădiri care nu sunt proprietatea lor. În mod generos, statul le oferă adăpost nerevendicaților și se ocupă de ei. Însă tu ești în plus o criminală, așa că vei fi închisă aici, în chiar mijlocul instituției, până vei ajunge la maturitate.

— Până la nouăsprezece ani?

Ar fi însemnat o eternitate să petrec atâta timp aici.

Doamna Beatty a încuviințat din cap și ochii i-au scânteiat.

— La vârsta aceea statul îți va repartiza un avocat din oficiu. Desigur, ei sunt suprasolicitați și n-au timp de pierdut cu criminali ca tine. În mod aproape cert, vei sfârși într-o închisoare pentru adulți.

— Într-o închisoare... pe viață?

Mă mințea. M-am străduit să respir adânc, dar n-am tras în piept decât aer împuțit.

— Presupunând, desigur, că vei supraviețui următorilor trei ani petrecuți aici, în carceră. Și-a încrucișat brațele peste piept și a rânjit: Puțini reușesc.

Mi-am stăvilit emoțiile pe cât am putut de bine. Nu doream să-i ofer plăcerea de a ști ce efect avea informația aceea asupra măruntaielor mele. Nu aveam să mă interesez de Tyler, deși voiam cu disperare să aflu dacă fusese internat într-o instituție. Apoi, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile, Beatty a spus:

— Unde-i fratele tău?

— Habar n-am.

De unde știuse ea că aveam un frate?

— Poate c-o să fac niște cercetări. Dacă nu-i deja internat într-o instituție, atunci ar trebui adus aici.

M-am străduit din răsputeri să-mi păstrez chipul inexpresiv.

— O să aflu și ce este plăcuța de pe capul tău. Aici nu avem secrete.

A ieșit și ușa a glisat, închizându-se. Eram oare singură sau în celelalte celule existau alte fete ca mine? Sau erau pustii? Nu auzeam niciun zgomot. Poate că învățaseră destule ca să-și țină gura.

Mi-am încleștat pumnii. Cum era posibil ca așa ceva să fie legal? Nu aveam pat și nici pătură. M-am răsucit și am cercetat cei patru pereți ai celulei. Pe unul dintre ei am zărit un buton metalic. L-am apăsat și de sub el a ieșit o țeavă scurtă. Apă! Cel puțin aveam apă. Am inspirat adânc. Am întors capul într-o parte, am pus gura sub țeavă și am băut. Avea gust metalic și de dezinfectant, însă era apă.

După trei secunde s-a oprit. Am apăsat încă o dată butonul, dar nu s-a întâmplat nimic.

Căminul meu pentru următorii trei ani. Dacă supraviețuiam... Am lovit peretele cu palmele, din nou și din nou.

***

Când m-am trezit în dimineața următoare, tot corpul mă durea de la dormitul pe podeaua din beton. Mă durea și capul în urma accidentului de automobil, dar nimeni nu spusese nimic despre posibilitatea de a căpăta vreun analgezic. Mi-au îngăduit totuși să ies în așa-zisa „curte": un spațiu îngrădit, cu pământ bătătorit pe jos, în partea din spate a complexului. La ora 15, beneficiam de douăzeci de minute de mișcare în aer liber. Restul fetelor internate în instituție se bucurau de o oră întreagă, cu excepția cazului în care aveau sarcini de muncă în exteriorul instituției.

Curtea era plină cu vreo sută de fete, care se mișcau de colo-colo. Unele se jucau cu mingi sau cu bețe, însă majoritatea se plimbau în grupuri de două–trei și discutau cu voci scăzute. Le priveam, căutând să descopăr un chip familiar, când cineva m-a atins ușor pe spate.

Am crezut că putea fi doamna Beatty, însă era Sara, fata căreia încercasem să-i ofer puloverul.

— Callie, ce faci aici?

Avea chipul îndurerat.

— Am fost arestată.

— Nu se poate! Ce-ai făcut?

— Nimic.

Eram acum o deținută de drept comun, care-mi negam delictul. Era mai simplu, decât să încerc să explic totul unei puștoaice de doisprezece ani.

— Deci este o greșeală?

— O mare greșeală.

Sara s-a uitat către unul dintre gardienii înarmați care erau răspândiți în jurul curții, apoi m-a prins de braț.

— Mai bine să nu stăm locului. E rău în carceră? Mâncarea-i mai proastă decât cea pe care o căpătăm noi?

— Mâncarea voastră este neagră și lichidă? am întrebat-o și stomacul meu a protestat sonor.

Ea a clătinat din cap.

— Fii atentă, Sara, îl caut pe fratele meu mai mic. Se numește Tyler și are șapte ani. Tu-i vezi vreodată pe băieți?

— Uneori, când ne adună pe toți pentru vreo prezentare. Sau ca să țipe la noi. Este aici, în 37?

— Nu știu. S-ar putea.

— O să-ntreb. Dar nu-ți promit nimic.

Două fete s-au izbit de noi, pretextând că fusese un accident. M-am oprit și le-am privit. Cea mai apropiată era renegata care mă atacase lângă clădirea mea și-mi furase Supertrufa. Mâna ei dreaptă încă mai avea cicatricea rănii pe care și-o făcuse atunci când o izbise de pavaj. Asta se întâmplase în seara când revenisem acasă după prima mea vizită la Destinații Splendide. De atunci se schimbaseră multe, dar nu și agresivitatea ei.

A tresărit ușor surprinsă de chipul meu nou și îmbunătățit, apoi m-a recunoscut.

— Tu ești, a rostit. Ar fi bine s-ai grijă de fetișoara asta frumușică.

— Las-o, Callie, a vrut Sara să mă îndepărteze.

— Pa, Callie, a rostit bătăușa pe un ton legănat.

Ne-am fulgerat amândouă din priviri, în timp ce prietenele ne trăgeau în direcții opuse. Sara m-a condus până la zid, de care ne-am rezemat.

— Nu te mai gândi la ea. Haide să vorbim despre ceva frumos, a zis Sara.

A urmat un moment de tăcere.

— Ai un prieten? m-a întrebat ea în cele din urmă.

Am simțit cum fața îmi ia foc de la bărbie până la frunte.

— Am avut. Cumva...

— Deci ai sau n-ai?

Am oftat.

— Aş vrea şi eu să ştiu.

— Cum îl cheamă?

Ochii îi scânteiau de acum.

— Blake.

— Blake... Sună frumuşel. A zâmbit larg: Fac pariu că-ți duce dorul.

M-a ciupit uşor de braț.

— Fac pariu că doarme cu poza ta sub pernă.

Am privit în jur. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să le ofer bătăuşelor alt pretext să se ia de mine.

— Nu cred că are poza mea, am răspuns încet.

— Nici pe telefon?

Am ridicat ochii. Avea dreptate. Blake îmi făcuse o fotografie cu telefonul, în acea primă zi, la ranch.

— Ba da, are, am surâs.

— Vezi? S-a ridicat pe vârfuri şi m-a ciupit uşor de nas. Ți-am zis eu?!

După aceea pe chip i-a apărut o expresie de parcă îşi reamintise ceva.

— Cum arăt?

— De ce?

— Întrebam şi eu aşa...

Am clătinat din cap.

— Sara, este vorba cumva despre ceea ce mi-ai zis data trecută? Despre bărbatul care va veni aici?

— Poate că da.

— Ai auzit cumva numele Destinații Splendide?

— Nu-ți spun.

A zâmbit însă cu toată fața.

— Sara...

Mi-am îngropat chipul în palme.

— Sper tare mult să fiu aleasă, a şoptit ea.

Am simțit un nod în gât.

— Când o să vină?

— În curând. I-adevărat că nimeni nu i-a văzut fața, niciodată?

Am încuviințat în tăcere.

— Dar cum face, îşi pune o pungă cu găuri pe cap?

— Poate că va purta o mască.

— Ca de Halloween?

Am prins-o de umeri.

— Care-i locul cel mai bun ca să te ascunzi aici?

— În instituție? Simplu! În spălătorie. E tocmai într-un colț al subsolului, dincolo de ieşirea de urgență. Eu m-am ascuns o dată acolo, ca să scap să fiu trimisă la strânsul gunoiului.

— Ce-ai spune dacă ți-aş zice că eu ştiu despre Destinații Splendide, că am fost acolo şi că-i un loc rău? Ți-ai putea pierde corpul pentru totdeauna.

A mijit ochii, ca şi cum spusele mele i-ar fi declanşat o migrenă.

— Ce tot vorbeşti?

— Ai încredere-n mine. Când vor veni s-aleagă fetele, trebuie să te-ascunzi.

— Să m-ascund? De ce? E şansa mea cea mai mare de-a scăpa de-aici.

Eram pe punctul de a-i povesti cum îmi implantaseră cipul în creier, când a răsunat o sonerie. De lângă intrarea în curte, doamna Beatty mă sfredelea cu privirea.

— Te rog! Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Eu trebuie să plec.

— Deja?

— N-am dreptul decât la douăzeci de minute în curte. Sunt fata rea, ai uitat?

— Stai!

A scotocit în buzunar şi a scos un şervețel. Înăuntrul lui era ceva închis la culoare.

— Ce este?

— Ce-a mai rămas din Supertrufa pe care mi-ai dat-o.

A surâs şi mi-a întins-o.

Asta se petrecuse cu zile în urmă. Trufa se uscase şi se întărise. Mi-am amintit că-i căzuse din mână. Probabil c-o ridicase şi o păstrase ca să se bucure de ea, puţin câte puţin. Iar acum mi-o dăruia mie.

Mi-a pus-o în palmă. Am rămas o clipă privind-o.

— Haide, nu te sfii, m-a îndemnat.

— Tu nu vrei...?

— Nu, nu, mănânc-o pe toată.

Am muşcat cu grijă din Supertrufa uscată, sperând să nu-mi rup vreun dinte.

— E crocantă.

Sara a radiat de fericire. După aceea m-a cuprins cu braţele pe după gât şi m-a îmbrăţişat strâns.

— Sunt egoistă dacă-ţi spun că-s fericită că eşti aici? m-a întrebat. Pentru că sunt, să ştii. Crezusem că n-o să te mai revăd niciodată şi — iată-te. Prietena mea.

Am zâmbit pe cât am putut de bine cu gura plină de firimituri tari.

***

Sara a fost singurul moment luminos din ziua aceea; restul zilei a însemnat agonie. M-am întins pe podeaua rece şi m-am gândit la Tyler, întrebându-mă unde putea fi şi dacă nu cumva i se agravase boala. Eu puteam să fac faţă, fără pătură şi celelalte, dar el n-ar fi putut. Era internat într-o instituţie ca aceasta? Sau era cu Bătrânul?

M-am gândit de asemenea la Blake şi la clipele când fuseserăm împreună şi m-am întrebat dacă va găsi puterea să mă ierte. Însă prinţesa îşi pierduse straiele minunate şi caleaşca şi fusese întemniţată pe viaţă în donjon. Basmul se sfârşise. Niciun prinţ n-avea să vină vreodată pentru a salva o prinţesă care încercase să-i omoare bunicul.

A doua zi, am numărat orele până la perioada de mişcare în aer liber. Când un gardian a sosit să mă escorteze spre curte, i-am văzut arma ZipTaser din tocul de la şold şi mi-am imaginat în ce fel i-aş fi putut-o fura. Însă chiar dacă aş fi reuşit, asupra mea s-ar fi năpustit un roi de gardieni cu mai multe ZipTasere. Şi ar fi fost un drum lung până la poartă, care era oricum controlată de alt gardian. Şansele de evadare erau atât de mici, încât probabil că nici nu exista vreun procentaj prin care să le pot exprima.

Iar eu nu doream de fapt să plec din 37, cel puţin până nu eram sigură că Tyler nu se găsea aici.

Când am ajuns în curte, m-am oprit şi am cercetat chipurile de acolo, uitându-mă după Sara. Mai multe fete s-au izbit de mine, iar una mi-a tras chiar o palmă zdravănă pe spate. M-am mişcat din locul în care mă oprisem. M-am dus în colţul unde o văzusem pe Sara cu o zi în urmă şi ea a apărut în scurt timp.

— Ai aflat ceva despre fratele meu? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Îmi pare rău. Dar poate că-i aici. Poate că i-au schimbat numele.

Ideea aceea m-a pârjolit pur şi simplu pe dinăuntru. Să-i fi schimbat numele... Puteau oare să-i mai ia şi altceva? Unde era? Cu cine era?

— Fruntea sus, Callie! Haide să-ţi arăt ceva.

M-a prins de mână şi m-a condus până la o deschidere zăbrelită din zid. După ce a privit în jur şi s-a asigurat că nu ne privea nimeni, s-a lăsat pe vine şi m-a tras după ea.

— Uită-te! a şoptit.

Am privit prin deschidere şi am văzut gândacul negru al unui eli-transportor aflat pe peluza din curtea interioară principală. Dincolo de el, o scară metalică înaltă era sprijinită de zidul complexului dincolo de care se afla libertatea. Preţ de o secundă delicioasă, mi-am imaginat-o ca pe un mijloc de evadare. Atât doar că pe coama zidului gros era un Ender care repara sârma ghimpată.

Sara s-a uitat în direcţia unui gardian care ne privea din cealaltă parte a curţii şi m-a ridicat.

— Ăla-i eli-ul Bătrânului, a zis ea.

Bătrânul... Aici... Inima a început să-mi bată mai repede. Oare el îl avea pe Tyler?

— Eşti sigură?

— I-am auzit pe gardieni vorbind. Ziceau că nimeni nu i-a putut vedea faţa. Purta o pălărie care i-o acoperea, uite-aşa.

Şi-a răşchirat în evantai degetele subţiri şi a simulat un bor în jurul capului.

După aceea a zâmbit. Am simţit că m-apucă greaţa.

— O să pleci cu el, aşa-i? Nu te pot convinge să n-o faci.

— Glumeşti? Sunt în stare de orice ca să ies de-aici. Şi-o să vii şi tu. Eşti foarte drăguţă.

Mi-a atins obrazul.

— Sara, ar fi periculos dacă cineva te-ar lovi... să zicem în bărbie? Sau în nas? Te-ntreb asta, fiindcă mă gândesc la problema pe care o ai cu inima.

A mijit ochii.

— Nu, n-ar fi periculos. Ochii ei mi-au cercetat chipul. De ce-ntrebi?

Am inspirat adânc.

— Ţin realmente la tine. Te rog să nu uiţi asta. Te rog să ştii că orice aş face va fi pentru a încerca să te protejez.

Sara a înclinat capul spre un umăr, nedumerită. Inocenţa ei mă făcea să mă simt şi mai vinovată de ceea ce ştiam că trebuia să fac. Mi-am retras braţul, am încleştat pumnul şi am lovit-o drept în faţă.

— Au! a strigat şi a căzut pe spate, pe pământ. De ce-ai făcut asta?

S-a ridicat în capul oaselor şi a dus mâna la nas. Printre degete îi picura sânge.

— Să ştii că-mi pare cu-adevărat rău, am şoptit.

Şi am lovit-o încă o dată, pentru siguranţă.

De data asta n-a mai căzut. Lacrimi îi şiroiau pe obraji. Părea atât de rănită, atât de trădată, încât mi-a sfâşiat cu adevărat inima. Fetele din jurul nostru s-au oprit şi s-au holbat. Au întrebat ce se întâmplase.

— Am lovit-o, am rostit cât de tare am putut fără să strig.

Mai multe au cerut să fiu pedepsită. Bătăuşa cu cicatrice pe mână s-a împins înainte prin gloata de fete. M-am întors către ea şi m-am încordat pentru ce avea să urmeze.

„Dă-i drumul şi fă-o repede“, mi-am spus.

N-am schițat nicio încercare s-o opresc. Ea și-a băgat mâna în buzunar, apoi a scos-o strânsă în pumn. Ceva din mână a scânteiat în soare. M-a pocnit puternic în obrazul drept.

Am simțit o durere ascuțită. M-am clătinat spre înapoi, dar mi-am păstrat echilibrul. Am privit iute, ca să mă asigur că nu mă ataca nimeni din spate — nu doream să fiu lovită în ceafă —, după care am înaintat ca s-o încasez iarăși. Suspiciunea a înnegurat chipul fetei, însă m-a izbit din nou, de data aceasta în falcă și mi-a dislocat un dinte.

Durerea m-a străpuns acum până în orbite.

Am văzut că purta niște inele din metal. Era bine, așa ceva urma să provoace leziuni serioase. Câteva fete au strigat, avertizând că veneau gardienii. Bătăușa a strecurat înapoi în buzunar obiectul metalic de pe degete.

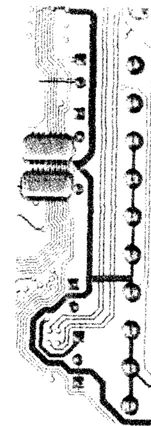
Sara se afla la câțiva metri mai departe și plângea, cu sângele curgându-i pe față. Am fost mulțumită să văd că ochii i se umflaseră deja. Propria mea față mă ustura și mă durea ca și cum fusesem lovită cu o tigaie din fontă. Bătăușa s-a repezit încă o dată la mine, m-a tras de păr și a încercat să mă trântească. Gardienii au apărut, lovind cu bastoanele în oricine le-ar fi stat în cale. Au izbit-o pe bătăușă în spinare și au smuls-o de pe mine. Alt gardian m-a pocnit în stomac.

Am simțit că mi s-a tăiat respirația. Lovitura m-a făcut să cad în genunchi.

Un iz metalic mi-a umplut gura.

Doamna Beatty și-a croit loc prin mulțime. Crezusem că fața ei n-ar fi putut deveni mai urâtă, dar, când a zărit sângele, chipul i s-a acoperit de cute și linii de încruntături.

— Fetelor, nu acum, a rostit ea. Tocmai avem un musafir.



Capitolul 25

Un gardian ne-a dus pe mine și pe Sara la infirmerie. Dacă aș fi dorit să evadez, acum ar fi fost un moment prielnic, cu un singur paznic și două fete, dar probabil că Sara nu se găsea în dispoziția de a mă ajuta cu nimic în clipa asta.

Își apăsa o batistă udă pe față.

— Am crezut că ții la mine! a țipat ea. Ce rău ți-am făcut?

Nu puteam spune nimic în fața gardianului. Când medicul m-a revăzut, n-a trădat nicio emoție, însă în ochi i-a licărit o scânteie de recunoaștere.

A indicat o masă din oțel inoxidabil pentru consultații și gardianul a suit-o pe Sara acolo. Eu m-am așezat pe cea de alături. Gardianul a explicat situația și a anunțat că va rămâne în cameră, pentru a se asigura că nu vor mai apărea necazuri.

— Nu este necesar, a zis medicul.

Gardianul a insistat că doamna Beatty dorea ca el să fie prezent și medicul a strâns din umeri, ca și cum ar fi fost lipsit de importanță. Am avut totuși impresia că nu gândea chiar așa.

— Dă-mi voie să mă uit la tine, i s-a adresat Sarei.
— Ea m-a lovit. Rău...
— Văd asta. Şi este mai mare decât tine.
I-a atins nasul cu blândeţe, folosindu-se de degetul mare şi de cel arătător.
— Mă puteţi aranja? a întrebat Sara.
— O să mă străduiesc. Medicul a venit apoi la mine şi mi-a răsucit uşor faţa ca s-o privească mai bine. Tăietura asta de la gură va necesita copci. Ai încasat câteva lovituri serioase în maxilar. Pe de altă parte, n-ai păţit nimic la ceafă.
Am încercat să nu zâmbesc. Asta era exact ce doream să aud.
— Domnule doctor, a spus Sara, nu mă puteţi aranja pe mine mai întâi? A sosit cineva şi trebuie să fiu cât mai frumoasă.
După aceea mi-a azvârlit o privire de ură autentică.

***

Medicul nu putea face minuni cu resursele limitate ale infirmeriei. După o oră îmi pusese copci şi-i oprise Sarei hemoragia nazală. Amândouă am căpătat câte o doză dintr-un spray analgezic. Sara era agitată şi se lamenta că trebuie să plece, pentru a fi selectată de individul de la Destinaţii Splendide. În încăpere nu exista nicio oglindă, aşa încât nu avea habar că, pe lângă nasul învineţit şi însângerat, pielea tumefiată de sub ochi era decorată cu un curcubeu strălucitor, mov şi negru.
Speram că Bătrânul venise şi plecase. Beatty a intrat în infirmerie şi expresia chipului ei a reflectat cât de jalnic trebuia să fi arătat amândouă.
— În ce hal sunteţi! a comentat cu dispreţ.

Medicul i-a şters faţa Sarei cu un tampon.
— Las-o deocamdată pe ea, a continuat Beatty. Termin-o pe cealaltă, m-a arătat cu mâna.
Medicul s-a răsucit cu o privire nedumerită.
— Trebuie s-o duc în sala de sport, a adăugat femeia.
— Şi eu? a întrebat Sara. Şi eu vreau să merg.
Beatty a prins-o de un umăr şi a oprit-o, când medicul s-a întors către mine.
Fata s-a smucit şi a sărit de pe masă.
— Nu mă puteţi sili.
Beatty a apucat-o de braţ şi a îmbrâncit-o într-un scaun.
— Ştii bine că pot!

***

Beatty m-a dus într-o sală mare de sport. Un Ender mi-a prins pe piept o bucată de hârtie cu un număr. Fetele erau înşiruite în rânduri pe o latură a sălii, începând de la perete spre centru. Băieţii se aflau pe latura opusă. Toţi purtau numere. Când am intrat, le-am cercetat iute feţele. Aceasta era şansa mea de a-l descoperi pe Tyler. Puştii mi-au privit cu ochi speriaţi chipul umflat. Am fost pusă la capătul primului rând.
Nu l-am zărit pe Tyler, dar foarte mulţi băieţi erau în afara razei mele vizuale. Bătrânul trecea prin faţa ultimului lor rând, cu mâinile la spate. Aerul era încărcat de tensiune, provenită, bănuiam, de la surescitarea celor care sperau că alegerea de către el însemna salvarea din instituţie. Totuşi focarul tensiunii îl constituia prezenţa Bătrânului în sine. Am simţit că el avea pur şi simplu efectul acela.

Purta pardesiu şi pălărie şi nu puteam să-i văd decât spatele. „Oare cum arată?", m-am întrebat. În clipa următoare el s-a întors pentru a străbate sala spre latura fetelor şi i-am zărit chipul.

Chipul modificat, bineînţeles. Purta o mască, un soi de material metalic special, care-i fusese mulat pe chip. Nu numai că-i ascundea identitatea, ci funcţiona şi ca un fel de ecran sau monitor, astfel că pe el rulau imagini, mai precis alte chipuri. Acum era faţa unui star popular la începutul secolului, în secunda următoare a unui poet mort cu decenii în urmă sau a unui necunoscut. Fiindcă era tridimensională, masca lăsa o impresie stranie, deoarece nu era nici copilăroasă, ca o mască plată de bal, totuşi nici atât de perfectă pentru a putea fi confundată cu o faţă reală. Era ceva intermediar; artificial, însă captivant. Şi întrucât se modifica şi se mişca permanent, rezultatul era bizar, aproape organic. Semăna cu tehnica de camuflare a trăsăturilor pe care o folosise în mesajul privat, dar acum o vedeam în realitate.

Priveam ca hipnotizată şi în acelaşi timp mă simţeam nelalocul meu, aşa cum se întâmplă când te holbezi la un accident auto.

Bătrânul îi examinase pe câţiva băieţi cu atenţie, iar pe alţii îi eliminase aproape fără să-i privească. Era urmat de o Enderă cu un clipboard electronic, care scria numele celor care-l interesau şi scurte descrieri. A început apoi să treacă prin faţa şirului de fete din care făceam şi eu parte şi l-am auzit punându-le întrebări despre abilităţile lor.

Pe măsură ce se apropia, eram tot mai copleşită de efectul hipnotic al schimbării permanente a chipurilor de pe mască. Aproape pe neaşteptate l-am auzit vorbind

cu Startera de lângă mine, dar nu m-am putut concentra asupra cuvintelor. Glasul lui era cel sintetizat pe care-l auzisem în mesajul privat. Am bănuit că tonurile metalice proveneau de la un dispozitiv aflat sub eşarfa din lână pe care o purta la gât.

A sosit rândul meu. M-a privit fix. Oare mă zărise cu adevărat în Destinaţii Splendide? Nu. Doar reflexia mea. Iar acum, cu chipul învineţit şi umflat, eram sigură că nu m-aş fi recunoscut nici eu însămi.

Am văzut că software-ul care-i schimba feţele putea să schimbe şi expresiile. Pe mască a apărut chipul unui faimos jucător de fotbal, care părea derutat.

— Ce s-a întâmplat cu tine, numărul 205? m-a întrebat.

Mi-am aţintit ochii asupra bombeurilor.

— O-ncăierare... Domnule.

— Cum arată cealaltă fată?

— N-are nicio zgârietură. Cred că nu-s bună ca luptătoare.

Chipul unui vechi actor din filmele mute a rânjit pe mască.

— Mă îndoiesc.

A trecut la următorul rând de fete şi am răsuflat uşurată. El plănuise de mai multă vreme să vină în instituţia aceasta, pentru a găsi adolescenţi noi. Nu venise pentru a mă căuta pe mine.

După ce le-a examinat şi pe ultimele fete, a părăsit sala însoţit de asistenta lui. Ni s-a spus să rămânem pe loc. Asistenta a revenit şi a discutat în şoaptă cu directorul instituţiei. El a încuviinţat şi Endera a citit numerele de pe listă.

De fiecare dată când era anunţat un număr, purtătorul lui chiuia ascuţit, de parcă ar fi câştigat un concurs.

Câteva fete au izbucnit în lacrimi, într-atât erau de copleşite de fericire. Mi-am lungit gâtul pentru a-l vedea pe fiecare „câştigător" în parte, ca să mă asigur că nu era Tyler. Nu aleseseră însă puşti, ci exclusiv adolescenţi. În cele din urmă a fost strigat şi ultimul număr, dar n-a răspuns nimeni. Toţi au început să privească în jur, până ce fata de lângă mine m-a înghiontit.

Anunţaseră numărul meu.

Am coborât ochii şi am privit hârtia de pe piept pe care scria 205. Planul meu măreţ şi dureros fusese spulberat. Reuşisem să-mi fac rău, să-mi mutilez faţa şi totuşi, dintr-un motiv necunoscut, fusesem aleasă pentru banca de corpuri.

Directorul a anunţat că toţi cei care nu fuseseră aleşi urmau să se întoarcă în dormitoarele lor. „Câştigătorii" aveau să rămână aici, în sală, şi să aştepte să le fie aduse bunurile, conţinuturile sărăcăcioase ale lădiţelor din lemn. Am stat nemişcată şi am privit cum ceilalţi au ieşit în şir, urmaţi de gardieni şi de director. Le-am cercetat chipurile cu atenţie, căutându-l pe Tyler, dar nu era printre ei.

Aleşii — zece băieţi şi şaptesprezece fete — au rămas aidoma unor statui în sala de sport care aducea cu o cavernă. Un gardian a rămas de pază la uşă.

Ne-am privit unul pe celălalt, evaluându-ne reciproc. Fata de pe rândul meu fusese aleasă pesemne pentru părul blond; băiatul de vizavi, pentru muşchi. Radiau de încântare, mândri că fuseseră consideraţi cei mai atractivi sau dotaţi din instituţie. Când mi-am intersectat privirea cu un băiat de pe şirul din faţa mea, am zărit uimirea care i s-a lăţit pe chip. De ce fusesem selectată tocmai eu, fata cu ochi învineţiţi şi copci? După aceea el a încuviinţat

scurt, înţelegător, şi s-a uitat la altcineva. Poate că se răspândise vestea despre încăierarea mea şi bănuise că fusesem aleasă pentru instinctul ucigaş.

Poate că aşa se şi întâmplase.

Aş fi vrut să zbier la toţi să fugă cât puteau mai repede, să se ascundă într-o debara, sub un pat, oriunde. Ei nu ştiau ce însemna de fapt alegerea aceasta, nu ştiau că li se apropia sfârşitul vieţii. Nu ştiau că nu vor afla niciodată ce înseamnă să fii adult.

În clipa imediat următoare m-a fulgerat înţelegerea... de ce nu-mi urmam propriul sfat? De ce stăteam aici şi aşteptam pur şi simplu să fiu luată pe sus?

M-am răsucit şi am pornit spre partea din spate a sălii, unde exista o ieşire în caz de incendiu. L-am auzit pe gardianul de la uşa principală răcnind:

— Hei! Minoro! Opreşte-te!

— Mă duc doar la toaletă! am strigat eu peste umăr.

L-am auzit pornind în fugă prin sală.

— Nu folosi uşa aia! a zbierat el.

— Este o urgenţă.

M-am grăbit către ieşire.

— Dacă nu te opreşti, te-mpuşc!

Paşii i s-au oprit.

Ştiam că mă ţintea cu ZipTaserul. M-am oprit, însă nu m-am întors.

— Adică vrei să-ţi răneşti marfa preţioasă? Am ridicat braţele şi am continuat: pentru aşa ceva o să dai de bucluc, nu glumă.

După aceea m-am propulsat puternic cu vârfurile picioarelor în duşumea şi am sprintat spre uşă, împingând-o atât de tare, încât s-a izbit răsunător de perete. Pe când alergam pe coridorul pustiu, l-am auzit pe gardian

urlând în comunicator şi cerând întăriri, fiindcă nu-şi putea părăsi postul.

La capătul coridorului, am deschis uşa care ducea către casa scării. Am coborât treptele în goană şi am auzit paşi care se apropiau de la primul etaj. Poate că erau întăririle ce soseau în ajutorul gardianului. Am ajuns la baza scării şi am intrat în subsol.

Conducte neizolate se întindeau în lungul pereţilor din cărămidă aparentă. În extremitatea opusă a spaţiului în care mă aflam exista un singur bec gol, aprins şi am fugit într-acolo. Am ajuns sub el, am ocolit un colţ şi am văzut că aveam trei opţiuni — toate erau pasaje întunecate. L-am ales pe cel de lângă peretele exterior al clădirii şi am bâjbâit până la capăt. Acolo am privit în dreapta şi am desluşit uşa de urgenţă despre care îmi pomenise Sara. Am sperat că era cea bună şi că nu va declanşa nicio alarmă.

Am deschis-o şi am intrat. Nu a răsunat nicio alarmă. Pasajul continua dincolo de ea şi se termina la o uşă, cu o ferestruică încastrată. Nu era chiar atâta beznă încât să nu pot vedea ce mai rămăsese din literele ce fuseseră vopsite pe ea cu mult timp în urmă şi am distins un „S".

M-am uitat prin ferestruică. Era spălătoria şi părea să fie pustie. M-am strecurat înăuntru.

Încăperea era plină cu uniforme aflate în diverse etape de lucru. În stânga, containere din pânză pe roţi conţineau maldăre de rufe murdare. În dreapta aşteptau containerele cu rufe curate. Teancuri erau aşezate pe mese pliante, iar cămăşi atârnau de un sistem de scripeţi suspendat sub plafonul înalt.

Sala maşinilor de spălat se găsea în stânga şi avea uşa închisă, pentru a amortiza zgomotele. M-am întors spre dreapta: într-o încăpere-tampon erau câteva containere

cu rufe curate. N-am apucat să intru însă acolo, fiindcă am auzit pe cineva tuşind.

M-am întors la stânga şi am văzut o fată care ridica rufe pe masă. Era bondoacă şi voinică şi am bănuit că acela era motivul pentru care nimeni nu se sinchisise s-o cheme la alegerea pentru banca de corpuri.

— Eşti schimbul? a strigat ea.

— Da, am răspuns ţinând capul plecat.

— Era şi timpul.

Şi-a şters fruntea cu mâneca şi a ieşit.

Am privit prin geamul din uşa către încăperea din lateral, dar era întuneric. M-am strecurat înăuntru şi am închis uşa după mine. Am aprins lumina numai atât cât să aleg containerul în care să mă ascund. Am bâjbâit spre cel mai îndepărtat de uşă şi am suit în el, îngropându-mă sub rufele curate. Nu aveam niciun plan, ci speram doar să mă pot ascunde suficient timp pentru ca Bătrânul să-şi întârzie în asemenea măsură orarul, încât să prefere să plece fără mine.

M-am ghemuit în poziţia de fetus. Dacă inima nu mi-ar fi bubuit aşa tare, poate că aş fi izbutit să adorm. Am încercat să mi-i imaginez pe cei care aşteptau să fie duşi la banca de corpuri. Se aflau oare deja în transportor, în timp ce gardienii scotoceau complexul? Cât avea să treacă până să cerceteze şi utilităţile ca aceasta?

În scurt timp am auzit o uşă deschizându-se. Cineva intrase în spălătorie. Au urmat paşi. Poate că era cu adevărat schimbul fetei care plecase. Am auzit deschizându-se uşa încăperii mele. S-a aprins lumina. Prin laturile din pânză ale containerului, am zărit silueta unei fete.

Mi-am ţinut răsuflarea. Ea a venit în direcţia mea. Tot mai aproape. A ajuns lângă container. Acolo s-a oprit.

Brațele ei au scotocit printre rufe, m-au prins de brațe și m-au tras în sus.

Avea mâini micuțe.

M-aș fi putut împotrivi lor, m-aș fi putut lupta, dar m-am ridicat în picioare, lăsând rufele să cadă de o parte și de alta.

O cunoșteam pe fata aceasta.

— Sara, am șoptit.

M-a ținut strâns de brațe, cu chipul la numai câțiva centimetri de al meu. Era greu să-i descifrez expresia, fiindcă obrazul stâng i se umflase atât de mult, încât îi închisese ochiul stâng.

Mie însă mi se părea că arăta nemaipomenit.

— Callie, a surâs ea distorsionat. Ce mai ascunzătoare ți-ai găsit! Te-am putut vedea perfect înăuntru, ghemuită.

— Șșș! am zis.

— Să nu-mi spui tu mie să tac! M-a strâns cu și mai multă putere. Crezusem că-mi ești prietenă.

— Îți sunt prietenă.

— Mincinoaso! Mi-ai distrus cea mai mare șansă a vieții. N-o să te iert niciodată.

— Te rog, mai încet, am ridicat palmele în sus. O să te-audă cineva.

— N-au decât să m-audă. Fiindcă o să te predau.

Glăsciorul subțire îi devenise sfidător.

M-aș fi putut smulge cu ușurință din strânsoarea ei. Eram mai în vârstă, mai înaltă și mai puternică. Mă temeam totuși că va începe să țipe.

— Am auzit c-ai fost aleasă, a continuat Sara. S-a anunțat prin sistemul de amplificare. Cine te găsește capătă o recompensă.

Ochiul sănătos i s-a lărgit.

— Poate că-mi vor da chiar locul tău în Destinații Splendide.

— Ești prea mică. N-au ales pe nimeni sub vârsta de cincisprezece ani.

Chipul i s-a strâmbat.

— Minți.

— Ai auzit tu însăți numele celor aleși. Era vreun puști printre ei?

— Nu...

Buza inferioară a început să-i tremure.

— Te rog, Sara, nu mă preda. Știu că ești foarte supărată, dar am făcut-o spre propriul tău bine. Te-am lovit tocmai pentru ca ei să nu te aleagă.

— Și atunci de ce te-au ales pe tine? Dacă te-ai vedea cum arăți...

S-a strâmbat de parcă ar fi simțit miros de ouă stricate.

— Habar n-am de ce m-au ales. Poate fiindcă știau că sunt deja una dintre donorii lor? N-are importanță. Contează doar faptul că dacă mă-ntorc, mă vor omorî, așa cum au omorât-o pe chiriașa mea. Și atunci fratele meu nu va mai avea nicio șansă.

— Poftim?

Deruta i-a schimonosit fața.

Abia se obișnuise cu ideea că nu va fi luată în locul meu și eu îi spuneam că va fi ucigașa mea dacă mă trăda.

— Nu prea-nțeleg ce vrei să spui, totuși știam că nu ți-e frică de nimic, a zis Sara. Ți-e frică însă de Destinații Splendide?

— Da, mi-e frică, pentru că am aflat că ei ucid oameni. Ucid Starteri. E greu de explicat, dar este ca și cum ți-ar

separa corpul de creier, iar apoi ți-ar opri creierul pentru totdeauna.

A încremenit, de parcă s-ar fi străduit să înțeleagă despre ce era vorba. Mi-am ținut răsuflarea și am privit ușa. Am estimat distanța până la ea și m-am întrebat cât timp mi-ar lua să sar afară din containerul cu rufe și cât de repede i-ar fi adus pe gardieni țipetele Sarei.

— Asta nu-i bine deloc, a rostit în cele din urmă Sara.

Mi-a dat drumul încet la brațe. Am expirat.

***

Sara m-a ajutat să-mi improvizez o ținută în locul uniformei de închisoare. Mi-a explicat că, exceptându-i pe minorii în sine, singurii lucrători din instituție erau grădinarii peisagiști, care întrețineau zona de la intrare și din jurul clădirii administrative, pentru a-i impresiona pe vizitatori. Pentru a se deosebi de minori, mai ales din depărtare, Enderii aceia purtau cămăși și pantaloni negri și pălării cu boruri late, care să-i ferească de soare. Sara mi-a însăilat un astfel de echipament, alegând haine din spălătorie, ba chiar a reușit să le găsească pe toate curate.

Mi-am legat după aceea părul la spate, astfel încât să nu-mi iasă niciun fir în afara pălăriei.

— Poate c-ar trebui să desenăm și niște zbârcituri, a comentat ea examinându-mă.

— Eu zic c-ar trebui s-o ștergem cât mai repede de-aici.

— Nu poți să pleci fără pantofi, mi-a arătat picioarele desculțe.

Tenișii cenușii pe care-i primisem la carceră m-ar fi trădat imediat. I-am ascuns sub un maldăr de rufe, în

timp ce Sara a căutat niște espadrile negre care să fi fost spălate.

A revenit cu două espadrile.

— E singura pereche.

Am încălțat-o pe una, apoi pe cealaltă. Îmi erau cu cel puțin două numere mai mari.

— Perfecte, am zis. Să-i dăm drumul!

***

Am găsit niște benzi elastice, pe care le-am folosit să-mi fixez espadrilele de picioare. Pusesem la punct un plan care să mă scoată din instituție, deoarece eram îngrijorate că Bătrânul va scotoci de-a fir a păr complexul, până mă va găsi, așa încât a mă ascunde nu era o opțiune. Avea să mă caute pentru a-și salva reputația, pentru a demonstra că niciun Starter nu-i putea sfida dispozițiile.

Sara mi-a spus că auzise despre un Starter care evadase cu un an în urmă, agățându-se sub o dubă de aprovizionare. De aceea gardienii examinau acum toate vehiculele înainte de a ieși pe poartă, însă nu căutau niciodată în cele ale vizitatorilor importanți. Ne gândiserăm că Bătrânul era atât de puternic, încât instituția nu ar fi riscat să-l ofenseze cu vreo întârziere cauzată de asemenea protocoale de percheziție. Cooperarea instituției cu el sugera că la mijloc existau interese financiare.

Era totuși riscant.

— Ești sigură că Starterul acela a scăpat? am întrebat. Și că n-a fost rănit?

— N-am spus asta, a răspuns Sara. Am auzit doar c-a evadat.

— Nu eşti sigură, fiindcă de atunci n-ai mai auzit niciodată despre el.

— Mai există o chestie, gardianul de la poartă este un tip foarte gras; toţi îi zic Bilă. El nu se poate apleca să se uite sub o maşină.

— Şi?

— Este de serviciu chiar azi.

Asta m-a convins. Nu numai că era improbabil ca gardienii să întârzie transportul important spre Destinaţii Splendide, dar urma să beneficiez de asemenea de lipsa de flexibilitate a lui Bilă.

Eu eram puternică şi uşoară. Trebuia doar să mă ţin agăţată timp suficient pentru a ieşi pe poartă. După aceea îmi puteam da drumul şi transportorul avea să meargă mai departe, fără să fi ştiut că fusesem lipită ca o căpuşă pe pântecul lui. Acesta era planul nostru. Avea să fie mult mai greu decât atunci când plecasem nepăsătoare, în prima zi când vizitasem Instituţia 37, totuşi era o oportunitate. Şi eram de acord să-mi asum riscul respectiv, fiindcă după plecarea transportorului Destinaţiilor Splendide, gardienii aveau să reia verificările vehiculelor.

Am ieşit la lumina zilei, deghizate în grădinăreasă şi ucenică minoră. Sara purta de asemenea o pălărie cu boruri late pentru a-şi ascunde faţa tumefiată şi ducea un sac pentru gunoi şi o căldare cu scule. Mergând pe aleea către clădirea administraţiei, m-am gârbovit puţin şi am încetinit pasul, ca să semăn cât mai mult cu o Enderă, deşi în realitate aş fi vrut să fug de să-mi sfârâie călcâiele. Oricum n-aş fi putut s-o fac în espadrilele mult prea mari.

Doi Starteri au apărut pe alee, venind spre noi, şi Sara mi-a făcut un semn scurt din mână. Ne-am aplecat

amândouă capetele, astfel încât pălăriile ne-au mascat feţele până ce adolescenţii au trecut pe lângă noi.

Când am ajuns la curtea interioară principală din faţa clădirii administraţiei, am văzut de cealaltă parte a peluzei eliul negru al Bătrânului. Pilotul îşi dezmorţea picioarele pe afară, iar înăuntru nu era nimeni. Transportorul în care urmau să se îmbarce cei selectaţi se afla mai aproape de noi, la jumătatea căii de acces dintre clădirea administraţiei şi poarta către libertate.

— El e scăparea ta, a şoptit Sara.

— Ar putea fi şi a ta.

Am privit-o, dar a clătinat din cap.

— Tu trebuie să-ţi cauţi fratele. Eu mai am timp destul la dispoziţie.

— Vrei să fiu eu cobaiul, da?

Asta a făcut-o să zâmbească.

— O să-ţi duc dorul, mi-a spus.

Şi eu aveam să-i duc dorul.

— O să ne revedem noi. În alt loc, mai fericit.

Nu credeam în cuvintele acelea, dar ştiam că aveau s-o facă să se simtă mai bine.

— Bineînţeles. Suntem prietene.

Fetişoara ei gravă mi-a surâs radios. Părea gata să mă îmbrăţişeze de rămas-bun, un gest nu tocmai prudent, când dinspre clădire s-au auzit zgomote.

Un gardian îi conducea pe cei zece băieţi şi şaisprezece fete spre transportor.

— Se îmbarcă deja, a zis Sara. Am întârziat.

Sperasem să ajungem acolo înaintea lor.

— Ţine-mă de cot. Călăuzeşte-mă printre ei.

Trebuia să trecem prin şirul lor, pentru a ajunge de cealaltă parte a transportorului, unde nu mai eram în

raza vizuală a gardienilor de la poartă, dar dacă cineva ne-ar fi remarcat chipurile tumefiate şi învineţite, am fi fost date în vileag imediat.

Ne-am ţinut capetele aplecate.

Adolescenţii din şir erau atât de surescitaţi fiindcă fuseseră aleşi, fiindcă urmau să se îmbarce într-un transportor şi să părăsească instituţia pentru totdeauna, încât nici măcar nu ne-au privit când am trecut printre ei.

Am ajuns pe latura dreaptă a transportorului, acolo unde nu ne vedeau gardienii de la poartă. De cealaltă parte a peluzei, pilotul eliului stătea cu spatele la noi. M-am întins iute pe jos şi m-am strecurat sub transportor. Sara s-a aplecat şi mi-a luat pălăria.

— Mult noroc, mi-a şoptit.

Am schiţat din buze *mulţumesc* şi m-am târât cu spatele pe pietriş, ca să mă plasez direct sub centrul vehiculului. Am zărit o bară pe care îmi puteam fixa picioarele, însă n-am apucat s-o fac, deoarece Sara a îngenuncheat.

— Callie, a şoptit ea şi i-am văzut teama pe chip, el nu-i acolo.

— Cine?

— Bilă, gardianul.

O gheară mi-a încleştat inima. Ne bizuisem pe prezenţa lui.

— Întoarce-te.

Mi-a întins mâna.

I-am făcut semn să se îndepărteze. S-a încruntat. Am început după aceea să examinez şasiul şi Sara a plecat.

Am ridicat mâinile spre o bară aflată deasupra pieptului şi am testat-o. Era fierbinte şi unsuroasă. Am scos din buzunar mănuşile de grădinărit şi mi le-am tras pe mâini. Am prins bara, după care am ridicat pe rând braţele, până

am reuşit să-mi încleştez mâinile laolaltă, ca să mă ţin strâns. Simţeam căldura barei prin cămaşă. Atârnam, cu faţa orientată către partea de dedesubt a şasiului.

Am privit pe sub maşină şi am văzut picioarele Sarei la zece metri mai încolo. De cealaltă parte, numărul picioarelor se micşorase. Aproape toţi adolescenţii se îmbarcaseră.

— Staţi! Am recunoscut vocea lui Beatty şi paşii ei apăsaţi pe pietriş. Tot lipseşte o fată.

Mi-am ţinut răsuflarea. Şoferul a insistat că avea un orar pe care trebuia să-l respecte. Ultimii adolescenţi au suit în vehicul.

Apoi a pornit motorul. Din cauza vibraţiilor, mă ţineam cu mare greutate. Căldura radia dinspre metal şi transpiraţia mi se prelingea pe ambii obraji. Mă crezusem puternică, dar acum era mult mai greu decât îmi imaginasem.

Transportorul s-a pus în mişcare. Zgomotul motorului, scrâşnetele schimbătorului de viteze, roţile care se învârteau... chiar şi la viteza aceea înceată, aveam senzaţia că-mi băgasem capul într-un tocător de carne. Dinţii îmi clănţăneau şi oasele îmi vibrau. Am fost sigură că mi se vor deschide copcile.

Eram neliniştită că nu voi putea rezista până la poartă. Oare ce crezuserăm noi două? A cui fusese ideea planului acesta nesăbuit? Şi nici Bilă n-avea să fie acolo... Nu mă bizuiam decât pe speranţa că gardienii vor lăsa să treacă transportorul Destinaţiilor Splendide fără să-l controleze.

Am ajuns la poartă. Din locul unde mă aflam, întinsă pe spate, puteam să văd baza cabinei gardianului. Transportorul a încetinit. Am încercat să-l împing mai departe cu mintea, punându-mi toată voinţa în joc.

Mergea tot mai încet. Mi-am întețit strânsoarea când am auzit porțile glisând, deschizându-se. Brațele mă dureau îngrozitor, dar mi-am spus că trebuia să mai rezist încă puțin. Pentru Tyler.

Iar după aceea transportorul s-a oprit. M-am încleştat cu toate puterile de bară şi mi-am ținut răsuflarea.

S-au apropiat paşi. Apoi am auzit pe altcineva fugind în altă direcție. Murmurele au devenit strigăte.

— Opriți-o pe fata aceea!

Fusese un glas de femeie. Beatty.

Se referea oare la mine? M-am lipit cât am putut de mult de partea de dedesubt a şasiului.

— Împuşc-o! a răcnit o voce de bărbat.

Un pârâit electronic ascuțit a sfârâit prin aer ca un trăsnet.

Un ZipTaser.

Nu s-a auzit însă şi țipătul de durere care urma întotdeauna sunetului acela.

— Ai ratat! a zbierat un bărbat.

Nu se refereau totuşi la mine; eu nici măcar nu zărisem arcul de lumină.

După care toți au început să strige şi am auzit paşi care alergau. Transportorul a pornit iarăşi. Am strâns din dinți şi m-am ținut cu toate puterile. Am intrat pe poartă, am trecut prin poartă, am ieşit pe poartă!

Vehiculul mergea însă foarte repede, pentru a recupera timpul pierdut. Şoferul a virat brusc, a părăsit complexul instituției şi a pătruns pe o stradă laterală. Virajul a fost prea mult pentru brațele mele obosite. Muşchii mi-au cedat.

Am căzut. M-am lovit violent cu spinarea de pavaj, deşi înălțimea fusese de cel mult un metru. Mi-am strâns iute brațele şi picioarele pe lângă corp şi am rămas perfect nemişcată, ca un lemn, în timp ce transportorul a vuit peste mine, cu roțile uriaşe hurducându-se atât de aproape de capul meu, încât curentul de aer mi-a răvăşit părul. După ce a trecut, lăsându-mă expusă sub lumina puternică a soarelui, m-am rostogolit spre trotuar, m-am ascuns îndărătul unui copac şi am privit în urmă, către bariera complexului.

Pe vârful zidului gros din beton, conturată pe fundalul cerului albastru şi al norilor pufoşi, o fată era agățată de sârmele ghimpate, cu brațele atârnând peste ele.

Sara!

Un gardian a apărut treptat dinapoia zidului, suind probabil pe aceeaşi scară pe care urcase şi Sara. A păşit după aceea pe coama zidului.

Sara a coborât ochii, m-a descoperit şi a văzut că ajunsesem cu bine în afara complexului. Şi-a dus brațul drept de-a curmezişul pieptului, lipindu-şi pumnul strâns peste inimă.

Nu încercase să evadeze. Crease doar o diversiune. Pentru a mă proteja.

I-am imitat gestul, punându-mi pumnul încleştat peste inimă.

„Ține-te bine, Sara."

Fața învinețită îi era contorsionată de durere şi oboseală, însă un surâs de fericire a luminat-o. Era molipsitor şi colțurile buzelor mele s-au înălțat de asemenea, fără să vreau. Mă liniştea.

Sara a pus piciorul pe sârme şi s-a ridicat în brațe. Intenționa cu adevărat să treacă peste zid. Nu! Unde ar fi putut ajunge de acolo? Putea să alerge pe coama zidului, dar gardienii aveau s-o prindă în cele din urmă.

Gardianul s-a oprit la câțiva metri de ea și i-a strigat să se oprească. Sara a continuat să suie.

El a scos ZipTaserul și a țintit-o. Se afla prea aproape.

Am văzut lumina albastră arcuindu-se și lovind corpul Sarei. Chipul i s-a boțit de agonie și trunchiul i s-a contorsionat de durere. Zbieretul ei mi-a sfâșiat măruntaiele și a acoperit sunetul metalic al armei. Am avut impresia că stomacul mi s-a strâns într-un nod de plumb și mi-am dus iute mâinile la gură, ca să mă împiedic să țip.

Gardianul nu m-a zărit, fiindcă eram pe jumătate ascunsă de copac. S-a apropiat de Sara.

Gâtul ei și un obraz îi erau înnegrite de ZipTaser. A deschis ochii și s-a uitat la mine. Privirea îi era surprinsă, ca și cum cineva îi jucase o farsă îngrozitoare. Ochii i-au lucit sticlos, apoi s-au închis.

S-a înmuiat cu totul și a rămas nemișcată, cu capul inert și corpul susținut doar de sârmele ghimpate.

Nu, Sara! Rezistă, Sara!

Însă trupul fetei mi s-a părut dintr-odată pustiit. Gol, fără suflet.

Gardianul și-a lipit două degete de gâtul Sarei, apoi a privit către alt gardian care ajunsese în vârful scării și a clătinat din cap. S-a mișcat după aceea cu atenție, prinzând cu grijă corpul și ridicându-l de pe sârme. L-a întins celuilalt gardian, care a coborât cu el.

Am rămas ascunsă înapoia copacului, privind-o până în ultima clipă, când a dispărut din vedere.

Capitolul 26

Paralizia radia dinlăuntrul meu, umplându-mi membrele, pieptul și fața. Sara murise. Micuța Sara. Nu mai exista. Încremenisem locului și n-aveam să mă mai pot clinti niciodată. După care un zgomot rău prevestitor mi-a vibrat prin tot corpul — palele vâjâitoare ale unui eli-transportor care se ridica din curtea interioară a instituției. Părul mi-a fluturat când vehiculul a apărut, înălțându-se mult deasupra gardului și îngăduindu-mi să văd partea de dedesubt a gândacului mare și negru.

Instinctele de supraviețuire mi-au intrat în acțiune și am pornit în fugă pe stradă. Am trecut în goană pe lângă o casă abandonată, cu ușile și ferestrele bătute în scânduri și am intrat pe o fundătură, unde m-am lipit cât mai mult de ușa ponosită a unui garaj, cu pieptul ridicându-mi-se și coborându-mi spasmodic. Eliul Bătrânului a reapărut, plutind staționar deasupra.

Oare mă zărise? Ar fi fost mai bine să plec? Sau să rămân nemișcată?

Știam că pilotul nu putea ateriza în zona aceea strâmtă, dar dacă-i anunțaseră pe gardieni prin radio?

Am decis să nu mai rămân locului. Am alergat pe alei şi străduţe lăturalnice. Locuitorii cartierului mă vedeau, însă cel puţin eram deghizată în uniforma de grădinăreasă, mulţumită Sarei. Sărmana Sara... Am alergat încă şi mai repede, îndepărtându-mă de instituţie. Atâta timp cât picioarele mi se mişcau, continuam să fiu în viaţă.

Drona a revenit, aidoma unei insecte neobosite. Continuam să fug, ţinându-mă cât mai aproape de ziduri şi de copaci, strecurându-mă îndărătul oricăror paravane pe care le puteam găsi. Am ridicat ochii. Eliul nu ceda.

La câteva cvartale depărtare, am zărit cabluri aeriene conturate pe cer şi am alergat într-acolo, străduindu-mă să rămân camuflată pe cât puteam mai bine. Gândacul negru m-a urmărit. Când am ajuns la sursa cablurilor aeriene, o substaţie electrică, am plonjat sub o camionetă, julindu-mi palmele pe asfalt. Ştiam că eliul nu putea zbura peste zona aceasta, cu cabluri şi antene periculoase care împungeau cerul.

A abandonat în cele din urmă — o viespe care nu putea găsi pe nimeni să înţepe. Am expirat adânc, apoi am ieşit târâş de sub camionetă. Am văzut eliul îndepărtându-se prin văzduh.

Am mers şi am mers şi am tot mers, până ce espadrilele s-au rupt. Le-am aruncat şi am mers mai departe, gândindu-mă la Sara la fiecare pas.

Mi-am şters ochii cu dosul palmei. Ce se petrecuse în timpul cât eu fusesem sub transportor? Stomacul mi s-a contractat când am încercat să-mi imaginez totul. Probabil că Sara îl văzuse pe gardianul de la poartă apropiindu-se pentru a se uita sub vehicul. De aceea făcuse gestul acela plin de curaj, pentru a-i distrage pe toţi. Se repezise spre scară sub ochii tuturor şi ai lui Beatty însăşi.

O făcuse pentru mine. Se sacrificase pentru mine, deoarece ştia că eu trebuia să-l găsesc pe Tyler.

Iar după aceea ei o omorâseră.

***

Când am ajuns la locuinţa lui Madison, am sunat insistent la sonerie, dar ea nu era acasă. Umblasem atât de mult... şi în zadar. Efectul spray-ului analgezic trecuse şi rana cusută cu copci îmi pulsa dureros. Am închis uşa şi m-am prăbuşit în marchiză, unde am adormit aproape imediat. Începuse să se întunece când Madison s-a întors şi m-a trezit.

— Callie, ce faci aici? S-a aplecat peste mine şi părul blond tuns bob i-a lunecat peste un obraz. Nu ţi-am văzut maşina.

M-a ajutat să mă ridic şi s-a holbat la hainele mele de grădinărit.

— Ce porţi? O modă nouă printre adolescenţi?

A descuiat după aceea uşa şi am intrat în holul luminat. Abia atunci mi-a văzut chipul tumefiat, copcile şi tot restul.

— Dumnezeule, dar ce ţi s-a-ntâmplat?

— Madison, trebuie să-ţi spun adevărul. Eu nu sunt o chiriaşă. Sunt o adolescentă adevărată. O donoare. Şi am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc despre Destinaţii Splendide.

— Eşti o... adolescentă?

— Da.

— Nu eşti o senioară la interior, ca mine?

Am clătinat din cap. A rămas câteva clipe, privindu-mă cu ochi mari.

— Deci în tot acest timp...?

— De când ne-am cunoscut în Clubul Rune, în seara aceea, am răspuns fără putere.

— Nu-i de mirare că păreai atât de tânără. Tu chiar eşti tânără. Însă de ce naiba ai făcut asta?

Mă simţeam secătuită. Fiecare centimetru pătrat al feţei mă durea îngrozitor. Tălpile mă usturau. Nu voiam nimic altceva decât să dorm pentru un milion de ani.

— Pentru că am fost nevoită.

M-a prins de braţ şi m-a sprijinit, ajutându-mă să merg.

— Haide să-ţi dau un sedativ şi să faci un duş fierbinte. Apoi ar fi bine să-mi povesteşti totul.

***

Peste o oră, după ce am pus-o pe Madison la curent cu tot ce se întâmplase, am căzut amândouă de acord că trebuia s-o contactez pe Lauren. Mi-am făcut duş şi am îmbrăcat haine curate de la Madison, aşa că, deşi eram învineţită, tumefiată şi cu un dinte spart, mă simţeam aproape om. La scurt timp după aceea s-a auzit soneria de la uşă şi Madison i-a deschis unei femei zvelte şi elegante, care purta perle şi un costum cu pantaloni din material moale.

— Salut, Callie, mi-a întins ea mâna. M-ai cunoscut doar în corpul lui Reece, dar aşa arăt în realitate.

— Salut, Lauren.

I-am strâns mâna. Avea cam 150 de ani şi era pe atât de graţioasă pe cât îmi imaginasem.

Ni s-a alăturat un senior în costum cu vestă.

— Dânsul este avocatul meu, domnul Crais. El era şi avocatul Helenei.

Madison i-a salutat cu o încuviinţare din cap — nu-i cunoscuse până atunci —, după care s-a scuzat.

— Mă duc să aduc ceva de băut.

Ne-am aşezat în living. Lauren a făcut o grimasă când mi-a zărit chipul.

— Cine ţi-a făcut asta?

— A fost doar o încăierare.

— Atât de dură este viaţa în instituţie? a întrebat ea.

— Nu, am răspuns. Este mai dură.

I-am privit. Ar fi fost imposibil să explic totul acum.

— Ca să rezum, am adăugat, aş prefera să mor decât să mai revin vreodată acolo.

— Nu-ţi face griji, asta nu se va întâmpla. Mă bucur că m-ai contactat, a zis Lauren. Tocmai încercam să te localizăm.

— Serios?

— Îmi pare rău de cele petrecute când am vorbit ultima dată. Trebuie să înţelegi că am fost şocată când am aflat ce i se întâmplase Helenei.

— Ştiu.

— Deocamdată nu-ţi pot explica totul — a schimbat o privire cu avocatul ei —, dar Helena a fost prietena mea cea mai dragă. Şi am vrut să te contactez, fiindcă acum ştiu că ea a crezut în tine.

M-am întrebat ce însemnau cuvintele acelea. Oare Helena îi trimisese un mesaj în una dintre perioadele când eu fusesem lipsită de cunoştinţă?

— De aceea am pus la cale un plan.

— Vom susţine, a intervenit avocatul, că Lauren era pe punctul de a te revendica atunci când ai fost internată

în instituție. În felul acesta, nu ești proprietatea instituției și ca atare nu are dreptul să te transfere în Destinații Splendide.

— În ciuda faptului că ai fost implicată într-o tentativă de asasinare...

— O presupusă tentativă de asasinare, a întrerupt-o avocatul.

— O presupusă tentativă de asasinare, a repetat Lauren. Dacă ai fi fost revendicată atunci, avocatul meu ți-ar fi oferit consiliere, însă posibilitatea respectivă ți-a fost refuzată.

— Ceea ce face ca, din punct de vedere legal, să nu poți fi reținută de instituție sau de Destinații Splendide, a încheiat avocatul.

— Atunci tu vei fi tutorele meu legal? am întrebat-o pe Lauren.

— Practic vei beneficia de toată libertatea pe care o dorești. Atributul meu de tutore va fi doar pe hârtie.

Am simțit un fior de dezamăgire. Era stupid. La urma urmelor, de ce să-și fi asumat Lauren povara de a fi cu adevărat tutorele meu? Abia dacă mă cunoștea. Pentru ea era îndeajuns să-mi fie tutore pe hârtie.

— Ideea a fost să nu poți fi internată în instituție, a precizat avocatul, astfel încât să dispui de libertatea de a face orice dorești.

— Eu nu doresc decât să-mi salvez fratele, am spus. Și cred că unicul fel în care o pot face este prin distrugerea băncii de corpuri.

— Sperasem că vei zice asta, a zâmbit Lauren.

***

Am trecut la treabă toți: Lauren și avocatul ei, Madison și cu mine. Eu am propus să creăm un mesaj fals, care să imite anunțul Destinațiilor Splendide pe care-l vizionasem. Nu urma să încercăm duplicarea Bătrânului, ci doar să copiem digital fețele lui Tinnenbaum și Doris din anunțul original, cărora să le punem în gură cuvintele dorite de noi.

Madison s-a oferit să creeze anunțul, folosindu-se de vechile ei abilități de manager de producție. A dat niște telefoane și a alcătuit o echipă din Enderi experți în tehnici audiovizuale, care i-au transformat garajul într-un studio. A angajat de asemenea doi Enderi geeks, care să spargă sistemul Destinațiilor Splendide, pentru a putea emite anunțul privat pe canalul abonaților băncii de corpuri. N-avea să fie deloc simplu, dar buzunarele adânci ale lui Madison puteau finanța forța de muncă și echipamentele. Dorea să ajute, astfel încât să compenseze pentru toate închirierile de la banca de corpuri.

Am descoperit o cu totul altă față a zăpăcitei și prostuței Madison pe care o știusem până atunci.

Între timp Lauren și avocatul ei își sunau toate contactele pentru a găsi legături utile. Crais îl cunoștea pe senatorul Bohn și spera să-l poată implica, mai ales pentru că era rivalul politic al lui Harrison.

În seara aceea, livingul s-a umplut cu bunici de donori care dispăruseră. Avea totuși să fie foarte dificil să-i convingem pe toți să accepte un plan comun.

— În camera aceasta există o mulțime de resurse, a început Lauren. Laolaltă avem mii de ani de experiență: medici, avocați, un culturist, ba chiar și un fost șerif federal. Și avem fonduri importante. Acum, după ce Callie ne-a

oferit toate informaţiile, deţinem în sfârşit o şansă reală de a ne recăpăta copiii.

Un senior s-a ridicat în picioare.

— N-am vrea totuşi să stârnim scandal. Nepotul nostru trăieşte undeva pe acolo şi este vulnerabil.

O femeie zveltă de lângă el a zis:

— Dacă trebuie să mai aştept o lună pentru a-l recăpăta, sunt dispusă să aştept. Pentru a ne găsi nepoţii, avem nevoie de cooperarea Destinaţiilor Splendide.

Am făcut un pas înainte, ieşind în faţa lui Lauren, şi am rostit:

— Nu înţelegeţi! Eu am vizionat anunţul Destinaţiilor Splendide. Banca de corpuri începe un program de permanenţă. Nepoţii voştri vor fi cumpăraţi, nu doar închiriaţi. Dacă n-o oprim imediat, nu-i veţi mai revedea niciodată.

Avocatul a intervenit prompt:

— Am putut viziona mesajul privat, deoarece avem simpatizanţi printre abonaţii Titanium Premium, aşa cum este Lauren. În mesajul acela se recunoştea intenţia de permanenţă a Destinaţiilor Splendide. Lauren l-a înregistrat şi i-a trimis o copie senatorului Bohn. Dacă acesta va putea, pe baza lui, să convingă un judecător să emită un ordin de restricţionare, contractul preşedintelui cu Destinaţiile Splendide va fi anulat. Iar dacă judecătorul va determina că vieţi sunt puse în pericol nemijlocit, putem închide banca de corpuri.

— Şi dacă senatorul nu poate face nimic? a întrebat femeia zveltă. Dacă Destinaţii Splendide susţine că mesajul iniţial a fost un fals, precum cel pe care-l produceţi acum?

În clipa aceea Madison a intrat în living. Seniorii au mormăit, văzându-i corpul perfect de adolescentă.

— Este o chiriaşă! a strigat unul dintre ei, arătând-o.

— Exact, scumpete, a replicat Madison încuviinţând apăsat din cap şi legănându-şi părul blond. O chiriaşă... nu o cumpărătoare.

M-am apropiat de Madison şi am cuprins-o cu braţul după umeri.

— Ea este de partea noastră. Şi a cheltuit o avere pentru a opri Destinaţiile.

Cei din living au continuat să murmure. Lauren a ridicat braţele.

— Vă rog! a zis ea. Nu vrem să ne certăm cu niciun chiriaş. Dacă vrem să avem vreo şansă de a închide banca de corpuri, atunci va trebui să cooperăm. Pentru a vă readuce nepoţii, va trebui să acţionăm rapid, folosindu-ne de elementul surpriză.

— Am o idee, am rostit privind-o pe femeia zveltă. Ar putea depune mărturie expertul tehnic care mi-a modificat cipul. El a examinat cipul şi mi-a spus că nu poate fi înlăturat, că este permanent. Asta arată că procesorul de la Destinaţii Splendide intenţionase din capul locului să permanentizeze programul acesta.

Avocatul şi-a încrucişat braţele peste piept şi a încuviinţat din cap.

— Mărturia lui va fi în tot cazul foarte utilă.

Atunci a sunat telefonul lui Lauren. Ea a privit ecranul.

— Este senatorul Bohn.

A aşezat telefonul lângă un display gonflabil mic, pe o măsuţă pentru cafea, şi imaginea senatorului a devenit

vizibilă pentru toți. Era complet opus dinamicului Harrison — avea chip amabil și zâmbet blând.

— Domnule senator, a rostit Lauren, vă am pe display. Așa cum puteți vedea, avem aici o mulțime de bunici îngrijorați.

— Mulțumesc, Lauren, fiindcă mă ții la curent cu progresele pe care le-ați înregistrat. Vreau de asemenea să-i mulțumesc curajoasei tale donoare, Callie Woodland, pentru demascarea Destinațiilor Splendide.

Am zâmbit politicos, dar mai aveam de parcurs cale lungă.

— Le mulțumesc și tuturor bunicilor care se află acolo. Acționând laolaltă, vom putea închide compania aceasta și voi vă veți putea revedea nepoții.

Am privit fețele bunicilor. Prezența senatorului, fie și doar pe un display gonflabil, ajuta la consolidarea rândurilor noastre. Asta însemna să fii politician carismatic.

— Voi fi alături de voi, a continuat Bohn, pe fiecare pas al drumului care va urma. O putem face. Să-i aducem înapoi pe copii!

Un bunic, care până atunci rămăsese tăcut, a repetat cuvintele senatorului.

— Să-i aducem înapoi, a spus el solemn.

O femeie din capătul opus al livingului s-a ridicat în picioare.

— Să-i aducem înapoi.

Murmure afirmative au străbătut încăperea.

Madison, Lauren și cu mine am schimbat priviri pline de speranță. Poate că aveam să reușim.

***

Bunicii au plecat după ce și-au primit instrucțiunile. Senatorul Bohn a spus că până a doua zi dimineață avea să știe dacă judecătorul va emite ordinul de restricționare. Am privit echipa de videoproducție care lucra asupra gurii lui Tinnenbaum, astfel încât buzele sale să se potrivească cu noile cuvinte pe care avea să le rostească. Nu reușeau.

— Este altceva când vorbește un copil sau un câine, i-a explicat Madison echipei. Acum trebuie să arate impecabil. Dacă nu este credibil, nu vom avea nicio șansă de succes.

Echipa de geeks care se străduia să spargă sistemul Destinațiilor Splendide pentru a căpăta acces la transmisiunile private avea încă și mai multe dificultăți. Nu înțelegeam detaliile, dar se confruntau cu o problemă tehnică importantă, întrucât dăduseră peste un sistem de securitate integrat neașteptat de puternic, care le arsese niște echipamente. Madison le-a reamintit că toate reușitele celorlalți ar fi fost inutile dacă nu puteau găsi o cale prin care să trimită mesajul abonaților.

I-am lăsat să lucreze și i-am însoțit pe Lauren și Crais la laboratorul lui Redmond. Nu am putut găsi niciun număr de telefon asociat numelui său, așa că trebuia să ne ducem acolo neanunțați și era aproape miezul nopții.

Pe drum am scotocit prin poșeta pe care o primisem de la Madison, în căutarea unei oglinzi, însă n-am găsit nimic. Am rugat-o pe Lauren să-mi împrumute una. Ea a șovăit câteva momente, apoi a scos o trusă micuță de farduri.

Am activat lumina de deasupra umărului meu. În clipa în care m-am privit în oglindă, am înțeles ezitarea lui Lauren. Arătam teribil. Părți din chipul meu

continuau să fie opera perfectă a echipei de chirurgie estetică şi înfrumuseţare a băncii de corpuri. Pe de altă parte, aveam un ochi înconjurat de o aureolă neagră, mai multe vânătăi, o tăietură uriaşă cusută în copci, care se întindea de la linia maxilarului până la obraz şi, dacă-mi trăgeam buza într-o parte, se vedea golul unde fusese până atunci un dinte.

— Vrei un pieptene? m-a întrebat Lauren.

— De ce m-aş mai sinchisi?

Am închis capacul trusei şi i-am restituit-o.

— Putem îndrepta toate astea, a spus ea.

— Haide mai întâi să îndreptăm lucrurile importante, am replicat.

Totul se punea în mişcare, deoarece fiecare dintre noi dorea câte ceva. Lauren dorea să-şi găsească nepotul dispărut, iar eu doream să-l găsesc pe Tyler şi să-l readuc pe Michael în propriul său corp. Senatorul Bohn dorea să-l discrediteze pe Harrison pentru că intermediase înţelegerea dintre Destinaţii Splendide şi guvern, iar pe avocat îl interesa propriul lui câştig financiar.

Nu ştiam dacă planul nostru avea să reuşească. Era suficient ca o singură părticică a lui să eşueze, fie ca anunţul să nu fie credibil, fie ca geeks să nu poată sparge sistemul de protecţie al transmisiunilor private, şi totul se ducea de râpă. Însă miza lui Lauren, a celorlalţi bunici şi a mea însemna totul pentru noi, aşa că nu exista alternativă.

Când am ajuns la complexul de antrepozite în care locuia Redmond, ceva nu părea în regulă. Lumini orbitoare scăldau locul şi două maşini ale şerifilor federali blocau intrarea. În faţa ei se adunaseră o mulţime de gură-cască din cartier. Am coborât repede din limuzină, urmată de Lauren şi Crais.

Un nor de fum se dilata în văzduh, dar din locul unde mă găseam nu puteam zări clădirea lui Redmond. Un şerif Ender cu păr alb scurt ne-a oprit.

— Accesul interzis, oameni buni, ne-a spus.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lauren.

— Asta încercăm şi noi să aflăm, ne-a replicat. Vă rog să păstraţi distanţa.

Dinăuntru a apărut alt Ender în salopetă, care ţinea în lesă un câine cu zgardă cu ţepi.

— Un puşti a pus o bombă aici. N-au nimic mai bun de făcut decât să distrugă ce-am construit noi.

Profitând că şeriful era distras de discuţia aceea, m-am furişat pe lângă ei şi am sprintat spre clădirea lui Redmond.

— Hei, opreşte-te! a strigat şeriful.

Am dat colţul şi am rămas buimăcită de ce am văzut. Clădirea era înnegrită şi devastată. Un colţ al acoperişului dispăruse complet, de parcă ar fi fost muşcat şi înghiţit de un monstru. Pompieri Enderi răscoleau prin rămăşiţele care fumegau.

I-am auzit pe pompieri evaluând avariile produse în interiorul clădirii şi m-am năpustit înăuntru.

— Hei, a strigat unul dintre ei după mine, ieşi de-acolo! E periculos!

Înăuntru totul era carbonizat: toate monitoarele şi maşinăriile, până şi cele care atârnaseră de plafon. Mirosul componentelor de computer topite era insuportabil. Mi-am apăsat mâneca pe nas. Scaunul ars şi deformat al lui Redmond picura, ca şi cum ar fi fost un obiect de artă conceptuală. Tot laboratorul era o mizerie neagră şi îmbibată de apă.

— Unde-i Redmond? am întrebat. Bărbatul care locuia aici.

— N-am găsit niciun corp.

Un pompier a privit în jur, după care a ridicat brațele în aer și a precizat:

— Încă.

Redmond era prea valoros pentru a fi omorât. Și prea inteligent pentru a fi prins. Eram gata să pariez că scăpase și se ascunsese. Nu mai puteam beneficia de mărturia lui.

După aceea mi-am reamintit de cutiuță.

Pompierii erau ocupați cu măsurători termice în partea opusă a încăperii. M-am aplecat și am apăsat cu degetele plăcuța sertarului, tușind ca să acopăr declicul slab pe care l-a produs deschiderea lui. Am privit înăuntru și m-am folosit de un colț al marginii jachetei ca să scot cutiuța metalică. Era ușoară și am simțit-o rece în mână. Eticheta fusese schimbată din *Helena* în *Callie.*

Am strecurat-o în buzunar.

Am pornit apoi spre ușă, înainte de a fi evacuată de pompieri. În prag m-am oprit și am privit pentru ultima oară laboratorul. Nu puteam afirma că-l cunoscusem cu adevărat pe Redmond, deoarece ne întâlniserăm o singură dată, dar cumva el era creatorul meu, dacă afirmația asta avea vreun sens. Redmond era important pentru mine. Mă durea să văd că toată munca îi fusese distrusă în felul acela.

Am revenit lângă Lauren și Crais, care rămăseseră în exteriorul complexului, în reflexiile luminilor roșii ale mașinilor șerifilor.

— Au zis că cineva l-a văzut pe un puști care a făcut asta, m-a anunțat avocatul.

— Da, am încuviințat, un puști în care se afla un senior ucigaș. Mi se pare că acțiunea poartă amprenta clară a băncii de corpuri.

Teama a înnegurat chipul lui Lauren. Am sperat că întâmplările astea nu aveau s-o determine să se răzgândească în privința planurilor noastre.

— Au luat ceva dinăuntru? m-a întrebat avocatul.

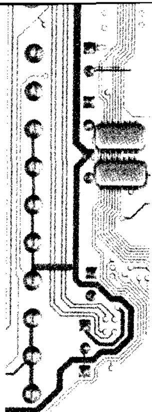
— Nu știu. Eu însă am ceva care ne va ajuta, m-am bătut cu palma peste buzunar.

— Ce anume? a întrebat Lauren.

— Însemnările lui Redmond despre cipul meu și cum a ajuns la concluzia că implementarea are caracter permanent.

— Excelent! a aprobat Crais. Ai făcut treabă bună.

Era încântat, dar eu mă simțeam abătută pentru ce pățise Redmond. Oare din cauza mea ajunsese banca de corpuri la el? Vina să-mi fi aparținut exclusiv? Mai întâi Sara, apoi Redmond... Cine va mai suferi de pe urma mea înainte ca totul să ia sfârșit?



Capitolul 27

A doua zi, m-am apropiat de banca de corpuri ca şi cum aş fi retrăit un coşmar. Mă gândisem la locul acesta de multe ori, cu teamă şi repulsie, întrebându-mă pe rând dacă înăuntru se afla Helena... sau Tyler... sau Bătrânul. Atunci îmi fusese frică. Helena mă avertizase că ei mă vor ucide, aşa încât mă ţinusem departe.

De data aceasta era diferit. De data aceasta eram pregătită. De data aceasta aveam susţinere şi întăriri.

Ceilalţi rămăseseră totuşi la distanţă, aşa cum plănuiserăm. În buzunarul meu fusese cusut un minidispozitiv de alertă, mic cât jumătate dintr-un bob de orez. Stabiliserăm o abordare din trei etape, iar în etapa întâi acţiona o singură persoană — eu.

Când m-am apropiat de uşile duble înalte, am văzut cum surâsul portarului s-a destrămat. Mai mult chiar, colţurile gurii i-au coborât într-o încruntătură, cu cât mă apropiam. Părea chiar speriat, fie din cauza chipului meu învineţit şi cu copci, fie pentru că mă recunoscuse.

Poate că devenisem notorie. Aproape că am izbucnit în râs.

A trebuit să-mi deschid uşa singură, fiindcă portarul continua să se holbeze la mine. L-am pironit şi eu cu privirea în timp ce am intrat.

Imediat cum am păşit în hol, un bodyguard s-a apropiat şi m-a scanat cu un detector de arme. Dispozitivul meu de alertă ar fi trebuit să treacă neobservat.

— N-am nicio armă, l-am anunţat, cu excepţia gurii mele.

A părut satisfăcut.

Tinnenbaum a ieşit în grabă din biroul lui şi m-a arătat cu mâna.

— Prindeţi-o!

Bodyguardul mi-a apucat braţele şi mi le-a răsucit la spate.

— Văd că ai schimbat corpurile, m-am adresat lui Tinnenbaum. Care-i treaba, te plictisea corpul lui Lee?

El s-a încruntat.

Am lărgit ochii cu un aer de nevinovăţie.

— Ce interesant! Prima dată când am fost aici, toţi eraţi numai zâmbete.

Doris a apărut de asemenea din biroul ei.

— Ce cauţi aici?

— Ah, Doris. Faţa asta ţi se potriveşte mult mai bine decât cea a Brionei.

— I-auzi cine vorbeşte despre feţe, a spus ea şi mi-a prins obrajii cu degetele unei mâini, adunându-i laolaltă. S-a dus naibii toată munca pe care am investit-o în tine!

Mi-am smucit capul, eliberându-mă.

— Mai lipseşte doar Rodney, am comentat, şi trioul ar fi complet.

Tinnenbaum s-a apropiat de mine şi m-a examinat atent.

— Arăţi groaznic. Ce vrei?
— Vreau să-l văd, am răspuns. Pe Bătrân.
Doris şi Tinnenbaum au schimbat priviri, după care ea a clătinat din cap. Mica întârziere a răspunsului lor n-a făcut decât să-mi confirme că el era acolo. Eu însă ştiam ceva ce ei nu aveau habar: Bătrânul murea de nerăbdare să mă vadă.
— O s-aştept, am zis.

***

După cincisprezece minute, bodyguardul şi Tinnenbaum m-au escortat şi am urcat mai întâi cu ascensorul, după care am mers pe un coridor lung şi întortocheat. Nu părea deloc drumul spre cabinetul unui director executiv. M-am oprit.
— Unde mă duceţi? am întrebat.
— Ai cerut să-l vezi, a replicat Tinnenbaum.
— Aici îşi are biroul?
— Îi place să facă lucrurile în felul lui.
Asta nu m-a încântat. Am ajuns până la urmă la o uşă metalică. Tinnenbaum a vorbit către un microfon invizibil de pe perete.
— O avem aici, domnule.
Uşa a glisat, deschizându-se, şi a dispărut în perete. Înăuntru era întuneric, beznă aproape completă, dar o luminiţă s-a aprins deasupra noastră, care rămăseserăm în prag.
— Intră, a spus o voce.
Am recunoscut glasul metalic sintetizat al Bătrânului.
— Toţi, domnule? a întrebat Tinnenbaum.
— Doar ea.

Bodyguardul mi-a dat drumul.
— Vom fi afară, a spus Tinnenbaum.
Uşa a glisat şi s-a închis, iar întunericul din încăpere s-a îndesit. Am auzit paşi. Păreau îndepărtaţi. Camera era probabil foarte mare, mai mare decât un birou obişnuit sau o sală de conferinţe. Am zărit în cele din urmă un spot luminos, aidoma unui far, care se mişca. Pe măsură ce se apropia, mi-am dat seama că era masca electronică a Bătrânului. Faţa pe care o afişa acum nu era omenească.
Era un cap de şarpe. Cu solzi sclipitori şi ochi negri, uriaşi. O limbă despicată, roşu şi negru, şfichiuia ieşindu-i afară.
Inima îmi bubuia atât de tare, încât aproape că mă durea. Am strecurat mâna în buzunar şi am apăsat dispozitivul de alertă, anunţându-i pe ceilalţi că-l găsisem pe Bătrân. Acum nu trebuia decât să trag de timp.
— De ce ai mai venit? a întrebat el. Puteai să fi venit alaltăieri, cu transportorul, alături de ceilalţi băieţi şi fete.
— Vreau să propun un schimb.
— Un „schimb"? Ce fel de schimb?
Şarpele a deschis larg botul, arătându-şi colţii.
Imaginile Bătrânului fuseseră alese pentru a mă speria. M-am străduit să-mi păstrez vocea egală.
— Viaţa mea în schimbul vieţii fratelui meu.
— Tyler?
— Da.
Am aşteptat reacţia lui care să-mi confirme bănuiala că Tyler era acolo, pe undeva.
— Nu ştiu dacă-i o idee atât de bună. Cum pot să ştiu că nu vei fugi?
— Sunt sigură că vei găsi o cale de a mă ţine aici.

Chipul de pe mască s-a schimbat pe neaşteptate în al unei femei aflate în agonie. Fără să vreau, am icnit. Bătrânul a râs.

— Cine este? am întrebat.

Femeia plângea, zbiera.

— Pur şi simplu o doamnă foarte îndurerată, a răspuns el. Cred că cineva i-a omorât copiii. Poate că a făcut-o chiar soțul ei.

— Oribil, am murmurat.

— Nu discutam totuşi despre ea, ci despre Tyler.

M-am cutremurat la simpla auzire a numelui fratelui meu rostit de vocea aceea metalică.

— Dacă-l eliberezi şi pot vedea asta, îți ofer viața mea în schimbul vieții lui.

— Mai exact, corpul tău în schimbul corpului lui.

— Da.

— Nu mi se pare foarte echitabil. El este mai tânăr.

— În acelaşi timp însă nu-i perfect sănătos.

— Corect.

Fața s-a schimbat în a unei femei care fusese condamnată la închisoare pentru că-şi otrăvise familia.

— Vrei să încetezi odată? l-am întrebat.

— Îmi place curajul tău, Callie. Îți accept oferta.

— Serios?

— Da. Nu-l voi aduce însă pe Tyler aici. În privința asta, va trebui să mă crezi pe cuvânt.

Era rândul meu acum.

— Nu mi se pare echitabil.

— Nu cred că termenul „echitabil" a apărut vreodată în conversația noastră.

— Ba da, am zis. Dumneata l-ai folosit primul.

— Eşti inteligentă. Admir asta.

— Va trebui să-mi dai ceva în plus.

— Ce anume? a întrebat el. Ce crezi că ar fi „echitabil"?

— Să-ți scoți masca, am rostit încet.

A tăcut pentru o clipă. Chipul femeii a încremenit.

— Să mi-o scot?

— Da. Am ridicat glasul: Să-ți văd fața adevărată.

El şi-a schimbat chipul în al unui mim faimos, complet fardat.

— Iat-o!

— Nu cred.

— Mai mult de atât nu vei obține.

— Atunci cade orice învoială.

Bătrânul a tăcut. Când a vorbit din nou, glasul i-a părut mult mai sigur pe el.

— Nu am nicio obligație să cad la învoială cu tine.

— Diferența este faptul că eu îmi respect cuvântul. Dacă ajungem la o înțelegere, mă vei avea aici din propria mea voință. Pentru totdeauna. Mă vei avea pe mine, în schimbul unui frate pe care nu-l poți aduce să-l văd, cu condiția de a-ți vedea fața. Asta-i tot.

— Tot nu înțelegi că eşti în dezavantaj, că te afli în sediul meu, înconjurată de oamenii mei.

A tăcut o secundă şi a plecat privirea.

— Ai face asta pentru că-l iubeşti atât de mult? a întrebat după aceea.

— El n-are pe altcineva pe lume.

Toate chipurile pe care le văzusem până atunci au fulgerat peste mască, în succesiune rapidă, de la stânga la dreapta, apoi de sus în jos, aproape suprapunându-se: un criminal de război, un ucigaş în masă, urmat de victima unui incendiu şi de o femeie care plângea în hohote din cauza unei suferințe de nedescris.

Fața măștii s-a împărțit în patru display-uri și în cele din urmă totul s-a amestecat și învolburat, până a devenit o contopire teribilă de chinuri și suplicii, cu atât mai oribile, cu cât se derulau în tăcerea absolută a încăperii. Nu auzeam decât respirația mea întretăiată și neregulată.

— Asta dorești, Callie? Vrei să mă vezi așa cum arăt în realitate?

— Da, vreau să-ți văd chipul real, nu un colaj electronic.

— Chipul real...

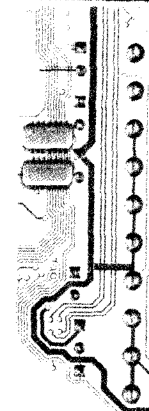
Glasul îi era încet. Resemnat.

— Da, am murmurat.

— Bine.

Fața electronică și-a diminuat luminozitatea, apoi s-a stins, dispărând în beznă cu un clic metalic.

Am așteptat în întuneric.



Capitolul 28

Am auzit pașii Bătrânului apropiindu-se, dar el n-a scos un cuvânt. Ajunsese lângă mine? Nu distingeam niciun zgomot de respirație. Brusc am înțeles. El simulase pașii aceia. Fuseseră sunete electronice, sintetizate, la fel ca glasul lui. Era un individ care se folosea de iluzii; nu înaintase nicio clipă spre mine.

Dimpotrivă, se îndepărtase.

În beznă nu eram decât eu și tăcerea de cavou. M-am retras cu spatele spre un senzor de lumină pe care-l zărisem când intrasem și l-am apăsat cu palma. Luminile s-au aprins, în pâlcuri grupate deasupra unor spații goale, dovedind că eram într-adevăr singură într-o sală mare și pustie.

M-am răsucit și am văzut un monitor montat sus pe perete. Reda haosul din holul de la intrarea în Destinații Splendide. O echipă de șerifi federali pătrunsese în clădire și le punea cătușe angajaților băncii de corpuri.

Etapa a doua. Am apăsat din nou alarma din buzunar.

— A fugit! am strigat.

Cei doi șerifi care mă urmăriseră permanent de la distanță au năvălit în cameră.

— Pe unde a luat-o? a întrebat cel mai înalt dintre ei.
— Nu ştiu, era întuneric.

Încăperea avea trei ieşiri, în afara celei de dinapoia mea. Bătrânul putuse pleca prin oricare. Şeriful înalt a deschis prima uşă, colegul lui pe a doua, iar eu pe a treia. Am văzut un coridor scurt care ducea la două lifturi. Zumzetele m-au anunţat că amândouă funcţionau, dar nu existau leduri care să anunţe dacă suiau sau coborau. Am apăsat butoanele ambelor şi am suit în primul care şi-a deschis uşa. Am coborât cu el la nivelul garajului, mai jos de parter.

Am intrat în goană în garajul slab iluminat, privind după Bătrân. În apropierea ascensoarelor erau parcate o mulţime de automobile de lux; cele mai puţin scumpe ale angajaţilor se aflau lângă peretele opus. M-am aplecat şi m-am uitat pe sub maşini, gândindu-mă că aş putea zări picioarele Bătrânului, însă n-am văzut pe nimeni. Doream să-l găsesc şi să-i smulg masca de pe chip, să-l despoi şi să-l demasc.

M-am oprit şi am ascultat cu atenţie. Poate că se ascundea. Trebuia să-mi domolesc respiraţia pentru câteva momente. Mi s-a părut că aud un târşâit de paşi. M-am răsucit iute şi am zărit pe cineva în umbre, în apropierea peretelui, pitindu-se după botul unui SUV.

Am sprintat într-acolo. Zona respectivă era cufundată în întuneric. Silueta s-a îndepărtat de mine, dar era încolţită. Când a ajuns la perete, s-a înmuiat şi a căzut grămadă la baza lui.

Era Terry, infirmierul cu ochii conturaţi cu dermatograful. Plângea.

— Pisicuţo, a hohotit, nu-i lăsa să m-aresteze! N-aş putea rezista-n închisoare.

— Ajută-mă şi tu şi-o să vedem ce putem face. Mi-am strecurat mâna sub umărul lui şi l-am ridicat în picioare. Unde s-ar putea ascunde Bătrânul?
— El nu s-ar ascunde nicăieri. Ar pleca pur şi simplu.
— Care-i maşina lui?
— N-are maşină. Ochii frumoşi ai lui Terry s-au ridicat spre tavan: Eliul.

***

Terry şi cu mine am pornit în fugă pe scări, spre acoperiş. Îmi venea să urlu de ciudă că nu mă gândisem din capul locului la eli.

— Ştiam că va veni şi ziua asta.

Fardul negru îi mânjea obrajii.

— Atunci poate c-ar fi trebuit să fi demisionat.

Am năvălit în goană prin ultima uşă, care ducea la acoperiş, şi am ieşit afară. Zgomotul puternic al palelor care se roteau şi curentul de aer ne-au izbit ca un pumn. Am mijit ochii, în timp ce părul ne biciuia feţele, şi am văzut eliul ca un gândac negru pe un eliport la şase metri mai departe. Încă nu se ridicase în văzduh.

Prin geamul curbat l-am zărit pe Bătrân, stând înapoia pilotului şi privind în direcţia opusă. Am alergat într-acolo, aplecându-mă din mijloc ca să evit palele. Pilotul i-a făcut semn Bătrânului, iar el s-a întors către mine.

Chipul îi era al unei mumii dintr-un holo horror.

M-am suit pe tălpicile de aterizare, am prins mânerul portierei şi l-am smucit, deschizând-o. Bătrânul s-a întins s-o închidă şi eu l-am prins de braţ.

M-am ţinut de cadrul portierei şi l-am tras cu putere de mânecă. Dincolo de el, pe locul de alături, se găsea

un sac translucid care părea să conțină un corp inert. Nu puteam spune cât de mare era, nici dacă era băiat sau fată, nici măcar dacă era viu. Terry se afla înapoia mea, dar îi era imposibil să se mai apropie. Mă luptam singură cu Bătrânul.

Mi-am pus în joc toată forța și am reușit să-l târăsc pe jumătate afară din eli. Am încercat să-l apuc de marginea măștii.

— Ce-ascunzi acolo? am zbierat peste vuietul elicei.

Se ținea cu o mână de cadrul portierei și cu cealaltă încerca să mă îmbrâncească jos.

— Unde-i Tyler? am urlat și mi-am înfipt degetele în dreptul obrazului său.

El și-a ridicat piciorul, și-a proptit talpa pe abdomenul meu și a împins. Am izbutit să mă țin ferm.

Pilotul a scos de undeva o armă și a îndreptat-o spre mine. Împotriva lui nu mai puteam face absolut nimic. Era sfârșitul.

Însă Bătrânul i-a dat brațul la o parte. N-am înțeles de ce a făcut-o. Gestul acela mi-a trecut un fior rece pe spinare. Bătrânul i-a răcnit ceva pilotului, care a acționat comenzile pentru a ridica eliul, cu mine cu tot. L-am zărit cu coada ochiului pe Terry care flutura din brațe și-mi răcnea să sar jos.

Am început să ne ridicăm în văzduh. Dacă aș mai fi rămas câteva secunde în plus, aș fi fost nevoită să intru în cabină. Am smucit pentru ultima dată de mască, apoi am sărit de pe tălpici. Masca s-a rupt în lateral, dar nu s-a desprins. L-am văzut pe Bătrân ținând-o cu palma lipită de obraz și în același timp închizând portiera.

Am căzut cu spatele pe betonul eliportului. Terry a venit în goană să mă ajute, însă i-am făcut semn să mă

lase în pace. Nu mă lovisem rău — eram doar furioasă și frustrată din cauza individului care scăpa de fiecare dată.

Lauren, Crais și doi șerifi ni s-au alăturat, dar era prea târziu. Privind eliul Bătrânului care dispărea pe cer, mă chinuia o singură întrebare.

Oare în sacul acela se afla Tyler?

***

Am revenit în haosul care domnea la parterul clădirii. Ceilalți șerifi federali îi adunaseră pe angajați și-i înșiruiseră lângă perete. Tinnenbaum, Doris și Rodney vociferau, afirmându-și nevinovăția, protestând și cerând să le fie restituite telefoanele, pentru a-și chema avocații. Agenții de pază, recepționista și alți câțiva se așezaseră pe podea cu un aer resemnat. Unii plângeau. Trax, tehnicianul, stătea cu capul în palme. O asistentă medicală zbiera la un șerif. În tot vacarmul acela, senatorul Bohn vorbea direct spre obiectivul unei videocamere, fiind înregistrat de o echipă mică, formată din numai două persoane.

M-am dus direct la Tinnenbaum.

— Unde-i fratele meu?

A clătinat din cap. M-am repezit spre el, dar Crais m-a reținut.

— Știi cât de secretos este Bătrânul, a zis Doris. Ți-am spune dacă am ști ceva.

Un șerif s-a interpus între noi. Înainte de a mai putea insista, ochii tuturor s-au întors către ușa principală. În clădire au intrat câțiva adolescenți cu gurile căscate. Expresii nedumerite le distorsionau fețele superbe.

Etapa a treia.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat o blondă înaltă. Ni s-a spus să ne prezentăm la sediu.

— Cine v-a spus?

Senatorul a întins microfonul spre ea.

— El, a ridicat brațul un băiat brunet. Tinnenbaum.

— N-am făcut așa ceva, a protestat Tinnenbaum.

Chiriașul senior din corpul băiatului a încuviințat apăsat din cap.

— Ba da, prietene, tu ai făcut-o. Pe canalul nostru Destinații a sosit un mesaj privat, în care ne-ai anunțat să ne prezentăm de urgență la banca de corpuri, fiindcă exista o problemă cu cipurile noastre.

— N-am plătit atâta ca să-mi reduceți aventura-n lumea tinereții, a intervenit blonda. Iar dacă-i vorba numai despre o depanare, haideți s-o terminăm cât mai repede, da?

M-am uitat către Lauren, care mi-a surâs. Mesajul privat fals avusese succes. În recepție au apărut și alți chiriași Enderi, cu aceleași expresii derutate pe fețe. Vacarmul devenea insuportabil, fiindcă toți solicitau simultan răspunsuri.

Printre ei s-a strecurat o figură familiară. Madison. Cerceii mari i se legănau sub părul blond tuns bob. Când a ajuns lângă noi, în centrul recepției, i-am cuprins umerii cu brațul și m-am întors spre senatorul Bohn.

— Ea este Madison, i-am prezentat-o senatorului, producătoarea mesajului.

Senatorul i-a strâns mâna.

— Unde-i Trax? a întrebat Madison.

Tehnicianul Ender înalt, cu păr alb lung și vâlvoi s-a ridicat în picioare, cu mâinile în cătușe.

— Haide, frumosule, i s-a adresat Madison, du-mă la corpul meu.

***

Un șerif i-a desfăcut cătușele lui Trax, dar l-a ținut de braț. L-a urmat pe tehnician ca o umbră, în timp ce ne conducea pe coridoare în adâncul băncii de corpuri. Eram eu, Madison, Lauren și Crais, și senatorul Bohn, cu cei doi operatori înregistrând totul, în permanență. În spatele nostru mergeau majoritatea bunicilor și un grup mare și zgomotos de chiriași în corpuri de adolescenți.

Am ajuns până la urmă într-o sală pe care n-o mai văzusem niciodată. Trax a numit-o „sala de așteptare". Era un spațiu larg asemănător unui salon de terapie intensivă, care avea în mijloc un post circular pentru asistente. De acolo porneau radial, aidoma unor petale, fotolii rabatabile în care se aflau chiriași vârstnici. Trebuie să fi fost peste o sută, toți cu ochii închiși și tuburi inserate în ceafă, care-i conectau la un computer.

Asistentele au fost șocate să ne vadă, însă au cooperat, motivate poate de prezența senatorului și a echipei de filmare. Unii chiriași păreau să fi fost acolo de vreo două luni, judecând după lungimea bărbii și a părului. Vârstele variau între 80 și 150 de ani.

Cu picioarele ei lungi, Madison a ajuns din câțiva pași lângă o femeie robustă de 125 de ani, care stătea întinsă, cu ochii închiși. Precum toți ceilalți chiriași, purta un halat de spital și era învelită până la piept cu o pătură.

Madison a arătat-o și i s-a adresat lui Trax:

— Fii acum drăguț și readu-mă în corpul meu gras și bătrân. Poate că nu-i cine știe ce, dar aia sunt eu de fapt.

El i-a tras un scaun pe care să se așeze. S-a dus apoi la postul asistentelor și a pus palmele pe o tastatură verticală. A apăsat mai multe taste, care scoteau sunete slabe. I-am

urmărit ochii care se ridicaseră şi am văzut un computer sferic care se găsea chiar deasupra lui, aproape de plafon. Lumini au fulgerat succesiv pentru câteva momente. După aceea atât luminile, cât şi sunetele s-au oprit.

În sală se făcuse aşa linişte, de parcă toţi îşi ţineau respiraţia. Apoi femeia voinică de pe fotoliul rabatabil a deschis ochii. Trax s-a apropiat de ea şi a atins-o pe umăr.

— Eşti bine? a întrebat-o.

Ea a scuturat din cap, parcă alungându-şi pânzele de păianjen ale somnului.

— Mai bine ca niciodată.

A aşteptat să-i decupleze tuburile, după care s-a sculat în picioare.

— Bună, Callie. Asta sunt eu în realitate. Rhiannon.

I-am surâs.

Adevărata Madison, adolescenta donoare, zăcea inertă în scaun, cu ochii închişi. Tremura din tot corpul ca o pisică pradă coşmarurilor. După aceea a deschis ochii. Era dezorientată şi părul blond îi atârna peste faţă. S-a ridicat în picioare.

— Unde sunt? a întrebat cu glas slab. A privit în jur. Cine sunt oamenii ăştia?

Glasul îi era recognoscibil, totuşi diferit.

Rhiannon s-a aplecat înainte şi şi-a pus palma pe umărul ei.

— E-n regulă, scumpo, eşti înapoi în Destinaţii Splendide. Închirierea ta s-a terminat.

Unii chiriaşi nu erau încântaţi de ideea reducerii duratei de închiriere. Începuseră să protesteze. Senatorul, Crais şi Trax au discutat câteva minute între ei şi au decis că soluţia cea mai bună şi cea mai simplă era să-i deconecteze pur şi simplu pe toţi.

— În regulă, a vorbit Bohn, toată lumea să se aşeze pe podea. Imediat!

Doar câţiva dintre seniorii ţâfnoşi din corpurile adolescente închiriate l-au ascultat. Trax a executat aceeaşi procedură pe care o folosise ceva mai devreme pentru a o deconecta pe Madison. Toţi adolescenţii care nu fuseseră deja pe podea au ajuns acolo aproape simultan. Corpurile seniorilor au început să se foiască pe fotoliile rabatabile. Noi ne-am dus să-i ajutăm pe sărmanii adolescenţi donori, care nu aveau habar de ce se trezeau zăcând pe jos.

I-am trecut repede în revistă. Printre ei, mai în spate, am zărit pe cineva cunoscut.

Michael!

Acum era în siguranţă. Am îngenuncheat lângă el.

— Michael?

M-a privit cu o expresie buimacă.

— Aly? S-a ridicat într-un cot. Ce-ai păţit la faţă?

Mi-am atins maxilarul.

— Nişte nepretenari puşi pe fapte mari.

— Te doare rău?

— O să treacă.

— Unde suntem aici?

S-a sculat în capul oaselor şi şi-a frecat fruntea.

— În banca de corpuri.

— În banca de corpuri, a repetat el. Mi s-a terminat închirierea?

— Cu totul.

L-am cuprins în braţe şi l-am ţinut strâns.

Mi-a răspuns în acelaşi fel şi mi-am amintit cât de protejată mă făcea să mă simt gestul acela. Pentru o clipă mi-am îngropat nasul în cămaşa lui. Aş fi putut sta acolo

o veșnicie, dar nu puteam să mă gândesc decât la Tyler. Dacă era aici, aveam să-l găsesc.

L-am ajutat pe Michael să se ridice în picioare. Toți donorii se sculaseră de acum şi erau îndrumați spre ieşire.

Lauren s-a apropiat de mine însoțită de senatorul Bohn. Amândoi păreau încordați.

— Nu suntem sută la sută siguri, a spus Bohn, aşa că te rog să nu-ți pui speranțe prea mari, însă este posibil să fi dat de urma fratelui tău.

***

Senatorul şi cu mine am pornit repede, însoțiți de Trax şi de un şerif, pe un coridor lung.

— N-am ştiut că era fratele tău, a clătinat Trax din cap.

— Şi Florina? am întrebat. Nu-i şi o fată cu el?

— Nu, doar băiatul.

Pe când mergeam, ne-a povestit că Bătrânul se consultase cu el mai devreme în cursul dimineții. Dorise să ştie dacă procedura ar fi funcționat şi pentru creierele preadolescentine. Discuția dusese la o întrebare despre dimensiunea creierelor respective şi Trax îl examinase pe Tyler.

— Nu ştiu însă dacă mai este acolo, s-a încruntat tehnicianul. Ultima dată l-am văzut azi-dimineață la ora şapte şi jumătate. Bătrânul îl muta frecvent dintr-un salon în altul.

— Cine se îngrijea de el? am întrebat.

Trax a ridicat din umeri.

— Haide repede atunci. Să nu mai pierdem timpul.

L-am prins de braț şi l-am tras după mine în alergare.

Am intrat pe o uşă pe care scria TRECEREA OPRITĂ şi am mai cotit de două ori, până am ajuns la un coridor scurt, care se sfârşea în fața unei uşi încuiate, fără însemne.

Trax şi-a trecut palma prin fața unei plăcuțe lector şi uşa s-a descuiat. M-am năpustit înăuntru, aproape trântindu-l.

Era o incintă de lucru, fără ferestre şi cu puțin mobilier, cu excepția unui fişet şi a câtorva mese. Lângă perete, pe un pat pliant se afla un maldăr de pături. Le-am zvârlit cât colo.

Patul era gol.

M-am lăsat pe aşternuturi şi le-am mirosit. Tyler fusese aici. Urma corpului său rămăsese întipărită în cearşaf.

— Nu mai este, am rostit. L-a luat cu el. L-a luat Bătrânul.

Şeriful a început să cerceteze peste tot, în dulapuri şi baie, deschizând până şi sertarele fişetului. Era inutil şi o ştiam toți.

Am început să plâng. Nu m-am putut stăpâni. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Făcusem tot ce putusem, totul fusese pentru Tyler. Şi acum dispăruse. Fusese în eliul acela, cu Bătrânul. Fusesem *foarte* aproape. Şi-l pierdusem.

— A fost aici mai devreme, a zis Trax. Îmi dau cuvântul.

El şi Bohn au rămas locului, foindu-se de pe un picior pe altul şi ferindu-şi ochii. M-am aşezat pe marginea patului pliant. Nu conta ce gândea nimeni sau cât de idioată trebuie să fi arătat cu nasul înroşit şi smârcâind. Nu mai aveam nicio speranță. Fusesem târâtă prin noroi, făcusem tot ce-mi stătuse în putință, dar nu-mi putusem găsi fratele.

„Da, tată, ştiu că ți-am promis. Am încercat. M-am străduit din răsputeri."

Mă simţeam de parcă îmi fusese raşchetat interiorul corpului şi al sufletului. Tyler era singur şi speriat, îndesat într-un sac. Cu Bătrânul. Am început să tremur din tot trupul, iar suspinele mi-au crescut în intensitate.

Trax a întins o mână consolatoare.

— Îmi pare foarte rău.

— Lasă-mă-n pace! am ţipat. M-am ridicat şi m-am luptat să trag aer în plămâni. Nimic din ce poţi spune n-are cum să m-ajute. Toţi sunteţi responsabili, toţi din banca de corpuri. Cum i-aţi putut face una ca asta? Nu-i decât un copil. Un copil care n-a avut încă ocazia să trăiască o viaţă de copil. M-am răsucit şi l-am privit pe Bohn: Este numai vina voastră, a Enderilor. De ce nu i-aţi vaccinat pe toţi? N-am fi ajuns la dezastrul ăsta dacă n-aţi fi fost atât de meschini.

Senatorul a părut îndurerat. Şi-a încrucişat mâinile la ceafă.

Şeriful a apărut lângă noi după scurta inspecţie prin odăile din jur şi a clătinat din cap spre Bohn.

— Nu-i aici.

Ceva din cuvintele acelea, auzite din gura unui şerif... eu mă ascunsesem de multe ori de şerifi şi-i privisem, sperând că nu mă vor găsi pe mine, pe prietenii mei sau pe oricare alt Starter. Acum însă speram că el îmi va găsi fratele.

Am înţeles însă brusc că dacă Tyler îl vedea, n-ar fi ieşit din ascunzătoare. Ar fi fost speriat de moarte. S-ar fi pitit.

Noi ne ascundeam întotdeauna în locuri în care şerifii nu s-ar fi gândit niciodată să caute. De pildă, în pereţi. De pildă, la vedere. De pildă, pe sus.

Am scanat încăperea.

Enderii m-au privit cu ochi bănuitori, ca şi cum s-ar fi temut de ce aş fi putut face. M-am uitat cu atenţie la tavan. Dacă Tyler îl văzuse pe şerif, dar nu pe mine... şi nici nu mă auzise...

Am intrat în baie şi m-am uitat la plafon. Enderii m-au urmat, înghesuindu-se în prag. Capacul de la vasul de toaletă era coborât. Acela a fost primul indiciu.

Am suit pe vasul de toaletă.

Bărbaţii s-au repezit înainte, cu braţele întinse, de parcă s-ar fi pregătit să mă prindă să nu cad. M-am urcat apoi pe chiuvetă. Am văzut urme de degete pe panoul tavanului şi am împins în el.

— E-n regulă, Tyler! am strigat către tavan. Eu sunt.

Am ridicat panoul, care a lunecat într-o parte. Tyler a privit afară cu expresia unei vulpiţe sfioase.

— Callie?

Inima mi s-a oprit în gât.

— Eu sunt, Tyler. Haide, coboară.

L-am prins cu grijă când a ieşit din ascunzătoare şi l-am întins şerifului. Am coborât de pe chiuvetă şi după aceea mi-am îmbrăţişat fratele cu toată puterea. L-am sărutat pe cap şi am inspirat parfumul dulce al părului lui moale ca de prunc. Mă simţeam atât de uşurată, ca şi când un camion mi-ar fi fost ridicat de pe piept.

El plângea. Eu plângeam. Bărbaţii plângeau.

Şi nu l-am mai lăsat de lângă mine.

***

După o mulţime de îmbrăţişări şi sărutări şi după ce s-a constatat că Tyler era în stare fizică bună, Enderii ne-au coborât în holul de la intrare, unde indicele de

vacarm coborâse de la nivelul zece la nivelul cinci. I l-am prezentat pe Tyler lui Lauren. Senatorul Bohn a luat o pătură şi mi-a înfăşurat fratele.

— Este bine? m-a întrebat Lauren.

— Bătrânul mi-a dat mâncare bună şi medicamente, a zis Tyler.

Mă îndoiam că o făcuse în scopuri altruiste, dar nu i-am spus nimic. Apoi mi-am reamintit de Florina. Fuseseră luaţi împreună de la hotel.

— Cu Florina ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat.

— I-au dat brânci din maşină.

— Poftim?

— După ce ne-au luat, am mers vreo două cvartale şi dup-aia au dat-o jos.

— Sper că n-a păţit nimic.

El a clătinat din cap.

— Am văzut-o ridicându-se.

A rămas pe gânduri câteva clipe.

— Ştiai că are o strămătuşă? m-a întrebat după aceea. În Santa Rosa.

Am negat în tăcere.

— Mi-a povestit despre ea, a adăugat Tyler. Poate că s-a dus acolo.

Senatorul l-a mângâiat uşor pe cap. Un şerif federal i-a arătat lui Bohn o listă care asocia chiriaşii cu donorii, care începuseră de acum să se adune în recepţie; fiecare chiriaş stătea lângă donorul lui. Madison lângă Rhiannon, Tinnenbaum lângă Lee, Rodney lângă Raj şi Doris lângă Briona. Michael stătea lângă un Ender decrepit cu nas mare şi pântece proeminent. Avea probabil două sute de ani. El mă linsese când fusese în corpul lui Michael? Îmi venea să vomit.

Şirul dublu de donori Starteri şi chiriaşi Enderi şerpuia prin sală. Lauren, Tyler şi cu mine am pornit în lungul lui, cercetând toate feţele, dar n-am zărit pe nimeni care să semene cu Emma. Nici Lauren nu l-a găsit pe Kevin.

— Ştiam că era o şansă infimă, a zis ea. Nu trebuie însă niciodată să renunţi la speranţă.

— Vom continua căutările, i-am spus şi mi-am lăsat mâna pe umărul ei. Nu ne vom opri până n-o să-i găsim.

***

Până s-a rezolvat totul, noaptea lungă s-a transformat în dimineaţă. Bunici au sosit să-şi recupereze nepoţii. Au fost surprinşi să-i vadă pe donorii minori nerevendicaţi dispărând în pâclele zorilor, dar eu i-am înţeles. Nu aveau încredere în Enderi.

Tyler adormise pe o canapea în cabinetul lui Doris. Michael şi cu mine ne-am prăbuşit pe scaune în jurul biroului. Eram istoviţi şi pe jumătate adormiţi noi înşine. Cel puţin acesta era motivul, mi-am spus în sinea mea, pentru care Michael părea distant.

— Aşadar Florina are o strămătuşă în Santa Rosa, am spus eu.

— Da. Zicea c-o va revendica pe Florina.

— Norocoasă fată!

— Florina zicea că aş putea merge cu ea. Nu ca revendicat, bineînţeles.

— Şi de ce nu te-ai dus?

A strâns din umeri.

— E prea frig acolo.

Am aprobat din cap.

— Bănuiesc, a zis el, că acum nu vom mai fi plătiți.
— Cam așa ceva.
— Toate astea... A clătinat din cap. Ne-am riscat viețile... pentru nimic.
— Hei, n-a fost chiar pentru nimic! Ne-am ales cu cipurile astea din cap, care sunt ultimul răcnet al tehnologiei și care nici nu figurau în contract.

Am izbucnit în râs. Ce altceva puteam face? Eram fericită că-mi regăsisem micul trib, chiar dacă nu aveam unde să ne ducem. Adio, saltele și dușuri; bun găsit, podele din beton tare și găleți cu apă.

Lauren a apărut în prag.
— Callie, poți să vii pentru o clipă, te rog?

M-am uitat la Tyler care dormea. Michael a încuviințat din cap și mi-a făcut semn să merg liniștită.
— Pregătește-te să auzi ceva interesant, mi-a spus Lauren zâmbind.

M-a condus în fostul cabinet al lui Tinnenbaum, la biroul căruia se așezase acum Crais, avocatul ei. M-au trecut fiorii când am văzut fântâna din bronz care mă impresionase în asemenea măsură la prima mea vizită aici.
— Doamna Winterhill, a rostit Crais, a lăsat un testament în care ești menționată.

Am privit-o pe Lauren. Mi-a făcut semn să mă așez într-un fotoliu din fața biroului. Ea s-a așezat în celălalt.
— Dar când a...? am întrebat.
— A făcut-o înainte să înceapă închirierea. A considerat că-i datorează asta fetei al cărei corp îl risca, a explicat avocatul.
— Ți-a lăsat jumătate din averea ei, a zis Lauren, inclusiv casa principală și o casă de vacanță.

O casă.

N-am putut articula nici măcar un cuvânt.

Crais a citit de pe o foaie de hârtie:
— A scris așa: „Nu te cunosc, dar regret că trebuie să mă folosesc în felul acesta de tine. Și-mi pare rău pentru lumea pe care v-am lăsat-o".

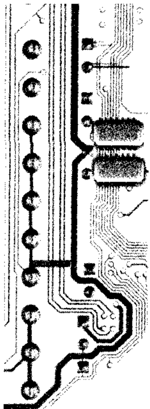
O casă? Eram epuizată. Probabil că visam. Mi-am atins obrazul și am simțit copcile cât se poate de reale.

Și-au dat seama că nu-mi venea să cred, așa că mi-au repetat totul. Și au explicat detaliile. Eu însă nu auzeam decât un singur cuvânt: „casă".

Helena se ținuse așadar de cuvânt.

M-am uitat la Lauren, care a încuviințat din cap: da, totul era adevărat. Ochii i-au strălucit, când s-au umplut de lacrimi. Eu i-am închis strâns pe ai mei, totuși lacrimile s-au prelins oricum.

O casă.



Capitolul 29

În dimineața aceea l-am luat pe Tyler să locuiască în noua lui casă. Nu voi uita niciodată expresia de pe fața lui când am intrat în vilă, însoțiți de Lauren și de Crais. În timp ce ei au tras-o pe Eugenia deoparte, pentru a-i explica prevederile testamentare, Tyler se holba cu ochi mari la mobile și decorațiuni.

S-a oprit lângă statueta din bronz a unui câine aflată pe o măsuță laterală.

— Pot să pun mâna pe ea?

Am aprobat din cap.

— Poți face orice dorești. Toate sunt acum ale tale.

A ridicat-o și a strâns-o la piept. Deși cântărea probabil un kilogram, a insistat s-o ducă peste tot cu el. Nu i-a dat drumul nici când l-am culcat în patul mare din dormitorul principal, fiind gata să doarmă cu ea. Am pus-o pe noptieră la câțiva centimetri de fața lui.

— Unde-i Michael? a întrebat el, cu pleoapele grele de somn, mângâind capul câinelui.

— Își strânge lucrurile din clădire.

— Vine să stea și el aici, nu?

Am zâmbit.

— Da. O să transforme anexa pentru oaspeți într-un studio plastic.

— Mă-ntreb ce-o să mai deseneze acum. Acum când nu mai suntem pe străzi.

Vocea lui Tyler a devenit tot mai tărăgănată. A închis după aceea ochii și a lunecat în somn adânc.

***

În zilele următoare viețile noastre au fost reconstruite.

Cu Lauren ca tutore legal, eram protejată de oricine ar fi contestat testamentul pe temeiul că eram o minoră nerevendicată. Jumătate din averea Helenei și cele două case aveau să fie definitiv ale mele. Cealaltă jumătate a averii era păstrată pentru Emma, când o găseam. Aveam s-o găsesc. Îi datoram asta Helenei.

Banii depășeau cu mult ceea ce sperasem să câștig când mă prezentasem la banca de corpuri și pentru asta eram profund recunoscătoare. Tyler căpăta cel mai bun tratament medical și se înzdrăvenea pe zi ce trecea. Eu îmi înlocuisem dintele, iar tăieturile și vânătăile aveau să se vindece în timp.

Michael s-a mutat în anexa din curte, dar a plecat aproape imediat. N-a explicat nimic, așa încât am intrat acolo pentru a vedea dacă își luase lucrurile. Am știut că se va întoarce când am văzut pereții acoperiți cu desenele făcute de el în anul cât trăiserăm pe stradă. Starteri și renegați, triști, răi și flămânzi — toți erau acolo, redați în stilul lui special. O sumedenie de emoții, surprinse și zugrăvite. Pe cei patru pereți se întindea practic viața mea după Războiul Sporilor. Viața care rămăsese în urmă.

M-am gândit că plecase din oraş, ca s-o caute pe Florina. Am fost dezamăgită, însă n-aveam de fapt niciun drept. Pierderea lui Blake lăsase un hău imens în inima mea. Abia după ce s-a calmat toată agitaţia din jur, mi-am dat seama cât de mare era într-adevăr hăul acela.

La o săptămână după mutarea în casa Helenei, am auzit la ştiri că senatorul Harrison se găsea în convalescenţă după un „accident la vânătoare". Urmările scandalului de la Destinaţii Splendide aveau să fie resimţite în lunile următoare. După alegeri aveam să ştim dacă Enderii erau în stare să realeagă pe cineva care era dispus să condamne adolescenţi la o existenţă de legume.

Senatorul îl ţinea pe Blake cu o lesă foarte scurtă. Am încercat să-i trimit mesaje şi am încercat să-i telefonez. Nu mi-a răspuns niciodată. Am decis că înainte de a renunţa la el pentru totdeauna, voi merge să-l văd personal, în carne şi oase. Dacă i-aş fi putut explica totul, l-aş fi putut convinge să ne mai acorde o şansă. Dacă nu, aveam să trec mai departe.

N-a fost greu să găsesc reşedinţa senatorului, dar a trebuit să trec de mai multe ori pe lângă ea până să văd automobilul sport al lui Blake parcat pe stradă. Când l-am zărit în cele din urmă, am simţit că-mi sare inima din piept şi a trebuit să mă calmez înainte de a ieşi din propria mea rachetă galbenă.

Am privit cu luare aminte vila maiestuoasă în stil Tudor, apoi am pornit pe aleea lungă şi mărginită de trandafiri care ducea la uşa din faţă. Am suit treptele de la intrare şi soneria senzorială a ţârâit înainte de a putea decide să mă retrag. Uşa s-a deschis.

Un bodyguard Ender în uniformă şi cu privire îngheţată şi-a scos pistolul şi l-a aţintit spre capul meu.

— Cheamă şerifii federali! a strigat el către cineva dinăuntrul casei.

— Nu am venit să fac probleme, am spus şi am ridicat braţele. Vreau numai să-l văd pe Blake.

Blake a venit la uşă. Bodyguardul s-a interpus între noi.

— Stai pe loc.

— E-n regulă, l-a liniştit Blake, o să vorbesc cu ea.

Bodyguardul şi-a apăsat cu un deget casca din ureche. A ascultat pe cineva şi a răspuns:

— Da, domnule.

Blake şi cu mine am schimbat priviri şi el a strâns din umeri.

Comportamentul bodyguardului s-a schimbat.

— Pare a fi ziua ta norocoasă, mi s-a adresat, atât doar că, fără supărare, o să te percheziţionez.

Şi-a vârât pistolul în toc, după care a scos un detector de arme din alt toc, de pe picior, şi l-a plimbat peste tot corpul meu. Nu a găsit nimic, aşa încât a reintrat în casă şi a dispărut din vedere, lăsându-l pe Blake în prag.

— Bună, a spus el zâmbind.

— Bună, Blake, i-am răspuns la surâs.

Era minunat să-l revăd! Iar el îmi zâmbea. Asta inspira speranţe.

— Ce doreşti? m-a întrebat.

— M-am gândit că am putea discuta.

— Despre ce?

— Despre toate câte s-au întâmplat. Sunt multe de explicat.

— Ce-i asta — o glumă?

Inima mi s-a oprit preţ de o bătaie.

— Blake?

El şi-a înclinat capul spre un umăr.
— Cum te cheamă?
— Nu te preface că nu mă cunoşti.
Şi-a frecat ceafa.
— Te-a trimis vreunul dintre prietenii mei?
— Aha. Am înţeles. Mi-am încrucişat braţele. Nu m-ai uitat.
A rămas, privindu-mă fix. Nu voia să cedeze niciun milimetru.
— Crezusem că poate vei înţelege, am rostit. După ce s-a dat totul în vileag.
Expresia lui a devenit brusc serioasă.
— Îmi pare rău, dar... A ridicat din umeri. Nu te cunosc.
Am simţit că-mi îngheaţă mâinile. Vederea chipului pe care-l cunoşteam atât de bine, însă care mă privea acum cu o expresie complet neutră... mă tăia în carne vie. Ce se întâmplase?
— Chiar nu-ţi aminteşti? Nu-ţi aminteşti nimic?
El a clătinat din cap.
— Când am călărit împreună? Parcul... Music Center?
Continua să clatine din cap. Arăta de parcă i-ar fi fost milă de mine.
— Nu sunt nebună. Uită-te pe telefonul tău. Fotografia noastră este acolo.
A mijit ochii, ca şi cum ar fi scotocit în trecut, dar n-a găsit nimic. Nu-şi amintea de mine.
Nu ştiu dacă altceva m-ar fi putut răni mai mult.
Eram invizibilă.
Senatorul Harrison a apărut în uşă, cu un braţ în bandulieră.
— Bună ziua, Callie.

M-am retras un pas.
— O cunoşti? l-a întrebat Blake.
Senatorul a înaintat spre mine. M-am înfiorat. El m-a bătut uşor pe umăr.
— E-n regulă, Callie. Intră în casă.
Şi-a trecut braţul sănătos pe după umerii mei şi m-a condus în holul larg de la intrare. Bodyguardul s-a retras ţeapăn într-o parte. Printr-o arcadă am zărit livingul; în şemineu ardea focul.
Harrison s-a întors către Blake.
— Trebuie să vorbesc singur cu musafira mea.
Blake a încuviinţat. Înainte de a pleca, mi-a aruncat o ultimă privire peste umăr. Am sperat, aproape cu durere, să-mi arate un licăr de recunoaştere. Orice! Însă chipul lui spunea că nu eram decât o curiozitate.
Senatorul m-a prins de braţ şi m-a condus spre studio. Mi-a arătat un fotoliu capitonat în piele şi a închis uşa. Am preferat să rămân în picioare înapoia fotoliului. Nu eram sigură dacă să am încredere în el. Am privit în jurul încăperii, decorată cu antichităţi.
— Acum mi-ai cunoscut nepotul, a spus el.
— Ce i s-a întâmplat?
Simţeam cum îmi tremură buza de jos.
El a arătat peste umăr, către uşă.
— Acela este adevăratul meu nepot. Blake Harrison cel real.
A schiţat o grimasă când s-a aşezat înapoia biroului şi şi-a aranjat banduliera.
I-am auzit cuvintele. Dar erau lipsite de sens.
— „Adevăratul" Blake?
Şi apoi, ca şi cum cineva ar fi redus brusc volumul sonor, totul a amuţit.

Doar ceasul vechi dintr-o casetă de sticlă de pe biroul lui cuteza să scoată un sunet. Ticăia, iar cele trei sfere aurii dinăuntru se roteau înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Era ameţitor, dezgustător, cât de iute se învârteau, parcă nesigure în privinţa direcţiei.

Cineva a icnit. Fusesem chiar eu.

Senatorul a mijit ochii. A aprobat din cap.

— Înainte... n-a fost el? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Numai corpul lui.

Mâna mi s-a ridicat la gură.

Harrison a aprobat iarăşi.

M-am rezemat de spătarul fotoliului.

— Aşadar altcineva era în interiorul lui Blake... şi-i folosea corpul?

— Exact.

Senatorul a tăcut, lăsându-mă să diger informaţia.

Cine...? Cine ar fi vrut să utilizeze corpul lui Blake în tot acel timp? Am simţit apoi un şoc. Nu! Un fior mi-a străbătut tot corpul. Gândul era prea oribil pentru a fi articulat.

— Bătrânul, a adăugat senatorul.

Mi-am lăsat capul în mâini. Nu! Nu el! În Blake? Mintea mi se rotea mai rapid decât sferele aurii din ceas.

— L-am văzut însă pe Bătrân când a venit în Instituţia 37, am rostit. Cum putea fi în două locuri simultan?

— Asta s-a întâmplat după încheierea acordului cu guvernul. La momentul acela îl părăsise deja pe Blake.

— Şi mesajul pentru abonaţii Titanium Premium? Acela a fost difuzat anterior.

— Era o înregistrare mai veche.

M-am oprit şi am inspirat adânc.

— De ce ai fi îngăduit una ca asta?

— Bătrânul mi-a ţinut nepotul ostatic, deşi Blake n-a ştiut-o niciodată. Ştiam doar bunica lui şi cu mine. A procedat aşa pentru a mă sili să susţin acordul dintre guvern şi Destinaţii Splendide.

— Blake n-a semnat un contract cu Destinaţii Splendide?

Senatorul a clătinat din cap.

— Bătrânul l-a răpit şi i-a implementat cipul. Blake nu ştie nimic din cele întâmplate. El crede c-a fost bolnav în săptămânile acelea.

Mi-am trecut mâna prin păr. Tot timpul crezusem că eu eram impostoarea, ţărăncuţa care se deghiza în prinţesă. Însă prinţul fusese cel travestit. Din capul locului, el fusese căpcăunul. În lumea mea, nimic nu era ce părea a fi. Iar eu nu ştiam dacă mă mai puteam încrede în cineva vreodată.

Senatorul şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Callie, vreau să ştii că am insistat pe lângă procuror să abandoneze acuzaţiile împotriva ta.

Uitasem complet episodul acela.

— Şi aş vrea să-ţi cer o favoare.

— Ce anume?

Nu-mi puteam închipui ce aş fi putut face pentru el.

Şi-a apropiat faţa de a mea, cu ochi mari şi rugători; respiraţia îi mirosea amar, a tutun.

— Să nu-i spui nimic nepotului meu despre cele întâmplate, niciodată.

***

Am părăsit locuinţa lui Harrison fără să-l revăd pe Blake. Am mers pe aleea cu trandafiri viu coloraţi care

râdeau de mine la fiecare pas. Fată idioată! Cum de nu ți-ai dat seama?

Genunchii mi s-au înmuiat. Am căzut și am simțit că în stomac mi se formează o gaură uriașă, oribilă. Mi-am apăsat abdomenul cu palmele, ca să opresc durerea. Nu avea să mai existe o reunire cu Blake, niciodată. El nu era real. Nimic din ce făcuserăm sau simțiserăm noi doi nu fusese real.

Lacrimi fierbinți mi-au țâșnit din ochi.

El dispăruse pentru totdeauna. Ca mama și ca tata.

Tata...

Of, tată, cât de mult îmi lipsești!

***

Am petrecut toată noaptea derulând în minte cuvintele și acțiunile lui Blake, dar imaginându-mi-le acum ca venind din partea Bătrânului. Clubul Rune, ranchul, gala pentru decernarea premiilor. După ce am retrăit din nou și din nou toate momentele acelea, am vrut să fiu cât mai departe de toate locurile respective. Așa încât în dimineața următoare am plecat cu Tyler la noua noastră casă de vacanță din Munții San Bernardino. Ne-am înfofolit în pulovere și canadiene și am pornit spre nord.

Helena avea acolo o cabană mare cu etaj, pe un domeniu de un hectar, cu acces la lac în partea din spate. Spre deosebire de vila din Beverly Hills, aici existau puține mementouri ale Helenei sau ale Emmei; nici fotografii, nici holorame. Nu încercam să le dau uitării, totuși faptul că nu le vedeam chipurile ne făcea să ne simțim ca și cum casa ar fi fost cu adevărat a noastră.

Tyler a exersat aruncarea cu lanseta, iar eu m-am așezat pe o piatră și m-am gândit la cât de multe câștigasem și cât de multe pierdusem.

Totul începuse când Bătrânul îl manipulase pe senatorul Harrison pentru a impune acordul dintre Destinații Splendide și guvern. Pentru a-l determina pe senator să coopereze, îl răpise pe Blake și-l ținuse ca ostatic, folosindu-i corpul. Helena nu știuse nimic din toate astea, ci doar aflase că senatorul plănuia acordul respectiv. De aceea îmi închiriase corpul, pentru a-l asasina. Dorise să stopeze acordul și să demaște public Destinații Splendide, în cea mai neplăcută lumină cu putință, dovedind că un corp donor putea fi utilizat pentru crime. După ce Redmond izbutise să-mi modifice cipul, decuplând comutatorul anticrime, Bătrânul captase semnalul schimbat și-i descoperise planul. Deoarece el se afla deja în Blake, se folosise de corpul lui pentru a afla mai multe despre intențiile Helenei.

De aceea o urmărise în Clubul Rune, vorbise cu ea la bar și stabilise întâlnirea de la ranch. Dar prin modificarea cipului, Redmond îl făcuse instabil. De aceea Helena își pierduse cunoștința în clubul de noapte, iar Bătrânul, în interiorul lui Blake, văzuse ce se întâmplase.

După aceea îl cunoscusem eu. Bătrânul începuse o relație cu mine pentru a o ține sub observație pe Helena și a se asigura că nu-l asasinam pe Harrison înainte de a discuta cu președintele. Și de a vedea cum mă adaptasem la decuplarea comutatorului anticrime. După ce stabiliserăm conexiunea de comunicare și Helena îmi intrase în minte, el înțelesese ce resursă valoroasă putea fi aceasta, mai ales pentru guvern.

Absolut toate acțiunile lui fuseseră înşelătorii. Se prefăcuse că era un adolescent real care-şi vizita străbunica şi că mă plăcea pe mine, astfel încât să am încredere în el. Toate momentele petrecute împreună, la ranch, în automobilul lui... fuseseră numai minciuni. Jucase teatru mai bine decât un superstar multipremiat. Se prefăcuse că dorea să mă atingă pe obraz, să-mi țină mâna, să mă sărute.

Mi-am dus palma la gură. Era însă imposibil să şterg amintirea aceea.

Mi s-a făcut greață. Iubisem toate clipele pe care le petrecusem alături de Blake. Dar acum, după ce aflasem că fusese de fapt Bătrânul, simțeam că ar trebui să le urăsc. Îmi simțeam sufletul sfâşiat. Doream să păstrez amintirile acelea, depozitate într-o casetă de valori, pentru ca în secunda următoare să le doresc preschimbate în scrum.

M-am uitat la Tyler care lansa momeala în apă. Îşi îmbunătățise tehnica. Cel puțin în privința lui, mă simțeam împăcată. Eram liniştită să ştiu că nu va mai fi niciodată flămând, că nu va mai trebui niciodată să doarmă pe podele reci şi murdare, că nu va muri din cauza vreunei boli. Am inspirat aerul înviorător, cu iz de conifere. Era incredibil de curat. Eram norocoasă să mă aflu aici şi trebuia să fiu recunoscătoare că aveam două case. Am decis să încetez să mă mai gândesc la orice altceva decât la frumusețea naturii.

— Tyler! am strigat. Mă duc să fac o cacao. Să stai aici, da? Să nu pleci pe-undeva.

A încuviințat din cap.

Am urcat cele câteva trepte din lemn ale terasei din spate şi am intrat în bucătăria caldă. Prin fereastra de deasupra chiuvetei îl puteam zări pe Tyler. Mi-am scos canadiana şi am pus-o pe un scaun. Am deschis dulapul şi am scos cacaua şi două căni. Am pus cacao în ambele căni şi am dat drumul la apa fierbinte, filtrată. Apă la nesfârşit. Permanent.

Am umplut cănile şi le-am pus pe masă. În clipa aceea am observat ceva straniu. Pe masa din dreapta chiuvetei era ceva care nu aparținea locului acestuia.

Un fir de orhidee galbenă. Cu pete purpuriu-întunecate, ca blana leoparzilor.

O gheară mi-a strâns pieptul. Era acelaşi fel de orhidee pe care Blake — de fapt, Bătrânul — mi-o dăduse la picnicul de pe domeniul ranchului.

Cum ajunsese acolo? De cât timp fusese acolo?

Am privit pe fereastră. Tyler dispăruse. Lanseta lui zăcea pe pământ. Am simțit cum panica mi se ridică în beregată. Eram gata să țip, când mi-am schimbat poziția din fața ferestrei şi l-am văzut pe Tyler. Se aplecase, pentru a scoate momeli dintr-o găleată.

Am suspinat uşurată.

Apoi am auzit un glas în minte.

Salut, Callie.

Exact aşa cum obişnuise Helena să-mi vorbească. Însă acesta era un glas de bărbat: al Bătrânului. Glasul acela electronic şi cutremurător, care-mi strepezea dinții.

Un fior m-a cutremurat din cap până în picioare.

Ai avut succes, nu glumă, Callie. Destinații Splendide a fost închisă şi va fi demolată.

— Unde eşti? Ochii mei au scanat lacul în care pescuia Tyler. Cum poți să-mi intri în minte?

Am o copie de rezervă, bineînțeles.

— O copie?

În alt loc.

M-am întrebat dacă putea fi vorba despre un hard disk portabil. Era posibil ca el să fie în apropiere?

— Unde?

Ai vrea să-mi faci o vizită? Îți pot arăta.

— De ce eşti în mintea mea?

Nu-l vedeam afară. Am început să deschid fără zgomot sertarele.

Vino să mi te alături, Callie.

— Să mă alătur ție? Ce vrei de la mine? Nu sunt decât o fată.

Nu mai eşti doar o simplă fată. Cipul din capul tău este unic, după ce a fost modificat de către unul dintre cei mai buni tehnicieni. Îți ofer un salariu de vârf ca să te alături echipei mele.

— Acum am tot ce-mi trebuie.

Am încercat să par puternică, dar glasul mi-a trădat agitația de nestăpânit.

Nu ştii ce-ți trebuie.

Am scos dintr-un sertar un cuțit mare, ca de măcelărie. Mâinile îmi tremurau.

Aşteaptă până vei gusta puterea.

— Nu vreau să gust nimic împreună cu tine.

N-o să renunț aşa uşor. Ți-am mai spus-o, eşti foarte specială pentru mine.

Am râs fără putere, totuşi cuvintele lui m-au ars ca acidul.

— Nu vrei decât să mă operezi şi să vezi cum a modificat el cipul.

Tyler continua să pescuiască. Am părăsit bucătăria şi am înaintat încetişor pe hol, căutând locul unde s-ar fi putut ascunde Bătrânul.

Vreau să faci parte din echipa mea. Iar tu ai nevoie de o cauză nobilă. Vei fi într-o companie selectă.

— Crezi că m-aş înțelege cu restul echipei tale?

Prietenul tău Redmond face de asemenea parte din ea.

Atunci am înțeles.

— El era în eli...

Îți place de el.

— Da, îmi place de el. Îşi foloseşte mintea pentru a-i ajuta pe oameni, nu pentru a le face rău.

Doream să-l țin de vorbă, în timp ce mergeam tiptil pe hol.

— Aşadar în toate ocaziile acelea, toate lucrurile pe care mi le-ai spus... a fost ceva adevărat din ele?

Multe dintre cele ce ți-am spus au fost adevărate. Dar nu toate. Dacă vrei să afli care au fost reale, vino să mi te alături.

— M-ai mințit. Ai pretins tot timpul că eşti altcineva.

M-am uitat în living, însă nu era acolo. Prin uşa-fereastră l-am văzut pe Tyler, care pescuia.

Nu cumva exact asta făceai şi tu?

M-am oprit. Avea dreptate.

— Am fost nevoită.

Nu, ai fi putut pleca. Dar atunci ai fi pierdut banii.

— Aveam nevoie de bani pentru Tyler.

Am strâns puternic cuțitul şi am traversat livingul spre uşa unei debarale. Am deschis-o. Nu era acolo.

Dacă vrei cu adevărat să-l protejezi, mi te vei alătura. În lunile ce vor urma, niciun puşti nu va fi în siguranță fără protecție. Nu ştii când ți se poate distruge viața. Un seism te-ar putea lăsa fără casă. Sau un incendiu. Tutorele tău legal poate muri într-un accident şi atunci guvernul îți va confisca proprietățile. Totul îți poate fi luat într-o

clipită. Nu te poţi bizui pe nimic... doar pe putere. Eu îţi pot oferi puterea.

Am ieşit înapoi pe hol şi am urcat repede la etaj. Aş fi vrut să urlu la el să tacă din gură. Ce voia să spună prin „niciun puşti nu va fi în siguranţă"? Am trecut pe lângă camera lui Tyler. Bătrânul nu era acolo.

Tu crezi că ai făcut-o pentru bani. Eu însă ştiu mai bine decât tine. Ai făcut-o şi pentru ca să poţi trăi în pielea altcuiva.

— Termină cu prostia asta!

Dă-i unui om o mască şi el îţi va spune adevărul. Cine a spus asta?

— Tu ai spus-o!

Am ajuns pe palier, am coborât înapoi în hol şi am început să caut în toate camerele.

Nu te-ai întors la Destinaţii Splendide când s-a compromis conexiunea. Ai vrut să fii Helena.

— M-a ameninţat cineva, a spus că voi fi ucisă dacă revin acolo.

Şi tu ai dorit să crezi asta, pentru a putea trăi ca o bogătaşă, fie şi numai pentru scurt timp.

M-am oprit. Îmi era ruşine să recunosc, dar în afirmaţia lui exista un sâmbure de adevăr.

Ţi-aş putea oferi din nou experienţa aceea, Callie. Ţi-aş putea oferi o viaţă mult mai excitantă decât a Helenei.

Doream oare o viaţă nouă? Da... În alt loc şi în alt timp. Însă nu cu el.

— Nu, am spus. Nu vreau să fiu altcineva, vreau doar să fiu eu însămi. Indiferent ce ai dori să fac, n-o voi face niciodată, absolut niciodată!

Curiozitatea te va învinge în cele din urmă. Eu îmi pot permite să aştept.

— O s-aştepţi mult şi bine.

Am privit în altă odaie goală, ţinând cuţitul coborât, aproape lipit de picior.

Callie, Callie, dacă ai şti adevărul... Înţelegi totul în mod greşit. Eu sunt de fapt eroul cel bun.

Poftim? Cum îndrăznea să spună aşa ceva? Mă aflam în punctul în care speram să fie în casă. Doream să-l confrunt, să-i smulg masca, să termin totul, aici şi acum.

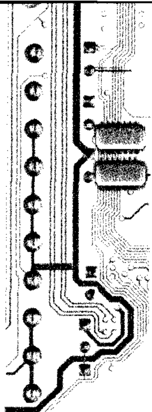
Ultima uşă era închisă. Acolo era dormitorul meu. Nu-mi aminteam s-o fi închis.

M-am apropiat tiptil, am pus mâna pe clanţă şi am apăsat.

Perdelele fine fluturau în briză. Sau cineva tocmai trecuse pe lângă ele? Uşa-fereastră de dinapoia lor era deschisă. Am ieşit pe balconul larg şi m-am uitat afară, la peluză, lac şi Tyler. Se întuneca şi până şi păsările amuţiseră.

Deşi Bătrânul nu mai vorbea, îi simţeam prezenţa dăinuindu-mi în minte. Am rămas lângă uşa-fereastră şi am aşteptat. Eram numai noi doi, într-o situaţie de impas, de nesiguranţă; răsuflarea mea era sunetul cel mai puternic, urmat îndeaproape de bătăile inimii.

Iar apoi l-am simţit plecând.



Capitolul 30

După o săptămână stăteam în faţa băncii de corpuri şi priveam cum echipa de demolare se pregătea să distrugă clădirea cu pereţii placaţi cu oglinzi care adăpostise Destinaţii Splendide. Spectatorii înfofoliţi în pardesiuri şi canadiene erau în majoritate Enderi din clasa muncitoare — agenţi de pază şi vânzători —, care nu ştiuseră niciodată scopul clădirii. Zărisem însă şi câţiva seniori avuţi, în general foşti chiriaşi, şi câţiva minori bogaţi revendicaţi. Pe la periferia mulţimii se învârteau Starterii nerevendicaţi, unii foşti donori ca mine, alţii doritori pur şi simplu să vadă spectacolul demolării.

Am recunoscut câteva feţe. Lee era acolo, ca şi Raj şi Briona, dar nu mai formau trioul inseparabil. Fiecare venise singur şi nici măcar nu-i recunoştea pe ceilalţi. Madison, adolescenta blondă tunsă bob, se găsea la câţiva metri depărtare în stânga mea. Ochii ni s-au întâlnit. Am surâs, deoarece eram încântată s-o văd. Ea s-a oprit, m-a privit inexpresiv, după care s-a uitat în altă parte. A trebuit să-mi reamintesc că mă întâlnise doar o singură dată, în noaptea care însemnase sfârşitul băncii

de corpuri. Era posibil să nu-şi fi amintit de mine. Sau poate că-şi amintise.

I-am zărit chiriaşa, pe Rhiannon, în dreapta mea, în corpul cel adevărat, prietenos. Se rezema într-un baston şi a fluturat braţul spre mine. I-am răspuns la fel şi mă pregăteam să mă alătur ei, când l-am văzut pe Michael, hăt departe, în spatele tuturor. Se uita la clădire şi aştepta, ca noi toţi. Singur.

— Michael! am strigat.

Era prea departe ca să mă audă. Atenţia îi era concentrată drept înainte. Am simţit că-mi renaşte buna dispoziţie. Probabil că tocmai revenise în oraş. M-am întors complet şi am început să-mi croiesc drum spre el, însă apoi am văzut pe cineva care străbătea mulţimea de capete argintii în stânga mea.

Blake.

Un nod mi s-a pus în gât. Ce căuta aici? N-ar fi trebuit să ştie nimic despre banca de corpuri. Nu-l mai văzusem din ziua când fusesem la el acasă, cu o săptămână în urmă. Am privit înapoi către Michael. El m-a zărit de data asta şi s-a luminat la faţă. Arăta minunat. M-a chemat cu un gest din braţ.

M-am răsucit spre Blake. Ochii ni s-au întâlnit şi el mi-a surâs scurt, reţinut. Înainta printre spectatori, venind către mine.

Am înghiţit nodul. Nu ştiam ce să fac. Blake ajunsese prea aproape ca să mă feresc pur şi simplu de el. M-am uitat iar la Michael. Din locul în care se afla, putea vedea totul şi un văl cenuşiu a părut că-i acoperă faţa. Zâmbetul i-a pălit, umerii i s-au gârbovit. Am simţit că mi se rupe inima să-l văd aşa, dar eram prinsă în mijlocul mulţimii,

mult prea departe pentru a încerca să explic, chiar dacă aş fi putut.

Între mine şi Blake mai erau acum numai câteva persoane. Îi promisesem lui Harrison că nu voi dezvălui nimic despre trecutul nostru, aşa încât ce aş fi putut să-i spun?

N-am mai avut timp să mă gândesc. Ajunsese lângă mine.

— Bună, Callie, m-a salutat el înclinând din cap. Menajera ta mi-a spus unde să te caut. Şi-a vârât mâinile în buzunare şi a privit în depărtare. Prietenii îmi spun că sunt prea serios. Poate că-i din cauză că sunt nepotul unui senator. A strâns din umeri. Tatăl meu a fost într-adevăr un tip serios. Mama însă ştia cum să se distreze.

A surâs melancolic.

Ce tot vorbea? Părea ca şi cum pregătise un discurs.

— Oricum, toţi spun că sunt un şoarece de bibliotecă şi că nu ies în lume decât dacă mă târăsc prietenii...

S-a foit de pe un picior pe celălalt, privindu-şi vârfurile pantofilor.

— Uite ce-ncerc să-ţi spun. A scos telefonul din buzunar şi mi-a arătat o fotografie de pe ecran. Am văzut asta...

Am privit fotografia despre care îi spusesem eu însămi. Cea făcută în ziua când merseserăm împreună la călărie. Atât doar că bietul Blake nu fusese de fapt niciodată prezent, ci în corpul lui fusese Bătrânul. În imagine, stătea înapoia mea, ţinându-mă cu un braţ după umeri, cu capul lipit de al meu, iar eu îi prinsesem braţul cu ambele mâini. Tocmai descălecaserăm — eram fericiţi, înfierbântaţi şi uşor transpiraţi.

Amândoi radiam încântare pură. Îmi venea greu să privesc fotografia, totuşi Blake n-ar fi înţeles niciodată motivul respectiv.

— Eu nu-mi amintesc nimic din toate astea, a urmat el. Dar arăt foarte fericit. Până atunci n-am mai arătat atât de fericit. Niciodată.

Şi-a ridicat ochii spre ai mei şi de data aceasta nu şi-a mai ferit privirea.

— Nu ştiu ce a existat între noi, în săptămânile acelea pierdute pentru mine, pe care nu mi le pot aminti nici în ruptul capului, însă aş dori să se repete.

I-am cercetat chipul. Nu glumea. Vorbea cât se poate de serios.

— Dar tu? m-a întrebat. Tu ai dori să se repete?

Am simţit un freamăt prin măruntaie. Nu eram sigură că am fi putut recâştiga ceva ce nici nu fusese de fapt al nostru din capul locului.

— E-n regulă, nu trebuie să decizi acum, a continuat el.

A întins mâna către mine. Am încremenit.

— Callie, tu ştii ce s-a-ntâmplat în realitate. Vreau să mă ajuţi să-mi reamintesc.

Avea faţa unui astronaut căruia i se rupsese cordonul de siguranţă şi care avea doar o unică şansă de a se prinde de ceva înainte de a începe să plutească de-a pururi prin spaţiul cosmic. Cunoşteam senzaţia aceea de spaimă care prelungea timpul, transformând secundele în ani, şi durerea profundă care provenea din a fi rănit nu de o singură persoană, ci de multe, de o bandă de bătăuşi, care creşte treptat, până la nivelul cartierului, apoi al aşezării, astfel încât ajungi să priveşti cu suspiciune întreaga lume. Şi ultimul tău gând, când întinzi disperat braţul şi ajungi cu vârfurile degetelor la numai câţiva centimetri de cordonul de siguranţă, este că, dacă vei supravieţui, vei găsi o cale prin care să repari ce s-a stricat, pentru a putea spune „da, vreau să fac parte din nou din lume".

Mi-am întins mâna pe jumătate spre mâna lui.

Nu aveam să-l las pe Bătrân să învingă. Nu aveam să-l las să-mi răpească amintirile frumoase ale timpului pe care-l petrecusem cu băiatul despre care crezusem că era Blake.

El mi-a prins mâna şi şi-a petrecut degetele printre ale mele. Pielea lui îmi era familiară — moliciunea ei, forma degetului mare. Atingerea aceea m-a purtat înapoi la momentele pe care le petrecusem în automobilul lui. Toate astea îmi lipsiseră tare mult. Mai mult decât îmi dădusem seama.

Nu era Blake pe care-l cunoscusem, dar semăna cu el; îl simţeam ca atare. Era rătăcit şi eu eram unica persoană care-l putea ajuta.

Urma să vedem cum se vor desfăşura lucrurile.

După aceea am auzit sunetul unei respiraţii. În mintea mea.

Bătăile inimii mi s-au iuţit.

Aly, fetiţă.

Nu auzisem glasul acela de mult timp.

Ulii când ţipă, fugi în pripă.

Tată? Am întors capul fulgerător, deşi nu mă aşteptam să-l văd. Vacarmul mulţimii a pierit ca prin farmec.

Blake mi-a surâs nedumerit.

— Te simţi bine?

Mi-am cercetat interiorul. Am ascultat, însă n-am mai auzit nimic.

Blake m-a strâns de mână, iar bila demolatorilor a izbit în faţada din oglinzi a băncii de corpuri.

Mulţumiri

Dacă aceasta ar fi o festivitate pentru acordarea de premii, atunci probabil că orchestra ar trebui să intervină pentru a mă alunga de pe scenă, pentru că se cuvine să le mulţumesc foarte multor persoane.

În primul şi în primul rând, celei graţie căreia s-a întâmplat totul, Barbara Poelle, care a ştiut exact cum să vândă cartea aceasta în şase zile (care au inclus şi un weekend). Nu vă lăsaţi păcăliţi de frumuseţea ei, pentru că este o agentă literară sclipitoare. Sunt recunoscătoare sorţii care ne-a adus laolaltă!

Barbara mi-a găsit redactorul perfect în minunata Wendy Loggia. Observaţiile şi sprijinul ei au îmbunătăţit cartea, iar Wendy a acţionat mereu în maniera cea mai elegantă, păstrând o notă de veselie. Îi mulţumesc din suflet! Le sunt recunoscătoare tuturor celor din Editura Random House, începând din vârful ierarhiei: fermecătorul glumeţ Chip Gibson şi Beverly Horowitz, zâna bună a scriitorilor (dacă zânele ar fi înţelepte şi pricepute în lumea editorială); John Adamo, Judith Haut, Noreen Herits, Casey Lloyd, Adrienne Waintraub şi Tracy Lerner; Linda Leonard, Sonia Nash şi Mike Herrod în new media;

Joan DeMayo şi toţi cei din departamentul de vânzări; Melissa Greenberg şi departamentul de creaţie; Rachel Feld, graţie căreia vizita mea la BEA a fost de neuitat; şi Enid Chaban, care a trimis cea dintâi mesaje e-mail tuturor celor din Random House, când redacţia era închisă din cauza unei mutări dublate de un weekend, insistând că trebuie să citească romanul acesta. Şi lui Ruth Knowles şi tuturor de la Random House UK, mai ales lui Bob Lea, artistul incredibil de talentat care a capturat spiritul lui Callie pe copertă.

Mulţumesc agenţilor pentru drepturi în străinătate, Heather şi Danny Baror, care au ştiut cum să stârnească incitare pe tot mapamondul. Le mulţumesc talentatului Lorin Oberweger, care conduce atelierele de creaţie Free Expressions, şi perfectei Stephanie Mitchell, care au ajutat de asemenea la producerea cărţii.

Încă un pic — nu-ncepeţi să cântaţi!

Am fost mai cu seamă încurajată când micuţa Emma de doisprezece ani dintr-un sătuc din Nova Scotia s-a declarat încântată de manuscris. Bunul meu prieten şi coleg întru scris S.L. Card a fost omul de legătură, dar şi un excelent cititor al versiunii beta şi susţinător neabătut al proiectului. Le mulţumesc tuturor celorlalţi cititori beta ai mei: Patti, Mari, scriitoarea Suzanne Gates şi dragii mei prieteni Dawn şi Robert, care şi-au pus la dispoziţie casa din Oregon, ca să pot termina prima ciornă. O mulţumire publică specială se îndreaptă către „tribul" meu, minunatul grup de scriitori format din Liam Brian Perry şi Derek Rogers, ambii autori excepţionali.

Sprijinul prietenilor pe drumul spre publicare a însemnat enorm — Lena şi Nutschell, Paul şi Joan, Luke, Greg, Michael, Marco, Susan, Gene, Paul şi Matt, Ray

şi Marion Sader, Leonard şi Alice Maltin, Martin Biro, Golddiggers şi amicii mei autori Jamie Freveletti, Robert Browne, Brett Battles, Boyd Morrison, Graham Brown, Stephen Jay Schwartz, Sophie Littlefield, James Rollins şi Apocalypsies. Îi mulţumesc lui ITW şi lui Robert Crais — sunt enorm de recunoscătoare că mi-ai fost îngerul păzitor literar!

Strigând în gura mare pentru a mă face auzită peste muzică, voi încheia, mulţumindu-i soţului meu, care are un simţ deosebit al naraţiunii, pentru încurajări şi susţinerea lui permanentă.